

KUCBX00PZOVJ

JIHOČESKÝ KRAJ

KRAJSKÝ ÚŘAD

ODBOR KANCELÁŘ HEJTMANKY

číslo jednací: **KUJCK 63860/2018**
spisový znak: **KHEJ 58988/2018/kakr/3**

datum: **11.05.2018** vyřizuje: **Bc. Kamila Křížová** telefon: **386 720 225**

Poskytnutí informací podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Dne 27.04.2018 obdržel Krajský úřad Jihočeského kraje Vaši žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ze dne 27.04.2018, v níž požadujete poskytnutí následujících informací:

Žádám o zaslání kopií pěti rozhodnutí Vašeho úřadu, jimiž jste v odvolacím řízení (dle § 90 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), zrušili nebo změnili prvostupňové rozhodnutí o vině obviněného z přestupku vydané v řízení dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

Prosím, vyberte dle svého uvážení a možností (nevím, zda a v které oblasti bude možné získat požadovaný počet kopií) Vaše rozhodnutí alespoň ze dvou různých oblastí veřejné správy (např. úsek dopravy, životního prostředí, stavebního práva, živnostenského úřadu apod.), a to tak, aby mezi vybranými rozhodnutími bylo zastoupeno alespoň

- jedno rozhodnutí, jímž se prvostupňové rozhodnutí (nebo jeho část) ruší a řízení se zastavuje,
- jedno, jímž se rozhodnutí (nebo jeho část) ruší a věc se vrací k novému projednání,
- a jedno, jímž se napadené rozhodnutí (nebo jeho část) mění.

Pokud všechny tyto varianty rozhodnutí o odvolání k dispozici Váš úřad nemá, vyberte, prosím, potřebný počet kopií z takových variant, které k dispozici máte.

Žádám pouze o informace, které podle zákona lze poskytnout (tj. nikoli např. o osobní údaje, obchodní tajemství apod.).

K výše uvedené žádosti Vám sdělujeme následující:

Vaši žádosti jsme vyhověli a v přílohách Vám zasíláme požadovaná rozhodnutí:

Rozhodnutí ODSH - ruší a vrací k novému projednání.pdf
Rozhodnutí OKZU - ruší a zastavuje.pdf
Rozhodnutí OLVV - mění a potvrzuje1.pdf
Rozhodnutí OLVV - ruší a vrací k novému projednání1.pdf
Rozhodnutí OREG - ruší a vrací k novému projednání.pdf
Rozhodnutí OZZL - ruší a vrací k novému projednání.pdf

Rozhodnutí ODSH - ruší a zastavuje.pdf
Rozhodnutí OLVV - mění a potvrzuje.pdf
Rozhodnutí OLVV - ruší a vrací k novému projednání.pdf
Rozhodnutí OLVV - ruší a vrací k novému projednání2.pdf
Rozhodnutí OREG - ruší a vrací k novému projednání1.pdf
Rozhodnutí OZZL - ruší a zastavuje.pdf

S pozdravem

Ing. Zdeňka Pandulová
pověřená vedoucí odboru
- podepsáno elektronicky -

12x příloha dle textu

KUCBX00PM1CC

K R A J S K Ý Ú Ř A D

J I H O Č E S K Ý K R A J

ODBOR DOPRAVY A SILNIČNÍHO HOSPODÁŘSTVÍ

číslo jednací: **KUJCK 40793/2018**datum: **22. 3. 2018**vyřizuje: **Bc. Pavel Houska**telefon: **386 720 519**spisová značka: **ODSH 16144/2018/paho1 SO5**

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, příslušný k přezkoumávání rozhodnutí orgánů obcí podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a jako příslušný odvolací správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o odvolání

, bytem , zastoupeného Mgr. Tomášem Maxou, advokátem č. ČAK 15438, na základě plné moci ze dne 23. 10. 2017 (dále jen „odvolatel“), podaném dne 27. 12. 2017, proti rozhodnutí Městského úřadu Vodňany, odbor správní a vnitřních věcí, nám. Svobody 18, 389 01 Vodňany, č. j. MUVO 10922/2017, ze dne 8. 12. 2017, kterým byl jmenovaný uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že se dne 13. 8. 2017 ve 4:20 hodin na pozemní komunikaci v obci Bavorov, v ulici Útěšovská, ve směru jízdy od obce Útěšov, kde řídil motorového vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky , odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, a dále bylo uvedeným rozhodnutím, z důvodu neprokázání skutku podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) zastaveno řízení ve věci odvolatele pro spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl odvolatel dopustit dne 13. 8. 2017 v čase 3:00 hodin na pozemní komunikaci č. III/14217, v 2,012 km, v katastru obce Bavorov, kde měl řídit motorové vozidlo Fiat Stilo, registrační značky , přičemž měl způsobit dopravní nehodu, a následně se měl odmítnout, na výzvu policisty, podrobit vyšetření, ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem, a dále bylo napadeným rozhodnutím vysloveno, že správní orgán nerozhodoval ve věci náhrady škody, takto:

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu se rozhodnutí Městského úřadu Vodňany, odbor správní a vnitřních věcí, nám. Svobody 18, 389 01 Vodňany, č. j. MUVO 10922/2017, ze dne 8. 12. 2017 v části přestupku odvolatele podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 13. 8. 2017 v čase 4:20 hodin, a dále ve věci náhrady škody (výrok č. I. a výrok č. III.),

ruší a řízení se zastavuje.

Odůvodnění

Zdejší odbor dopravy a silničního hospodářství obdržel dne 30. 1. 2018 odvolání odvolatele, podané dne 27. 12. 2017, proti rozhodnutí Městského úřadu Vodňany, odbor správní a vnitřních věcí, nám. Svobody 18, 389 01 Vodňany (dále jen „správní orgán“), č. j. MUVO/ 10922/2017, ze dne 8. 12. 2017, kterým byl jmenovaný uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil z nedbalosti porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 8. 2017 ve 4:20 hodin na pozemní

komunikaci v obci Bavorov, v ulici Útěšovská, ve směru jízdy od obce Útěšov, kde řídil motorového vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky , se odmítl na výzvu policisty podrobit vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, a dále bylo uvedeným rozhodnutím, z důvodu neprokázání skutku podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení ve věci odvolatele pro spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl odvolatel dopustit dne 13. 8. 2017 v čase 3:00 hodin na pozemní komunikaci č. III/14217, v 2,012 km, v katastru obce Bavorov, kde měl řídit motorové vozidlo Fiat Stilo, registrační značky , přičemž měl způsobit dopravní nehodu, a následně se měl odmítnout, na výzvu policisty, podrobit vyšetření, ke zjištění zda není ovlivněn alkoholem, a dále bylo napadeným rozhodnutím vysloveno, že správní orgán nerozhodoval ve věci náhrady škody.

Vzhledem ke skutečnosti, že byl odvolatel shledán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku, rozhodl nalézací orgán, v souladu s § 35 až § 40 a § 46 a § 47 zákona o přestupcích, s odkazem na ust. § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu o uložení správního trestu pokuty ve výši 30.000,- Kč a podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu o uložení správního trestu zákazu činnosti v délce 18 měsíců. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích byla odvolateli uložena rovněž povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku, a to v paušální částce, stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb., ve výši 1.000,- Kč.

Rozhodnutí správního orgánu ve výše nadepsané věci, bylo odvolateli doručeno dne 18. 12. 2017. Dne 27. 12. 2017 podal odvolatel odvolání proti předmětnému rozhodnutí, doplnění dne 8. 2. 2018. V odvolání zejména obsáhle namítá, že výzva k podrobení se vyšetření, zda není osoba ovlivněna alkoholem, nebyla provedena kvalifikovaně, kdy nebyl odvolatel poučen o svých právech a o následcích, kdy uvedené nedokládá ani svědecká výpověď policistů, ze které odvolatel zmiňuje zejména, že byl odvolatel vyzván tak, zda je ochoten podrobit se dechové zkoušce, přičemž namítá i zájem policisty na výsledku řízení. Závěrem navrhuje, aby bylo rozhodnutí v této věci zrušeno a řízení zastaveno.

Odvolání bylo podáno před uplynutím odvolací lhůty účastníkem řízení a je tedy podle ustanovení § 81 odst. 1 a § 83 odst. 1 správního řádu včasné a přípustné.

Z procesního postupu nalézacího orgánu je zjevné, že správní řízení bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení, na podkladě oznámení Policie České republiky, č. j. KRPC-121586-9/PŘ-2017-020716, dne 13. 10. 2017, včetně předvolání k ústnímu jednání, v termínu 24. 10. 2017. V poučení byl pak odvolatel seznámen se svými právy, zejména podle § 33 a § 36 správního řádu, tedy zejména o možnosti zvolit si zmocněnce, navrhopat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve stanovené lhůtě a podat k nim vyjádření. K ústnímu jednání byli předvoláni také svědci – hlídka Policie České republiky ve složení a . Správní orgán odvolateli dále v rámci ústního jednání sdělil, že rozšiřuje obvinění, na základě oznámení policie KRPC-121595-23/PŘ-2017-020706, o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit dne 13. 8. 2017 v čase 3:00 hodin. Uvedené vzal odvolatel na vědomí, bylo provedeno dokazování spisovým materiálem policie č. j. KRPC-121586-9/PŘ-2017-020716 a č. j. KRPC-121595-23/PŘ-2017-020706, a dále protokolem o orientačním odborném vyšetření, evidenční kartou řidiče, protokolem o nehodě, fotodokumentací a plánek z místa. Po ústním jednání a výpovědi svědků se odvolatel vyjádřil tak, že v případě dopravní nehody vozidlo vůbec neřídil, ve věci silniční kontroly v ranních hodinách uvedl, že po zastavení k němu přišel policista , který na něj křičel, zda si „dělá prdel“, že řídí druhé vozidlo. Poté mu dal dechový analyzátor, abych dýchl, o což se pokoušel, ale nepovedlo se mu to, a proto požádal o lékařské vyšetření, místo kterého jej policisté odvezli na místo dopravní nehody a poté na policejní stanici. Popírá, že by byl poučen a vyzván k dechové zkoušce, přičemž se policista choval neurvale a společně vedli vyostřenou komunikaci. Dne 1. 11. 2017 zaslal odvolatel, prostřednictvím zmocněnce, vyjádření, ve kterém zejména zopakoval, že odvolatel nebyl k podrobení se vyšetření řádně vyzván, což potvrdil i výslech hlídky policie, a proto navrhuje zastavení řízení. Správní orgán nadřídil další ústní jednání, kam předvolal svědky – pana a paní . Správní orgán zároveň vyrozuměl poškozené s možností připojit se k řízení, přičemž se žádný potenciální poškozený nepřipojil. V rámci svědeckých výpovědí paní k věci odmítla vypovídat, protože odvolatel je pro ní osobou blízkou, a pan k věci uvedl, že nic neviděl ani neslyšel. Po skončeném ústním jednání bylo ukončeno i dokazování, odvolatel se svého práva na vyjádření se k podkladům na místě vzdal. Dne 8. 12. 2017 bylo vyhotoveno nyní napadené rozhodnutí, doručené odvolateli dne 18. 12. 2017.

Ke zjištění skutkového stavu pak odvolací orgán sděluje, že z výpovědi hlídky policie, učiněné před správním orgánem, si nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že si hlídka Policie České republiky splnila zákonnou poučovací povinnost dle § 4 správního řádu, ve znění zvláštních zákonů. Spisový materiál obsahuje protokol o orientačním odborném vyšetření, včetně vytištěného poučení, který však odvolatel nepodepsal, a vzhledem k tomu, že se jedná o jediný listinný důkaz v této věci, nelze mu přikládat potřebnou důkazní hodnotu. Výpověď hlídky nedokládá, zda byl odvolatel náležitě vyzván k podrobení se vyšetření a poučen o následcích svého jednání.

Ze samotné svědecké výpovědi policisty vyplývá, že odvolatel byl k provedení dechové zkoušky zákonným způsobem vyzván, přičemž na konkrétní otázku jak výzva zněla, odpověděl, že se zeptali: „Zda je ochoten podrobit se dechové zkoušce“. Na otázku, kdo prováděl samotnou dechovou zkoušku, sdělil, že si to již

nepamatuje. Na otázku, zda se odvolatel pokoušel dýchnout do analyzátoru dechu, uvedl, že si to již nepamatuje. Stejně tak si nepamatuje, kdy přesně byly výzvy k dechové zkoušce (dle jeho slov opakovaně) provedeny – zda před odjezdem na místo nehody či až poté.

Policista byl při své svědecké výpovědi konkrétnější, kdy uvedl, že výzva k podrobení se vyšetření byla provedena kolegou i jím samotným, a to před odjezdem na místo nehody, tedy v místě, kde byl zastaven a kontrolován, přičemž výzva zněla: „*Jestli je ochoten podrobit se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu*“, což měl odmítnout. Poté byl odvolatel odvezen na místo dopravní nehody, kde měl být opakovaně vyzván, přičemž policista doslovně uvedl: „*Znova jsem se ho tam ptal i já, zda se podrobí dechové zkoušce i s následným odběrem biologického materiálu, zase vše odmítl*“. Poté policista uvedl, že odvolatel byl převezen na obvodní oddělení, kde byl poučen o následcích neuposlechnutí výzvy, byl mu předložen protokol s poučením, který odmítl podepsat. Policista zároveň uvedl, že se odvolatel nepokusil do analyzátoru dechu ani dýchnout.

Výše provedené poučení však není dostatečné. Ve věci výzvy k podrobení se vyšetření, které se neměl odvolatel podrobit, je třeba posuzovat, zda byl odvolatel náležitě poučen o svých právech a povinnostech a o následcích neuposlechnutí, a to na základě zvláštního zákona, kterým je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně před alkoholem“). Z poučení dotčené osoby musí zejména vyplývat, že vyzvaná osoba je povinna se této výzvě podrobit na základě zákona o silničním provozu ve znění výše uvedeného zákona, kdy, v případě, že osoba způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření. Odmítne-li se osoba tomuto vyšetření podrobit, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, a tím je ve věci dáno důvodné podezření z naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Pokud nebyl odvolatel takto poučen, vznikají pochybnosti o zaviněném jednání.

Jediným důkazem v této věci je výpověď hlídky policie, a proto je třeba, aby z ní vyplynulo, jak výzva zněla, co bylo jejím obsahem, na základě jakého zákona byl odvolatel poučován a k čemu konkrétně, a v jakém pořadí, byl vyzván. Samotné sdělení, že výzva byla provedena zákonným způsobem, není dostatečné, a to zejména v situaci, kdy se z obou svědeckých výpovědí hlídky policie podává, že odvolatel nebyl ani v jednom případě řádně vyzván, tedy slovem „*vyzývám vás*“, ale vždy se jednalo o otázku, zda je odvolatel ochoten se podrobit vyšetření. Takto koncipované sdělení nelze hodnotit jako řádnou výzvu policie. Nadto se svědecké výpovědi rozcházejí v tom, zda byla dechová zkouška provedena či nikoliv, když policista uvedl, že si nepamatuje, kdo prováděl dechovou zkoušku, stejně tak nevěděl, zda odvolatel provedl alespoň pokus o dýchnutí do analyzátoru dechu. Přestože policista uvedl, že odvolatel se nepokusil do analyzátoru dechu dýchnout, není toto tvrzení, s ohledem na další podklady, natolik jednoznačné, aby bylo možné tvrzení odvolatele o tom, že se do přístroje pokusil dýchnout, což se mu nepodařilo, a proto požadoval lékařské vyšetření, odmítnout. Správní orgán v této věci zcela rezignoval na další dokazování, kdy se tvrzením odvolatele nijak nezabýval, a tím zatížil řízení vadou nepřezkoumatelnosti.

Vzhledem k tomu, že z výpovědi hlídky policie se podává, že výzva k provedení vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem nebyla provedena řádně, je třeba vycházet ze zásady in dubio pro reo, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného. Spisový materiál pak neobsahuje žádný další přímý důkaz, který by mohl skutkový stav, tak jak jej posoudil správní orgán, potvrdit. Protokol o orientačním vyšetření, který odvolatel odmítl podepsat, nemůže sám ve věci obstát, a to zejména v situaci, kdy výpověď hlídky se s daným protokolem neztotožňuje. Vzhledem k tomu, že výslech hlídky policie je nenahraditelným důkazem, nezbyvá odvolacímu správnímu orgánu než rozhodnutí v této věci (výrok č. I.) zrušit a řízení zastavit. Stejně tak odvolací správní orgán ruší rozhodnutí v části rozhodnutí o náhradě škody (výrok č. III.), a to z důvodu, že se do řízení nepřipojil žádný poškozený, a tedy nebylo možné o náhradě škody vůbec rozhodovat.

Odvolací správní orgán dále zhodnotil zastavení řízení dle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve věci odvolatele, vedeného pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl odvolatel dopustit dne 13. 8. 2017 v čase 3:00 hodin (výrok č. II.), a konstatuje, že řízení bylo zastaveno ve prospěch odvolatele a přezkoumatelně odůvodněno, a tedy se rozhodnutí v této části, s ohledem na § 90 odst. 5 správního řádu věty druhé, potvrzuje.

Odvolací správní orgán rozhodl ve prospěch odvolatele, a proto považuje další uplatněné námítky za bezpředmětné.

Poučení:

Proti rozhodnutí o odvolání se podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

„otisk úředního razítka“

Ing. Jiří Klása
vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství
Krajský úřad Jihočeského kraje

Obdrží na doručence

, prostřednictvím Mgr. Tomáše Maxy, advokáta č. ČAK 15438

Na vědomí (po nabytí právní moci)

Městský úřad Vodňany, odbor správní a vnitřních věcí

KUCBX00P9150

K R A J S K Ý Ú Ř A D

J I H O Č E S K Ý K R A J

O D B O R K R A J S K Ý Ž I V N O S T E N S K Ý Ú Ř A D

číslo jednací: **KUJCK 20646/2018**
spis. značka: **OKZU 149419/2017/miva SS**datum: **8. 2. 2018**vyřizuje: **Ing. Milena Vastlová**telefon: **386 720 868**

Účastník řízení

zastoupená zmocněncem
JUDr. Pavlínou Zíkovou, advokátkou
Sazovická 20
155 21 Praha 5

R O Z H O D N U T Í

Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor krajský živnostenský úřad jako orgán příslušný podle ust. § 3 odst. 1 písm. b) zákona č. 570/1991 Sb., o živnostenských úřadech, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o odvolání

podaném dne 30. 11. 2017, v zastoupení zmocněnce JUDr. Pavlíny Zíkové, advokátky, se sídlem Sazovická 20, 155 21 Praha 5, adresa kanceláře Trojanova 12, 120 00 Praha 2, reg. č. ČAK 13076, proti rozhodnutí vydanému v řízení o přestupku Městským úřadem Trhové Sviny, živnostenský odbor, dne 14. 11. 2017 pod č. j. ŽIV/4857/17/Cho/4, ve věci uložení pokuty ve výši 40.000 Kč dle § 15 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, za spáchaný přestupek dle § 15 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se jmenovaná dopustila tím, že jako podnikající fyzická osoba, IČO [redacted] nesplnila svoji povinnost podle § 10 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, tím, že neumožnila při živnostenské kontrole zahájené dne 21. 3. 2017 kontrolujícím Městského úřadu Trhové Sviny, živnostenského odboru, výkon jejich oprávnění stanovených v § 8 odst. c) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, a to tím, že neposkytla na základě písemné žádosti kontrolujícího vydané pod č. j. ŽIV/902/17/Cho/18 ze dne 22. 6. 2017 potřebnou součinnost spočívající v předložení požadovaných podkladů a ve věci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uložení povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, která je stanovena v ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení,

t a k t o :

dle ust. § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se výše uvedené rozhodnutí Městského úřadu Trhové Sviny, živnostenského odboru č. j. ŽIV/4857/17/Cho/4 ze dne 14. 11. 2017 se r u š í a řízení se zastavuje.

Odůvodnění:

Krajský úřad - Jihočeský kraj, odbor krajský živnostenský úřad (dále jen „*odvolací orgán*“), vycházel při svém rozhodování ze všech skutečností, tvořících obsah spisového materiálu, který mu byl spolu s odvoláním podnikající fyzické osoby [redacted] předán Městským úřadem Trhové Sviny, živnostenským odborem (dále jen „*živnostenský úřad*“).

Rozhodnutím živnostenského úřadu č. j. ŽIV/4857/17/Cho/4 ze dne 14. 11. 2017, jak z výrokové části napadeného rozhodnutí vyplývá, byla [redacted] uznána vinnou za spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*kontrolní řád*“), kterého se dopustila tím, že jako podnikající fyzická osoba, IČO [redacted], nesplnila svoji povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu tím, že neumožnila při živnostenské kontrole zahájené dne 21. 3. 2017 kontrolujícím Městského úřadu Trhové Sviny, živnostenského odboru, výkon jejich oprávnění stanovených v § 8 odst. c) kontrolního řádu a to tím, že neposkytla na základě písemné žádosti kontrolujícího vydané pod č. j. ŽIV/902/17/Cho/18 ze dne 22. 6. 2017 potřebnou součinnost spočívající v předložení požadovaných podkladů. Za tento spáchaný přestupek jí byla uložena podle § 15 odst. 2 kontrolního řádu pokuta ve výši 40.000 Kč a dále byla tímto rozhodnutím [redacted] uložena dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, která je stanovena v § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podala [redacted] v zastoupení zmocněnce JUDr. Pavlína Zíkové, advokátky, se sídlem Sazovická 20, 155 21 Praha 5, adresa kanceláře Trojanova 12, 120 00 Praha 2, reg. č. ČAK 13076 (dále jen „*zmocněnec*“) dne 30. 11. 2017 odvolání. Jedná se o odvolání podané řádně a včas. Přílohou odvolání je plná moc ze dne 24. 11. 2017, odvolací orgán písemností ze dne 4. 1. 2018 vyzval zmocněnce k doplnění plné moci, kterou obdržel dne 5. 2. 2018.

Ze spisového materiálu, písemnosti „Záznam podle § 3 odst. 1 zákona o kontrole“ č. j. MUTS/7579/17/Cho vyplývá, že dne 10. 2. 2017 byl pracovník živnostenského úřadu Mgr. Chovanec telefonicky informován vedoucí kontrolního oddělení obecního živnostenského úřadu Magistrátu města České Budějovice o přijetí anonymního podnětu, dle kterého měl probíhat provoz restaurace v objektu [redacted], který se prezentuje jako soukromý klub. V tomto klubu by měla být umožněna obsluha i hostů, kteří se odmítají stát členy klubu. Tento podnět přijatý dne 10. 2. 2017 byl Magistrátem města České Budějovice, obecním živnostenským úřadem předán živnostenskému úřadu k prošetření.

Živnostenský úřad v dané věci zahájil šetření a zjistil, že se jedná o objekt [redacted] jehož majiteli jsou [redacted]. Rovněž bylo zjištěno, že na webových stránkách [redacted] je prezentován objekt jako soukromý klub [redacted]. Dle zveřejněné informace je otevírací doba stanovena dle potřeb členů klubu, v zimním období je klub otevřen pouze v některých dnech. Jako další činnost soukromého klubu je prezentována domácí kuchyně, Pizzerie, ubytování a diskotéka s letním parketem. Dále živnostenský úřad z živnostenského rejstříku zjistil, že provozování živností s předmětem podnikání „Hostinská činnost“, „Prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“ a „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ bylo [redacted], v provozovně [redacted] ukončeno ke dni 21. 11. 2016 a [redacted] spolumajitelka objektu, [redacted] má provozování živností „Hostinská činnost“ a „Prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin“ přerušeno od 16. 11. 2016 do 31. 12. 2018, provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ přerušeno nemá a dále je zapsána v evidenci zemědělského podnikatele.

Dne 6. 3. 2017 byla živnostenským úřadem zaslána České obchodní inspekci, Inspektorát pro Jihočeský kraj a Vysočinu se sídlem České Budějovice (dále jen „ČOI“), Mgr. Pavlu Jahnovi, žádost o provedení kontroly ve výše uvedeném objektu. Ve věci prošetření činnosti soukromého klubu byla stanovena společná kontrola živnostenského úřadu, ČOI, Státního úřadu inspekce práce, Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu, (dále jen „SÚIP“) a orgánů Policie ČR.

Z písemnosti živnostenského úřadu „Záznam o provedených kontrolních úkonech a průběhu zahájené živnostenské kontroly“ č. j. ŽIV/902/17/Cho/12 ze dne 9. 5. 2017 odvolací orgán zjišťuje, že dne 21. 3. 2017 byla provedena kontrola v objektu [REDAKCE] za přítomnosti kontrolních orgánů SÚIP, ČOI, příslušníků Celního úřadu pro Jihočeský kraj a příslušníků Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje.

Jak vyplývá z úředního záznamu pořízeného SÚIP ze dne 21. 3. 2017 byla provedena kontrola u [REDAKCE], kontrolní skupina inspektorů SÚIP vstoupila do objektu [REDAKCE], společně s inspektory ČOI. SÚIP bylo zjištěno, že za barem se pohybovala mladá žena, jak bylo později zjištěno, dcera [REDAKCE]. SÚIP dále v úředním záznamu popisuje, že [REDAKCE] inspektorům sdělila, že se nachází v soukromém klubu a pokud se chtějí najít, musí se zaregistrovat jako členové klubu. Dále inspektorům sdělila, že neobdrží daňový doklad, pouze stvrzenku o poskytnutí členského příspěvku. Zapsala si jejich jména a příjmení a telefonní kontakt a poté inspektorům vydala klubové karty a předala jídelní lístek. Obsluha členů klubu byla prováděna [REDAKCE]. V průběhu jídla si vedoucí inspektorů přečetl pravidla soukromého klubu [REDAKCE], která byla uvedena na zadní straně členské klubové karty a jsou uvedena v předposledním odstavci tohoto záznamu. Po finanční úhradě obdrželi inspektoři SÚIP stvrzenky, které nejsou daňovým dokladem, na kterých byla naúčtována útrata za konzumaci.

Ze spisového materiálu se dále zjišťuje, že dne 24. 4. 2017 obdržel živnostenský úřad od ČOI písemnost „Odpověď na podání“ č. j. ČOI 49286/17/2000 ze dne 24. 4. 2017, ze které vyplývá, že inspektoři ČOI při šetření dne 21. 3. 2017 v Soukromém klubu – Restaurace [REDAKCE], byli dotázáni obsluhující číšnicí [REDAKCE] zda jsou členy klubu, pokud ne, pak je třeba založit klubové členství. Pokud by odmítli stát se členy klubu, bylo jim sděleno, že nebudou obslouženi. Proto došlo k vydání klubové karty a na základě vydání klubové karty si inspektoři objednali kontrolní konzumaci. Při zaplacení kontrolní konzumace byl bez vyžádání vydán doklad o zaplacení konzumace, stvrzenka č. 19 ze dne 21. 3. 2017, čas 12:46, jejíž fotokopie je přílohou písemnosti. V případě obdrženého dokladu se nejedná o doklad vydaný v souladu se zákonem č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb. Po prokázání se služebními průkazy bylo inspektorům ČOI sděleno, že se nachází v soukromém klubu a že jim nepřísluší soukromý klub kontrolovat, a z tohoto důvodu jim nebyl umožněn vstup do prostoru přípravy pokrmů. Ze závěru odpovědi ČOI vyplývá, že zjištění bylo postoupeno příslušnému finančnímu úřadu. Stvrzenka č. 19, která je součástí spisového materiálu, obsahuje název restaurace, adresu, datum a čas vystavení a účet za konzumaci a dále dovětek, že tato stvrzenka není daňovým dokladem a slouží jako potvrzení o členském vkladu. Dále je zde uvedeno, že veškeré výtěžky z příležitostného občerstvení a případného ubytování jsou určeny na údržbu, propagaci, pokrytí organizačních nákladů a rozvoj klubu.

Dne 14. 8. 2017 živnostenský úřad obdržel informaci Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje se sídlem v Českých Budějovicích (dále jen „KHS“) č. j. KHSJC 24433/2017/HV.CB ze dne 14. 8. 2017, kde vedoucí oddělení hygieny a výživy informuje živnostenský úřad o tom, že objekt „Restaurace [REDAKCE]“ je v současné době registrován jako soukromý klub a není umožněn vstup běžným zákazníkům, pouze členům klubu. Člen klubu platí členský příspěvek, neplatí za podávání stravy. [REDAKCE] neumožnil pracovním orgánu ochrany veřejného zdraví vstup do klubu s uvedením, že klub nelze dle platné legislativy kontrolovat orgánem ochrany veřejného zdraví. V době kontroly byla vyvěšena cedule upozorňující návštěvníky zařízení, že se jedná o soukromý klub a nebyla zde k dispozici žádná nabídka služeb ani označení provozní doby.

Obsahem spisového materiálu jsou dále písemnosti odboru výstavby, památek a územního plánování Městského úřadu Trhové Sviny (dále jen „stavební úřad“). Z kolaudačního rozhodnutí č. j. Výst15860/26-A/04/2006/Kr ze dne 31. 10. 2006 vyplývá, že [REDAKCE] bylo povoleno užívání části stavby „Rodinný dům

s restaurací a parkovištěm, včetně přípojek a čistírnou odpadních vod“ [redacted] na pozemku [redacted] v katastrálním území [redacted], zkolaudovanou částí stavby je „Rodinný dům (část určená k rodinnému bydlení stavebníka) a přípojky“. Z kolaudačního rozhodnutí č. j. Výst20623/26-A/04/2006/Kr ze dne 28. 11. 2006 vyplývá, že [redacted] bylo stavením úřadem povoleno užívání stavby „Restaurace“ na pozemku [redacted] v katastrálním území [redacted] a kolaudačním rozhodnutím č. j. Výst 15550/26-A/04/2014/Kr ze dne 8. 9. 2014 bylo povoleno užívání stavby, kdy zkolaudovanou částí stavby je „Parkoviště“ a „Garáž se změnou na skladovací prostory“ na pozemku [redacted] v katastrálním území [redacted].

Dále vydal stavební úřad pod č. j. Výst 16404/26-A/04/04/2013/Kr dne 20. 1. 2014 kolaudační souhlas s užíváním stavby, který je dokladem o povoleném účelu užívání části stavby „Rodinný dům s restaurací stavební úpravy a změna užívání přístřešku pro ubytování max. 16 osob – 3 ubytovací buňky (pokoje)“, [redacted] na pozemku [redacted] v katastrálním území [redacted].

Z písemnosti živnostenského úřadu „Záznam o provedených kontrolních úkonech a průběhu zahájené živnostenské kontroly“ č. j. ŽIV/902/17/Cho/12 ze dne 9. 5. 2017 vyplývá, že dne 21. 3. 2017 byla provedena živnostenská kontrola v objektu [redacted], za přítomnosti kontrolních orgánů SÚIP, ČOI, příslušníků Celního úřadu pro Jihočeský kraj a příslušníků Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Jihočeského kraje. V písemnosti je pracovníkem živnostenského úřadu Mgr. Chovancem uvedeno, že zahájení živnostenské kontroly bylo pracovníky živnostenského odboru provedeno s fyzickou osobou paní [redacted], dle kontrolních pracovníků jako osobou povinnou. Této osobě bylo sděleno, že živnostenská kontrola je živnostenským úřadem zde prováděna proto, aby bylo objasněno, zda v klubu není provozována hostinská činnost. [redacted] uvedla, že činnost klubu v objektu zajišťuje pro svoji matku [redacted]. Živnostenská kontrola pokračovala prohlídkou restaurace a kuchyně, v kuchyni kontrolním pracovníkům přítomný [redacted], sdělil, že vypomáhá [redacted] s provozem klubu. Dále bylo zjištěno, že v prostoru pro hosty byl k dispozici jídelní a nápojový lístek. [redacted] uvedla, že nepřebírá zboží, doklady zde žádné nemá, finanční prostředky odevzdává [redacted]. Předložila členskou kartu klubu a uvedla, že pravidla klubu jsou uvedena na této kartě. V průběhu kontroly se na místo kontroly dostavila [redacted], které pracovníci živnostenského úřadu sdělili, že na místě byla zahájena kontrola z důvodu podezření na provozování hostinské činnosti, a že je její osoba považována za osobu kontrolovanou. [redacted] ústně pověřila k jednání svého manžela [redacted] živnostenským úřadem požadovanou součinnost odmítl s tím, že v objektu není poskytována živnostenská činnost, jedná se o soukromý klub, kde mohou být pouze jeho členové a do jeho činnosti nemá kontrolní orgán právo zasahovat. V případě [redacted] se jednalo o stejný postup vůči kontrolnímu orgánu jako vůči kontrole ČOI a kontrole KHS. ČOI, jak bylo ze spisu zjištěno, předala věc příslušnému finančnímu úřadu.

Živnostenský úřad po sdělení [redacted] o odmítnutí poskytnutí součinnosti vypravil dvě písemnosti adresované [redacted], ve kterých byli vyzváni k poskytnutí součinnosti dle kontrolního řádu z důvodu zahájení kontroly a dále byli [redacted] vyzváni k určení rozsahu plné moci udělené [redacted] v objektu [redacted]. Před vypravením písemností dne 31. 5. 2017 obdržel živnostenský úřad dne 29. 5. 2017 reakci [redacted] ve věci zasláné výzvy ze dne 12. 5. 2017 k určení rozsahu zmocnění uděleného v průběhu živnostenské kontroly, kde [redacted] sděluje, že kontrola není řádně zahájena, o její oprávněnosti lze důvodně pochybovat.

[redacted] byla poté živnostenským úřadem dne 22. 6. 2017 pod č. j. ŽIV/902/17/Cho/18 zaslána informace o zahájení kontroly a žádost o poskytnutí součinnosti k výkonu kontroly.

Písemností ze dne 7. 7. 2017 se [redacted] vyjadřovala k zasláné výzvě živnostenského úřadu ze dne 22. 6. 2017 shodně jako v písemnosti, kterou obdržel živnostenský úřad dne 29. 5. 2017, a to v tom smyslu, že nedošlo k platnému zahájení kontroly ve smyslu § 5 zákona o kontrole, provedení kontroly se nezříká, neboť má osvědčení zemědělského podnikatele.

Po obdržení vyjádření [redacted] zahájil dne 18. 9. 2017 živnostenský úřad s [redacted] řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se měla dopustit tím, že jako podnikající fyzická osoba, [redacted], nesplnila svoji povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu tím, že neumožnila v dosavadním průběhu kontroly, zahájené dne 21. 3. 2017 kontrolujícími živnostenského odboru, výkon

jejich oprávnění stanovených v § 8 odst. c) kontrolního řádu a neposkytla na základě písemné žádosti kontrolujícího č. j. ŽIV/902/17/Cho/18 ze dne 22. 6. 2017 potřebnou součinnost spočívající v předložení požadovaných podkladů. Dne 26. 9. 2017 živnostenský úřad vyznamenal [REDAKCE] o procesních právech účastníka řízení ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), o možnosti vyjádření se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Před vydáním rozhodnutí obdržel živnostenský úřad opětové vyjádření [REDAKCE], které je obsahem shodné s jejími předchozími dvěma vyjádřeními. [REDAKCE] nadále setrvává na svém stanovisku, že kontrola nebyla platně zahájena ve smyslu kontrolního řádu.

Dne 14. 11. 2017 přistoupil živnostenský úřad k vydání rozhodnutí, kterým [REDAKCE] uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu a uložil jí dle § 15 odst. 2 kontrolního řádu za spáchaný přestupek pokutu ve výši 40.000 Kč. Dále byla [REDAKCE] uložena dle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Proti vydanému rozhodnutí živnostenského úřadu podala [REDAKCE] v zastoupení zmocněnce dne 30. 11. 2017 odvolání. V podaném odvolání zmocněnec zdůrazňuje zejména tu skutečnost, že kontrola ze strany živnostenského úřadu nebyla platně zahájena. Účastníkovi řízení, [REDAKCE], nebyl doručen protokol o kontrole, jak správnímu orgánu ukládá zákon o kontrole. Zmocněnec namítá, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, z čeho správní orgán dovozuje, že by prostory, ve kterých správní orgán vykonával kontrolu, sloužily v době kontroly k podnikání či provozování hospodářské činnosti. Poukazuje na to, že na adrese [REDAKCE], se nachází soukromý objekt ve vlastnictví manželů [REDAKCE] a nebylo zjištěno, že by obydlí bylo užíváno k podnikání či provozování jiné hospodářské činnosti. Jedná se o rodinný dům, který slouží mimo jiné pro účely soukromého klubu a nikoliv pro účely podnikatelského subjektu. Uvedený rodinný dům je přístupný pouze pro členy rodiny, jejich návštěvu a členy klubu. Účastník řízení poskytl správnímu orgánu potřebnou součinnost, ačkoliv je přesvědčen, že k tomu nebyl dle platných právních předpisů povinen, neboť k platnému zahájení kontroly nedošlo. Dále se zmocněnec zabývá pojmovými znaky spáchaného přestupku, zejména pak společenskou škodlivostí a poukazuje na neúměrnou výši uložené pokuty.

Vzhledem k uvedeným námitkám v podaném odvolání zmocněnec navrhuje odvolacímu orgánu napadené rozhodnutí Městského úřadu Trhové Sviny, odbor živnostenský č. j. ŽIV/4857/17/Cho/4 ze dne 14. 11. 2017 zrušit a řízení zastavit, neboť je toho názoru, že správní orgán je povinen postupovat dle kontrolního řádu, nedomnívá se, že by účastník řízení porušil svou povinnost a tato skutečnost nebyla prokázána a je toho názoru, že je nutné chránit vlastnická práva a nedotknutelnost obydlí a bezdůvodně nezasahovat do práv chráněných Listinou základních práv a svobod.

Odvolání spolu se spisovým materiálem bylo živnostenským úřadem zasláno odvolacímu orgánu dne 21. 12. 2017. Odvolací orgán písemností ze dne 4. 1. 2018 vyznamenal zmocněnce o procesních právech účastníka řízení, včetně možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, a to na pracovišti odvolacího orgánu dne 24. 1. 2018 či jiném dohodnutém termínu.

Dne 24. 1. 2018 se dostavila k odvolacímu orgánu [REDAKCE], která omluvila nepřítomnost zmocněnce z důvodu soudního řízení a k dané věci uvedla, že objekt byl veden jako klubovna soukromého klubu, její dcera [REDAKCE] nebyla a ani nemohla být povinnou osobou dle kontrolního řádu a vzhledem k tomu, že kontrola nebyla zahájena v souladu s kontrolním řádem, nemůže a ani nemohla být po ní vyžadována ze strany živnostenského úřadu součinnost a nemohla jí být v žádném případě uložena pokuta. Dále sdělila, že konečné vyjádření k věci zašle zmocněnec odvolacímu orgánu nejpozději ve lhůtě do 14 dnů a v tomto termínu bude též předložena doplněná plná moc. Pro potřebu konečného vyjádření zmocněnce požádala o pořízení kopií písemností ze spisu a to úředního záznamu ze dne 10. 2. 2017 pořizovaného Magistrátem Města České Budějovice, obecním živnostenským úřadem, záznamu podle § 3 odst. 1 zákona o kontrole sepsaného dne 20. 3. 2017, č. j. MUTS/7579/17/Cho, odpovědi na podání č. j. ČOI 49286/17/2000 ze dne 24. 4. 2017, záznamu o provedených kontrolních úkonech a průběhu zahájené živnostenské kontroly č. j. ŽIV/902/17/Cho/12 ze dne 9. 5. 2017. Tyto jí byly poskytnuty.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí ve věci uložení pokuty ve výši 40.000 Kč [REDAKCE] za spáchaný přestupek dle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu a uložení povinnosti nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč, posouzení námitek uvedených v podaném odvolání a přezkoumání písemností ze spisu dospěl odvolací orgán k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s kontrolním řádem a podané odvolání shledal důvodným.

Z písemností dozorových orgánů, ČOI, SÚIP, KHS, skutečnosti o provozování podnikatelské činnosti nevyplývají. V tomto případě se odkazuje na písemnost ČOI č. j. ČOI 49286/17/2000 ze dne 24. 4. 2017, úřední záznam SÚIP ze dne 21. 3. 2017 a písemnost KHS č. j. KHSJC 24433/2017/HV.CB ze dne 14. 8. 2017. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že vedoucí oddělení kontroly ČOI Mgr. Pavel Jahn adresoval živnostenskému úřadu sdělení ze dne 16. 8. 2017, ve kterém je uvedeno, že inspektoři ČOI provedli opakovaně kontrolu v objektu [REDAKCE] ve dnech 3. 8. 2017 a 9. 8. 2017 a v obou případech nebyli inspektoři ČOI obsluženi s odkazem na skutečnost, že stravovací služby jsou poskytovány jen členům klubu.

Souhrnně lze konstatovat, že všemi jmenovanými kontrolními orgány bylo konstatováno, že se jedná o činnost soukromého klubu. Obsluhující [REDAKCE] provádí registraci a vystavení členských karet příchozích a poté dochází k obsluze hostů, kteří již mají vydané členské karty a jsou tedy členy klubu. Stvrzenky vydané [REDAKCE] nejsou daňovým dokladem a informace uvedené na vydané stvrzence svědčí činnosti klubu. V tomto případě se nejedná o účtenku podle zákona č. 112/2016 Sb., o evidenci tržeb. V závěru písemností dozorových orgánů je konstatováno, že bude věc předána příslušnému finančnímu úřadu.

Z předložené fotodokumentace živnostenského úřadu se zjišťuje, že objekt manželů [REDAKCE] je označen jako soukromý klub [REDAKCE] a je určen všem příznivcům automobilů a motocyklů všech kubatur a značek, otevírací doba klubu je stanovena dle potřeb členů klubu a při vstupu do klubu je nutno předložit členskou kartu nebo zažádat o členství a vystavení karty. Objekt není označen jako provozovna ve smyslu zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“).

Dne 21. 3. 2017 měla být dle živnostenského úřadu v objektu [REDAKCE] zahájena živnostenská kontrola. V písemnosti ze dne 9. 5. 2017 a v napadeném rozhodnutí je popsán postup zahájení kontroly. Při vstupu do objektu pracovníci živnostenského úřadu oznámili zahájení kontroly přítomné obsluhující [REDAKCE], kterou označili jako osobu povinnou a tato měla snahu s pracovníky živnostenského úřadu jednat. Posléze se na místo kontroly dostavila [REDAKCE], které pracovníci živnostenského úřadu oznámili, že byla zahájena živnostenská kontrola s povinnou osobou [REDAKCE]. Z výpisu z živnostenského rejstříku se zjišťuje, že [REDAKCE] měla v době kontroly platné živnostenské oprávnění s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a byla zapsána v evidenci zemědělského podnikatele. Odvolací orgán oznámení kontrolních pracovníků živnostenského úřadu o zahájení živnostenské kontroly [REDAKCE] [REDAKCE] nepřisvědčuje, osoba [REDAKCE] není povinnou osobou ve smyslu kontrolního řádu. Objekt funguje jako soukromý klub. Dle § 5 kontrolního řádu je povinnou osobou zejména dodavatel, odběratel, nebo zaměstnanec podnikatele v konkrétním předmětu podnikání, má kvalifikovaný vztah k osobě podnikatele. Smysl ust. § 5 kontrolního řádu zákonodárce spatřuje v tom, že ne vždy je na místě kontroly přítomna kontrolovaná osoba, proto je možné zahájit kontrolu vůči kontrolované osobě prostřednictvím osoby povinné. Tato osoba je však v kvalifikovaném vztahu vůči kontrolované osobě, jedná se o zaměstnance (prodavač, kuchař, číšník apod.), zákon připouští jako povinnou osobu dodavatele a odběratele kontrolované osoby. V posuzovaném případě se jedná o pomoc dcery matce v soukromém klubu, rodinný vztah. Ve světle výše uvedeného ustanovení kontrolního řádu není [REDAKCE] povinnou osobou a nelze po [REDAKCE] požadovat poskytnutí součinnosti, a proto se odvolací orgán neztotožňuje s tvrzením v napadeném rozhodnutí, kdy živnostenský úřad deklaruje, že živnostenská kontrola u [REDAKCE] byla řádně zahájena dne 21. 3. 2017 v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. Kontrolní pracovníci živnostenského úřadu předložili pověření ke kontrole formou průkazu ve smyslu § 4 odst. 3 písm. b) kontrolního řádu v návaznosti na § 60b živnostenského zákona [REDAKCE], která byla označena jako osoba povinná, ačkoliv tomu tak nebylo. Z těchto důvodů nedošlo k zahájení kontroly v souladu s kontrolním řádem, a pokud nebyla kontrola řádně zahájena, nelze po [REDAKCE] požadovat poskytnutí součinnosti dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

Vzhledem k výše uvedenému proto odvolací orgán považuje námitku zmocněnce ve věci zahájení kontroly v rozporu s kontrolním řádem za důvodnou a ztotožňuje se s odůvodněním zmocněnce, že [REDAKCE] není osobou povinnou, neboť není a nikdy nebyla zaměstnancem ani osobou propojenou s [REDAKCE], jakožto fyzickou osobou podnikající ([REDAKCE] fyzická osoba podnikající dle zemědělského zákona, fyzická osoba s živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“).

V případě správního trestání musí být stav věci zjištěn v souladu s právními předpisy, a to obzvláště v případě, kdy správní orgán ukládá pokutu. Důležitost určení okamžiku zahájení kontroly v souladu s kontrolním řádem je významnou skutečností, kontrolní řád na tuto skutečnost klade velký důraz, neboť od tohoto okamžiku dochází k aktivaci procesních práv, která kontrolní řád kontrolovaným a kontrolujícím poskytuje. Je naprosto nezbytné, aby bylo zřejmé, kdy k aktivaci těchto práv došlo, či zda vůbec aktivace práv nastala.

Aktivace práv nemá oporu ve spisovém materiálu, [REDAKCE] není osobou povinnou ve smyslu kontrolního řádu, tvrzení v napadeném rozhodnutí, že kontrola byla řádně zahájena, je v rozporu s kontrolním řádem, součinnost po [REDAKCE] byla vyžadována neoprávněně. Námitka zmocněnce ve věci nezákonnosti zahájení předmětné kontroly je důvodná.

Dne 2. 2. 2018 obdržel odvolací orgán konečné vyjádření zmocněnce [REDAKCE] před vydáním rozhodnutí ve věci uložení pokuty [REDAKCE] za neposkytnutí součinnosti. Vyjádření je svým obsahem totožné s podaným odvoláním ze dne 30. 11. 2017, zmocněnec se zabývá opět námitkou protiprávního postupu živnostenského úřadu, neboť dle jeho názoru nedošlo k platnému zahájení kontroly, a proto v daném případě nelze uvažovat o uložení pokuty za neposkytnutí součinnosti. Opětovně upozorňuje na problematiku § 7 kontrolního řádu, kdy dle jeho názoru nebyly splněny podmínky ke vstupu do objektu. V závěru zmocněnec žádá vzhledem k uvedeným námitkám rozhodnutí Městského úřadu Trhové Sviny, odboru živnostenského zrušit a řízení zastavit. Jak již výše odvolací orgán uvedl, s námitkami protiprávního postupu živnostenského úřadu ve věci zahájení kontroly se odvolací orgán ztotožňuje, kontrola nebyla zahájena v souladu s § 5 kontrolního řádu. Ve věci nesplnění podmínek vstupu do objektu je odvolací orgán toho názoru, že v daném případě na základě podaného podnětu lze připustit vstup do objektu, a to z důvodu konkrétního kontrolního zjištění přímo na místě.

Odvolací orgán po přezkoumání spisového materiálu, napadeného rozhodnutí a odvolání podaného [REDAKCE] zastoupenou zmocněncem dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 40.000 Kč za spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu byla uložena protizákonně, v rozporu s § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu a odvolání shledal důvodným.

Ve světle výše uvedeného přistoupil odvolací orgán k postupu podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu a napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení účastníků:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (ust. § 91 odst. 1 správního řádu).

Mgr. Ing. Radek Urbánek
vedoucí odboru
odbor krajský živnostenský úřad
Krajský úřad Jihočeského kraje

ODBOR LEGISLATIVY A VNITŘNÍCH VĚCÍ

ODDĚLENÍ SPRÁVNÍ

číslo jednací: **KUJCK /2018**
spis. zn.: **OLVV-správ.**datum: **20. 3. 2018**

vyřizuje:

telefon: **386 720**Vypraveno: **21. 3. 2018****ROZHODNUTÍ**

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání obviněného z přestupku XXX, nar. ..., trvale bytem ... (dále jen „odvolatel“), přezkoumal rozhodnutí Městského úřadu T. (dále jen „správní orgán I. stupně“), č. j.: ... ze dne 16. 2. 2018, kterým byl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), a rozhodl dnešního dne **t a k t o** :

A. podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výše napadené rozhodnutí **m ě n í**,

a to v části výrokové – popisu skutku, který bude po provedené změně znít takto:

„..., kterého se dopustil tím, že ve dnech 6. 8. 2017, 16. 8. 2017 a 18. 9. 2017 v přesně neurčených časech na společném pozemku p. č. ... k. ú. ..., část T. úmyslně poškodil kamennou zídku, která se nachází po pravé straně při vjezdu na tento pozemek, kterou částečně zbouřil a kameny z ní odvezl pryč, čímž způsobil škodu majitelům zídky ...v celkové výši cca 1 000 Kč, tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci z takového majetku.“

B. podle § 90 odst. 5 správního řádu se ve zbytku napadené rozhodnutí **p o t v r z u j e**.

Odůvodnění

Dne 16. 2. 2018 správní orgán I. stupně vydal výše napadené rozhodnutí, kterým byl odvolatel ... uznán vinným z přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona o některých přestupcích tím, že:

- 1) dne 6. 8. 2017 v přesně neurčeném čase na společném pozemku v obci T. úmyslně poškodil kamennou zídku, která se nachází po pravé straně při vjezdu na pozemek, kterou částečně zbouřil a kameny z ní odvezl pryč, čímž způsobil škodu majitelům zídky ... ve výši cca 1 000 Kč,
 - 2) dne 16. 8. 2017 v přesně neurčeném čase na společném pozemku v obci T. úmyslně poškodil kamennou zídku, která se nachází po pravé straně při vjezdu na pozemek, kterou částečně zbouřil a kameny z ní odvezl pryč, čímž způsobil škodu majitelům zídky ... ve výši cca 1 000 Kč,
 - 3) dne 18. 9. 2017 v přesně neurčeném čase na společném pozemku v obci T. úmyslně poškodil kamennou zídku, která se nachází po pravé straně při vjezdu na pozemek, kterou částečně zbouřil a kameny z ní odvezl pryč, čímž způsobil škodu majitelům zídky ... ve výši cca 1 000 Kč,
- tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci.

Za spáchaný přestupek byl odvolateli podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“) a podle § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích uložen správní trest

– pokuta ve výši 1 000 Kč. Dále mu byla podle § 95 odst. 1 ZOP uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Písemné vyhotovení rozhodnutí odvolatel převzal dne 20. 2. 2018 a dne 28. 2. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání odvolatele, a to prostřednictvím Mgr. ...

Odvolání jmenovaného bylo posouzeno jako přípustné, neboť bylo v zákonné patnáctidenní lhůtě doručeno příslušnému správnímu orgánu I. stupně.

Odvolatel v odvolání mj. citoval § 1117 občanského zákoníku a dále uvedl, že pozemek je ve spoluvlastnictví p. ..., jeho manželky pí ..., p. ... a dcery p. ..., přičemž polovina pozemku náleží p. ... a jedna čtvrtina náleží odvolateli a jedna čtvrtina dceři odvolatele. Zídka, která se na daném pozemku nachází, brání odvolateli vjezdu na pozemek v jeho vlastnictví. Odvolatel se neztotožňuje s tvrzením Městského úřadu ..., který na str. 5 uvádí, že se dopustil vědomého a úmyslného jednání, jelikož jeho domněnka, že může zbourat zídku, která se nachází na společném pozemku, je naprosto mylná. Odvolatel je přesvědčen, že pokud by jeho jednání mělo být kvalifikováno jako úmyslné pro spáchání daného přestupku, nesměl by si počínat při bourání tak jako vlastník věci. Odvolatel boural zídku s vědomím, že zídka je předmětem spoluvlastnictví. Při vjezdu na svůj pozemek je nucen objíždět předmětnou zídku, která přístup k nemovitostem v jeho vlastnictví bez právního základu neúměrně omezuje. Zídka byla svévolně vybudována bez povolení příslušných správních orgánů na pozemku, který má sloužit jako přístupová cesta k jeho nemovitostem tak, aby nebyl nucen za tímto účelem využívat jiné pozemky. V rozhodnutí se Městský úřad ... zabýval obdobným přístupem odvolatele z r. 2012, avšak nijak nepřihlédl k tomu, že zídka byla vybudována p. Ing. G. bez jakéhokoli ohlášení či stavebního povolení a za toto svévolné protiprávní jednání nebyl p. G. nikdy ze strany správních orgánů sankcionován. Odvolatel pana G. výslovně upozorňoval, že se stavbou zídky na společném pozemku nesouhlasí, přičemž přes tento výslovný nesouhlas došlo k vybudování zídky. Nelze přehlédnout i fakt, že odvolatel se v předmětné věci obrátil na SÚ v J., který zůstal zcela nečinný, přičemž jednání p. Knotka je nepřímým důsledkem této nečinnosti SÚ. V závěru svého podání navrhuje odvolatel, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, případně uloženou pokutu přiměřeně snížil.

Podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu a podle věty třetí § 89 odst. 2 správního řádu k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

Napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně a místně příslušným správním orgánem, neboť město ... má uzavřenou veřejnoprávní smlouvu s obcí ... na úseku přestupkové agendy.

Z předloženého přestupkového spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Přestupek, ze kterého byl odvolatel podezřelý, byl Obvodním oddělením ..., č. j.: ... ze dne 18. 9. 2017 oznámen správnímu orgánu I. stupně dne 2. 10. 2017. Následně správní orgán I. stupně vyznamenal vlastníky předmětné zídky - o možném uplatnění nároku na náhradu způsobené škody. Ani jedním z nich však nebyl nárok na náhradu škody u správního orgánu I. stupně uplatněn. Na den 29. 11. 2017 předvolal správní orgán I. stupně k podání vysvětlení odvolatele, jako podezřelého z přestupku a ..., spoluvlastníka zídka. Téhož dne pak vydal podle § 90 ZOP příkaz, kterým uznal odvolatele vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona o některých přestupcích a uložil mu správní trest – pokutu ve výši 1 000 Kč. Odvolatel proti příkazu podal v zákonné lhůtě odpor, a proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, tj. nařídil ústní projednání přestupku, na které předvolal k provedení dokazování svědky – ... a Ing. Součástí přestupkového spisu je protokol o ústním jednání ze dne 31. 1. 2018, z jehož obsahu vyplývá, že odvolatel, jako obviněný z přestupku byl seznámen s obsahem přestupkového spisu, bylo mu umožněno, aby se vyjádřil k projednávané věci, což učinil. Dále správní orgán I. stupně provedl důkaz svědeckou výpovědí obou předvolaných svědků a umožnil odvolateli, klást jim otázky. V závěru ústního jednání byl odvolatel seznámen se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, ke kterým neměl připomínky a ani nenavrhl provedení dalších důkazů. Proto dne 16. 2. 2018 správní orgán I. stupně vydal napadené rozhodnutí.

Část výroku o vině odůvodnil mj. tím, že na základě provedeného důkazního řízení dospěl k názoru, že má v daném případě dostatek důkazů, které prokazují vinu obviněného z přestupku. Přestupkové jednání obviněného je řádně zjištěno, prokázáno. Správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Jako důkaz v daném využil svědeckou výpověď ... a Ing. ..., listinný důkaz v podobě čestného prohlášení Ing. ... a fotodokumentaci z místa spáchání přestupku – poškozené zídky.

Svědecké výpovědi posuzoval jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Zjistil, že svědek ... je majitelem zídky, kterou zakoupil od předchozích majitelů ... včetně domu a přilehlých pozemků. Pozemek, na kterém je zídka postavena, je společná příjezdová cesta, která byla postavena jedním z předchozích vlastníků Ing. ... cca před 25 lety. Je spolumajitelem příjezdové cesty, také jeho manželka ..., odvolatel a jeho dcera Zídka se sice nachází na společném pozemku, ale on jí zakoupil, tudíž je pouze jeho majetkem. Byla stavěná panem ... jeho materiálem, odvolateli na zídce nepatří ani kamen. Svědek Ing.... uvedl, že v roce 1987 zakoupil v T. čp. 3 dům a přilehlé pozemky, které začal zvelebovat. Postavil zídku, která zpevnila plot, na které vybudoval květinový záhon. Tuto zídku začal stavět na přelomu roku 1989/1990. Ví, že jí postavil na společném pozemku, který v té době patřil jemu a jeho manželce a napůl odvolateli a jeho dceři ... Je pravda, že se nikoho nezeptal, zda tam zídku může stavět, nenapadlo ho to. Odvolatel jezdil po společné cestě na svoje pozemky kolem, a to dost často, viděl ho stavět zídku, ale nikdy neměl žádné připomínky. Ani on, ani jeho dcera mu nikdy neřekli, že zídku nesmí stavět, že si to nepřejí. Nikdy na něho nevznesli žádné požadavky o odstranění stavby. Nebyl tam ani nikdo ze Stavebního úřadu z J., aby stavbu odstranil, jinak by jí hned odstranil. Výpověď svědka Ing. ... podpořil i listinný důkaz v podobě jeho ověřeného čestného prohlášení ze dne 27. 10. 2017, ve kterém potvrdil, že kamennou zídku postavil vlastními silami a ze svého materiálu kolem parcely č. ... z důvodu poškozeného tarasu pod plotem zahrádky. Odvolatel s přestupkem nesouhlasí, protože zídka je stavěná na společném pozemku, takže se domnívá, že zídku může zbourat. Zídka byla postavená již před cca 18 roky na společné cestě a vadí mu, jelikož by rád na tom místě parkoval svoje vozidlo. Nechce jezdit po cestě dál na svůj pozemek, protože by si ho rozjezdil. Uvedl, že před lety řekl panu Ing. ..., aby tam zídku nestavěl. Na Stavebním úřadu v J. zídku řešil, ale pouze ústně, ale tam nerozhodli. Přiznal, že v roce 2012 začal zídku bourat sám a byl řešen za přestupek na Městském úřadu v T. a dostal pokutu. Oznámili ho bývalí spolumajitelé K.... Panu ... a jeho manželce řekl, že pokud mu nedovolí táhnout elektřinu přes společný pozemek, tak tu zídku zbourá. Oni to nepovolili, tak začal zídku bourat. Zídka mu tam vadí a nechce jí tam. Když jí boural, tak nežádal o souhlas pana ... a paní ... jako spolumajitele pozemku, to je pravda. Zažádá Stavební úřad v J. o odstranění stavby. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že objektem skutkové podstaty přestupku proti majetku podle ustanovení § 8 odst. 1, písm. a) bod 4. zákona o některých přestupcích jsou majetkové vztahy. Druhým objektem je poté zájem na ochraně majetku. K odpovědnosti za uvedený přestupek je vždy zapotřebí úmyslného zavinění. Správní orgán hodnotil výpovědi svědků, obviněného, důkazu v podobě fotografické dokumentace a čestného prohlášení Ing. ... samostatně i v jednotlivých souvislostech a zjistil, že tvoří ucelený důkazní řetězec, ze kterého vyplývá, že obviněný se dopustil přestupkového jednání, které je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, kdy obviněný byl již jednou projednáván správním orgánem za obdobné přestupkové jednání, byla mu uložena bloková pokuta za poškozování kamenné zídky u domu čp. 3 v obci T., správní orgán nemůže jinak, než ho opětovně uznat vinným z přestupkového jednání. Obviněný přiznal, že mu zídka vadí, jelikož chce na tom místě parkovat svoje vozidlo. Nechce jezdit dál po společné cestě na svůj pozemek, rozjezdil by si ho. Také přiznal, že řekl majitelům panu ... a jeho manželce, že pokud mu nepovolí táhnout elektřinu přes společný pozemek, tak zídku zbourá. Nepovolili to, tak začal zídku bourat. Uvedl, že byl již řešen za přestupek a dostal pokutu za to, že v roce 2012 zídku boural. Obviněný s přestupkem nesouhlasí, protože zídka je stavěná na společném pozemku, takže se domnívá, že zídku může zbourat. Z provedeného dokazování správní orgán zjistil a konstatuje, že obviněný se dopustil vědomého a úmyslného přestupkového jednání. Již jednou byl projednáván za obdobný přestupek v roce 2012, kdy začal bourat výše uvedenou zídku tehdejšími majitelům Tuto musel dostavět a byla mu uložena bloková pokuta. Tuto zídku začal bourat poté, co mu nynější majitelé ... nepovolili táhnout elektřinu přes společný pozemek. Dokonce majitele upozornil na to formou pohružky, že pokud mu nepovolí táhnout elektřinu přes společný pozemek, tak zídku zbourá, což také učinil. Jeho jednání bylo naprosto vědomé a úmyslné. Jeho domněnka, že může bourat zídku, jelikož se nachází na společném pozemku, je naprosto mylná. ...jsou právoplatní majitelé zmíněné kamenné zídky, kterou zakoupili jako součást domu a přilehlých pozemků, jsou i z poloviny majiteli pozemku, na kterém zídka byla vybudovaná. Obviněný z přestupku svým jednáním nepochybně naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku podle ustanovení § 8 odst. 1, písm. a) bod 4. zákona o některých přestupcích.

Část výroku o uložení správním trestu odůvodnil mj. tím, že za přestupek podle § 8 odst. 1, písm. a) bod 4. zákona o některých přestupcích je stanoven správní trest pokuty až do výše 50 000 Kč. Při určování druhu správního trestu a jeho výměry pečlivě hodnotil okolnosti předvídané obligatorně v ustanovení § 37 ZOP a obecně přihlédl ke smyslu a pozici správního trestání. Úvaha správního orgánu vede k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na polehčující a přitěžující a vždy posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ. Zákon umožňuje uložit v tomto přestupku správní trest pokuty až do výše 50 000 Kč. Při určování druhu a výše správního trestu přihlédl správní orgán k závažnosti samotného přestupku, a protože v tomto případě je chráněn zájem, a to ochrana soukromého majetku, lze posuzovat závažnost přestupku podle systematického postavení porušených ustanovení v právním řádu. Je nutné se zmínit i o míře zavinění odvolatele. Správní orgán uložil správní trest obviněnému z přestupku v této výši s přihlédnutím k tomu, že odvolatele ve správním řízení již jednou projednával za stejný přestupek, což považuje za přitěžující okolnost. Jako polehčující okolnost hodnotí správní orgán u uvedeného přestupku – poškozování nižší hodnoty. Dle

ust. § 15 zákona ZOP odvolatel spáchal skutek konáním, tedy úmyslně, úmyslné zavinění je závažnější než zavinění z nedbalosti. Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Přestupek byl spáchán úmyslem přímým. Ve formě přímého úmyslu jsou jakákoliv jednání, která pachatel učinil s cílem způsobit újmu, ať už újmu na zdraví, majetku nebo jiném zájmu chráněném zákonem. Došlo rovněž k ohrožení zájmu společnosti chráněného zákonem, a to vzniku škody. Přestože obviněný tvrdí, že se přestupkového jednání nedopustil, musel si být vědom, že se dopouští protiprávního jednání, jelikož již v roce 2012 boural zídku tehdejším majitelům K., za což byl uznán vinným a byla mu uložena pokuta. Následně zídku sám dostavěl. Když začal bourat zídku současným majitelům ..., tak si musel být vědom, čeho se dopouští. Sám přiznal, že zídku boural z důvodu, že mu tam vadí, že nemá kde zaparkovat vozidlo. Současným majitelům sdělil, že pokud mu nepovolí táhnout elektrinu přes společný pozemek, tak zídku zbourá. Když mu to nepovolili, začal bourat. Jeho jednání bylo naprosto úmyslné a správní orgán ho považuje za přitěžující okolnost. Obviněný si musí uvědomit, že přestože se zídka nachází na společném pozemku, nemůže bez povolení ostatních spolumajitelů pozemku a majitelů zídky jejich majetek ničit. Jako polehčující okolnost správní orgán považuje tu skutečnost, že obviněný se řádně dostavil na jednání, spolupracoval se správním orgánem, a proto uložený správní trest považuje za přiměřený a dostačující a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Na základě provedeného dokazování a po vyhodnocení všech relevantních skutečností správní orgán konstatoval, že v případě uvedeného obviněného jednoznačně převažují mírně přitěžující okolnosti, protože se jednalo o formu aktivního konání, a to poškození kamenné zídky částečným zbouráním, tudíž způsobení škody a z těchto důvodů, ale i proto, aby byla splněna výchovná funkce správního trestu a zaručena náprava přestupce.

Část výroku o uložení povinnosti nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku odůvodnil tím, že podle § 95 odst. 1 ZOP se obviněnému ukládá povinnost nahradit náklady řízení (stanovené § 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění vyhl. č. 112/2017 Sb.), ve výši 1 000 Kč. A dále správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k tomu, že provedeným šetřením nebylo zjištěno, že by obviněný byl bez jakéhokoliv finančního příjmu a nenachází se tedy ve hmotné nouzi, tak správní orgán neshledal žádné důvody k tomu, aby od uložení této povinnosti zčásti upustil. Proto byla obviněnému uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku v plné výši.

Po přezkoumání předloženého přestupkového spisu, napadeného rozhodnutí a samotného odvolání konstatuje odvolací orgán, že správní orgán I. stupně při rozhodování o vině vycházel ze shromážděných podkladů, tj. z oznámení Policie ČR a provedených důkazů (svědeckých výpovědí, pořízené fotodokumentace, čestného prohlášení) a rovněž ze samotných vyjádření odvolatele – viz výše.

K části odůvodnění, kterou byl odvolatel uznán vinným z přestupku, odvolací orgán uvádí, že podle § 5 ZOP je přestupek vymezen na základě materiálně-formálního pojetí, přičemž ke vzniku odpovědnosti za přestupek musí dojít k naplnění všech jeho znaků současně, tedy, musí jít o *protiprávní společensky škodlivý čin*, který je v zákoně za přestupek výslovně uveden a zároveň vykazuje znaky stanovené zákonem, tedy obecné znaky přestupku i znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku, nejde-li o trestný čin. Formální znaky jsou obecné znaky (věk a přičetnost) a typové znaky, kterými jsou odlišovány jednotlivé skutkové podstaty přestupků. Materiální znak pak představuje protiprávní společensky škodlivý čin, kdy určujícím kritériem, jestli v případě konkrétního protiprávního jednání půjde o přestupek anebo o trestný čin, bude tzv. stupeň společenské škodlivosti, který u běžných trestných činů musí být vždy vyšší než nepatrný. Je-li naopak nižší, je dán předpoklad pro odpovědnost za přestupek. Míra škodlivosti pak představuje hledisko pro posouzení závažnosti přestupku. Povinností správního orgánu je prokázat jak naplnění formální stránky přestupku, tak i stránky materiální. Materiální znak přestupku se musí vždy prokazovat.

Podle § 13 odst. 1 ZOP je fyzická osoba pachatelem přestupku, jestliže naplnila znaky přestupku svým zaviněným jednáním. Podle § 15 odst. 1 ZOP platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, a nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. V případě přestupků proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích však zákon vyžaduje ke spáchání tohoto přestupku fyzickou osobou zavinění ve formě úmyslu (přímého či nepřímého).

„Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem, nebo zničením nebo poškozením věci z takového majetku. Formy útoků proti cizímu majetku jsou v zákoně o některých přestupcích uvedeny taxativně, aniž by je zákon o přestupcích jakkoliv vysvětloval. Pro vymezení těchto pojmů lze analogicky vyjít z právní úpravy trestního práva.

Hlavní podmínkou k naplnění skutkové podstaty přestupku proti majetku je skutečnost, že protiprávním jednáním byla způsobena škoda. Soudní judikatura vymezila pojem škody jako újmu, která nastala v majetkové sféře poškozeného a je objektivně vyjádřitelná všeobecným ekvivalentem, tj. penězi (NS 25 Cdo 2146/2000). Podle § 2894 odst. 1 ObčZ povinnost nahradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Výši škody a způsob jejího určení zde zákon o přestupcích výslovně nevymezil.

Při stanovení výše škody bude proto správní orgán vycházet z ceny, za kterou se věc, která byla předmětem útoku, v době a v místě činu obvykle prodává. Nelze-li takto výši škody zjistit, bude se vycházet z účelně vynaložených nákladů na obstarání stejné nebo obdobné věci nebo uvedení věci v předešlý stav (§ 137 TrZ). Výše škody, respektive hranice škody má zásadní význam pro posouzení, zda se jedná o přestupek anebo o korespondující trestný čin. Proto je třeba vycházet z vymezení hranice škody způsobené trestným činem, kdy podle § 138 TrZ škodou nikoli nepatrnou se rozumí škoda dosahující částky nejméně 5 000 Kč.

Přestupku proti majetku se dopustí také ten, kdo způsobí škodu na cizím majetku zničením (úplným znehodnocením věci) či poškozením věci (částečným znehodnocením věci) z takového majetku. Korespondujícím trestným činem k tomuto přestupku je trestný čin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 TrZ. I v tomto případě bude pro posouzení, zda se jedná o přestupek anebo o trestný čin, důležitá výše škody. Pokud bude škoda dosahovat částky nejméně 5 000 Kč, bude naplněn formální znak trestného činu poškození cizí věci. V opačném případě se bude jednat o přestupek.“

(cit.: VETEŠNÍK, Pavel. § 8 [Přestupky proti majetku]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; Zákon o některých přestupcích. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 1074. ISBN 978-80-7400-666-1.)

K výše uvedenému odvolací orgán uvádí, že beze vší pochybnosti byla správním orgánem I. stupně vina ze spáchání přestupku odvolateli prokázána, tedy byl naplněn formálně-materiál znak přestupku. Odvolatel se dopustil protiprávního společensky škodlivého činu, kterým naplnil skutkovou podstatu přestupku, kdy způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci cca v celkové výši 1 000 Kč na zídce, která je ve společném vlastnictví manželů Správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí o vině o provedené dokazování a vyjádření samotného odvolatele, jak je uvedeno v jeho odůvodnění. Sám odvolatel nepopírá, že zídku poškodil (částečně zboural). Jeho tvrzení, že zídka byla stavěna na společném pozemku, takže se domníval, že ji může zbourat, bylo správním orgánem vyvráceno, a to i tím, že již jednou byl projednáván za obdobný přestupek v roce 2012, kdy začal bourat výše uvedenou zídku, která v té době byla ve vlastnictví manželů H. Za uvedené jednání mu byla uložena bloková pokuta a zbouranou zídku dostavěl. Nyní začal zídku bourat opět, a to poté, co mu její nynější vlastníci nepovolili táhnout elektrický proud přes společný pozemek. Jak sám uvedl před správním orgánem I. stupně, vlastníky zídky upozornil formou pohrůžky, že pokud mu nepovolí táhnout elektřinu přes společný pozemek, tak zídku zbourá, což následně učinil. Podle odvolacího orgánu, tedy obhajoba odvolatele, že se domníval, že zídka je společná, neobstojí a považuje ji za účelovou. Odvolací orgán I. stupně se rovněž ztotožňuje se správním orgánem I. stupně v tom, že přestupek byl spáchán v úmyslu přímém - pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, kterým byl v projednávané věci cizí majetek.

Odvolací orgán výrok napadeného rozhodnutí změnil, a to v popisu skutku, kdy ho zestručnil, opravil a upřesnil místo spáchání přestupku a doplnil skutkovou podstatu přestupku. Přestupek, ze kterého byl odvolatel uznán vinným, je přestupkem pokračujícím, který sestává ze tří zcela totožných dílčích útoků, které byly správním orgánem I. stupně popsány ve třech samostatných částech výroku rozhodnutí (1/ až 3/) a které se odlišovaly pouze datem jednotlivých dílčích útoků (6. 8. 2017, 16. 8. 2017 a 18. 9. 2017). Proto odvolací orgán změnil popis skutku, tj. zestručnil ho, jak je uvedeno v jeho výroku. Dále doplnil skutkovou podstatu přestupku, kdy za slova „úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškození věci“ doplnil „...z takového majetku“, aby korespondoval s právní kvalifikací skutku. Dále odvolací orgán opravil a upřesnil místo spáchání přestupku. Ve výroku napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že přestupek byl spáchán na společném pozemku v obci T., což je nesprávný údaj. T. je pouze částí obce J. V tomto smyslu odvolací orgán nesprávný údaj opravil a zároveň upřesnil (konkretizoval) pozemek, na kterém se zídka nachází - pozemek p. č. ...k. ú. ... obce J., část T.

K odůvodnění uloženého správního trestu odvolací orgán uvádí, že s jeho druhem i výši se ztotožňuje. Správní orgán I. stupně při ukládání druhu a výše sankce zohlednil kritéria pro správní trestání, která jsou stanovena § 37 ZOP, kdy mj. správní orgán přihlédne k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku. Správní orgán I. stupně jako správní trest zvolil pokutu, a to ve výši 1 000 Kč. Za přestupek, ze kterého byl odvolatel uznán vinným, lze uložit pokutu až do výše 50 000 Kč. Při ukládání správního trestu - pokuty přihlédl k závažnosti přestupku, kdy chráněným zájem je

soukromý majetek, který byl konáním odvolatele poškozen. Jak přitěžující okolnost uvedl, že čin byl spáchán v úmyslu přímém a že odvolatel byl již za obdobné jednání sankcionován v r. 2012. Jako polehčující okolnost zohlednil, že výše způsobené škody je nižší (cca 1 000 Kč), že se dostavil k ústnímu jednání a že při projednávání přestupku spolupracoval.

K *odůvodnění o nákladech řízení* odvolací orgán uvádí, že správní orgán I. stupně uložil odvolateli povinnost nahradit náklady řízení podle § 95 odst. 1 ZOP (*správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou*), a to v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějšího předpisu, ve výši 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem k tomu, že provedeným šetřením nebylo zjištěno, že by odvolatel byl bez jakéhokoliv finančního příjmu a nenachází se tedy v hmotné nouzi, tak správní orgán neshledal žádné důvody k tomu, aby od uložení této povinnosti zčásti upustil. K tomu odvolací orgán uvádí, že povinnost uložit náklady řízení přímo vyplývá ze zákona v součinnosti s citovanou vyhláškou. Vzhledem k tomu, že odvolatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku, byla mu tato povinnost uložena v souladu s výše citovaným a že snížit náklady řízení správní orgán I. stupně může pouze v případě hodných zvláštního zřetele, a to za předpokladu, že o snížení požádá účastník řízení, kterému je tato povinnost ukládána.

K samotnému odvolání, k námitce odvolatele uvedené v části:

- [3] ve které cituje z § 117 občanského zákoníku a uvádí, že zídka se nachází na společném pozemku a že brání odvolateli ve vjezdu na pozemek v jeho vlastnictví. K tomu odvolací orgán uvádí, že se sice pozemek nachází na společném pozemku, ale zídka, jak vyplývá z provedeného dokazování správního orgánu I. stupně, je ve výlučném vlastnictví manželů ... a odvolatel o této skutečnosti věděl, neboť již v roce 2012 část zídky zboural, za což mu byla uložena pokuta. K doplnění odvolací orgán uvádí, i kdyby byla zídka ve společném vlastnictví všech vlastníků společného pozemku, nemohl by odvolatel bez souhlasu ostatních spoluvlastníků zídku zbourat.
- [4] ve které se odvolatel neztotožňuje se správním orgánem I. stupně, že se dopustil vědomého a úmyslného přestupkového jednání, neboť je přesvědčen, že pokud by jeho jednání mělo být kvalifikováno jako úmyslné pro spáchání daného přestupku, nesměl by si počínat při bourání tak jako vlastník věci. Odvolatel boural zídku s vědomím, že zídka je předmětem spoluvlastnictví. K tomu odvolací orgán – viz výše. Odvolatel si byl velmi dobře vědom toho, že zídka je pouze ve vlastnictví manželů ..., což ostatně potvrzuje i jeho výpověď před správním orgánem I. stupně, kdy při ústním jednání dne 31. 1. 2018 do protokolu uvedl, že pokud mu manželé ... nepovolí táhnout elektřinu přes společný pozemek, tak tu zídku zbourá, což také učinil.
- [5] ve které odvolatel uvádí, že při vjezdu na svůj pozemek je nucen objíždět předmětnou zídku, která přístup k nemovitostem v jeho vlastnictví bez právního základu nedůvodně omezuje. Zídka byla svévolně vybudována bez povolení příslušných správních orgánů na pozemku, který má sloužit jako přístupová cesta k jeho nemovitostem tak, aby nebyl nucen za tímto účelem využívat jiné pozemky. K tomu odvolací orgán uvádí, že podle provedeného dokazování byla zídka postavena jedním z předchozích vlastníků Ing. ... cca před 25 lety. Zídka byla tedy zřízena samostatně jedním ze spoluvlastníků pozemku z jeho vlastního materiálu před účinností nového občanského zákoníku a lze ji považovat za samostatnou věc ve vlastnictví manželů Je pravdou, že zídka byla postavena bez souhlasu tehdejších spoluvlastníků pozemku a bez případného povolení stavebního úřadu (s ohledem na znění zákona č. 50/1976 Sb., a vyhlášky č. 85/1976 Sb. účinných v době zbudování plotu lze říci, že stavba zídky – plotu, jako drobné stavby podléhala pouze ohlášení) odstranění stavby bylo možné podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb., účinného v té době bylo možné jen u stavby postavené bez stavebního povolení. Na druhou stranu měl odvolatel za tak dlouhou dobu (25 let) možnost iniciovat odstranění zídky zákonnou cestou (stavební úřad, soud) a nikoliv ji zbourat bez souhlasu vlastníků, tedy nedovolenou svépomocí.
- [6] dtto viz [5]. K doplnění odvolací orgán uvádí, že pokud odvolatel jednal se Stavebním úřadem v J. o odstranění zídky a tato, jak uvádí, byla nečinná, měl možnost si na nečinnost stavebního úřadu stěžovat.

Z výše popsaných důvodů nevyhověl odvolací orgán návrhu odvolatele, který navrhoval, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, případně uloženou pokutu přiměřeně snížil. K tomu odvolací orgán uvádí, že neshledal důvody pro vrácení věci k novému projednání, neboť drobná pochybení (v popisu skutku) napravil odvolací orgán změnou výroku rozhodnutí. K žádosti o snížení uložené pokuty odvolací orgán uvádí, že neshledal důvody pro snížení uložené pokuty, neboť její výši považuje za přiměřenou.

Poučení

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

referent státní správy na úseku přestupkové agendy

Rozdělovník:

1 x odvolatel

1 x správní orgán I. stupně

1 x odvolací orgán

ODBOR LEGISLATIVY A VNITŘNÍCH VĚCÍ
ODDĚLENÍ SPRÁVNÍčj.: **KUJCK 2018**
Spis. zn.: **OLVV-správ.**datum: **27. 3. 2018** vyřizuje:telefon: **386 720 111****Vypraveno: 29. 3. 2018****ROZHODNUTÍ**

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí, jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včas podaného odvolání A. K., nar. ..., trvale bytem ... (dále jen „odvolatelka“), rozhodnutí Městského úřadu B., odbor správní a živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), č.j. ..., ze dne 27. 2. 2018, kterým byla odvolatelka uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) a c) bod 1. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Ve výše uvedené věci odvolací orgán rozhodl **t a k t o**:

I.

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se výrok I. mění a bude znít takto:

Obviněná A. K., nar. ..., bytem ... je vinná z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 4. 12. 2017 v B., před domem č.p. 65 slovně napadla svého nezletilého vnuka T. K. výrazem „parchant zadržej“, tedy úmyslně jinému ublížila na cti tím, že ho jiným způsobem hrubě urazila.

II.

Ve zbytku (výrok II. a III.) se rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í

Dne 27. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla A. K. uznána vinnou:

I.

z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích tím, že dne 4. 12. 2017 v B., před domem č.p. 65 slovně napadla svého nezletilého vnuka T. K. výrazem „parchant zadržej“, tedy jinému ublížil na cti tím, že ho jiným způsobem hrubě urazila.

II.

Dále byla uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o některých přestupcích tím, že dne 4. 12. 2017 v B., v S. ulici u zastávky autobusu vyhrožovala svému nezletilému vnukovi T. K., že mu „dá pár facek“, tedy úmyslně narušila občanské soužití tak, že jinému vyhrožovala újmou na zdraví.

III.

Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně A. K. v souladu s ust. § 35 až ust. § 40 a podle ust. § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a ust. § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích pokutu ve výši 500 Kč. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla A. K. uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení stanovené vyhláškou č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení, a to ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění uvedl, že oznámené přestupky projednal ve společném řízení v souladu s ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedl, že T. K. je dvanáctileté dítě, proto správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a zahájil řízení bez souhlasu osoby přímo postižené spácháním přestupku. K ústnímu jednání byla předvolána jak obviněná z přestupku, tak svědek nezletilý T. K., jeho matka J. K. a J. Š. Dne 14. 2. 2018 obdržel správní orgán I. stupně písemné vyjádření A. K., ve kterém své jednání popřela a omluvila se z účasti na ústním jednání a souhlasila s konáním jednání bez vlastní přítomnosti. Správní orgán I. stupně tedy v rámci ústního jednání vyslechl předvolané svědky, kteří ve věci spáchaných přestupků vypověděli. Při rozhodování ve věci přestupků proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) a c) bod 1. zákona o některých přestupcích, správní orgán I. stupně vycházel z oznámeného přestupkového spisu Policie ČR a z důkazů získaných v přestupkovém řízení, konkrétně z podaných svědeckých výpovědí. Při rozhodování o druhu a výši správního trestu správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 35 až ust. § 40 a podle ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dále správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a správní trest uložil podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Dále uvedl, že okolnosti přestupků jsou dány dlouhodobě špatnými vztahy v příbuzenstvu. Přestupky obviněná spáchala na dítěti, což je přitěžující okolností. Přestupků se dopustila ve formě přímého úmyslu, tedy chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Polehčující okolností bylo, že obviněná nebyla dosud správním orgánem I. stupně uznána vinnou z přestupku. Správní orgán I. stupně si jako podklad pro své rozhodnutí opatřil opis z evidence přestupků, v němž nebyly nalezeny žádné informace o evidovaných přestupcích. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a uložil obviněné povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušální výši.

Shora jmenovaná A. K. podala včas proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém uvedla, že se odvolává proti tomu, že měla napadnout slovně T. K., jejího vnuka, a to slovy „parchante zasranej atd“. Uvedla, že mu pouze řekla, že jestli ji nepřestane napadat slovně, dá mu pár facek a z druhé strany je vnuk nevychovaný vůči její osobě, co se týče sporu, její názor je, že by jako nezletilý neměl zasahovat do vztahu mezi ní a synem a snachou. Dále by byla pro smíření, kde její snacha toto odmítla, není svatá, ale chování jejího vnuka je výchovou rodičů a ona se s nimi nestýká a nelíbí se jí pokuta ve výši 1 500 Kč. Jinak je schopna se smířit a na přání syna a snachy si jich nevšímá. Co se týče slovního napadení T. K. před paní učitelkou J. Š., tak to bylo v rozčilení, ale jinak jí to mrzí, ale je to vnuk a i když se nebaví, nenechá si nadávat a když to řešila s ředitelem školy, tak jí odkázal na rodinný kruh a nebaví se s ní. Jinak proti T. nic nemá a žádá o nové jednání.

Odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na

jeho správnost se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Zákon o odpovědnosti za přestupky v ustanovení § 5 vymezuje pojem přestupku jeho materiálním znakem a formálními znaky. Všechny tyto znaky musí být naplněny současně. Materiální znak představuje jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Povinností správního orgánu je prokázat, jak naplnění formální stránky přestupku tak i stránky materiální, neboť nelze obecně uzavřít, že naplnění materiální stránky přestupku je vždy zahrnuto v naplnění stránky formální. Materiální znak přestupku se musí vždy prokazovat. To vyplývá z rozsudku NSS č.j. 5 As 104/2008-45. Přestupkem je vždy zaviněné jednání (spočívající na principu subjektivní odpovědnosti), přičemž zavinění je obecným a obligatorním znakem přestupku a je tudíž nezbytnou podmínkou pro naplnění jakékoliv skutkové podstaty přestupku. S ohledem na tuto konstrukci je proto podstatné, aby správní orgán vždy posoudil konkrétní jednání, které má formální znaky přestupku, zda jde o jednání porušující nebo ohrožující zájem společnosti. Míra porušení pak představuje hledisko pro posouzení závažnosti přestupku. Přestupkem je vždy jednání, které je zákonem za přestupek výslovně označeno. Povinností správního orgánu je proto v rozhodnutí, kterým je konkrétní osoba uznána vinnou z přestupku, srozumitelně a konkrétně uvést, v čem spočívají jak formální tak materiální znaky konkrétního přestupkového jednání.

Přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se dopustí ten, kdo jiného zesměšnil nebo ho jiným způsobem hrubě urazí, čímž mu ublíží na cti. Správní orgán musí v konkrétních případech dokazovat, že urážka byla hrubá a zesměšnění bylo způsobitelné ublížit jinému na cti. Příkladem urážky jsou např. nadávky, hanlivá nebo posměšná gesta či pomluvy, podle úpravy účinné od 1. 7. 2017 je však třeba prokázat, že urážka byla hrubá, což předchází právní úprava nevyžadovala. K odpovědnosti za tento přestupek bude postačovat zavinění z nedbalosti.

Objektem tohoto přestupku není soukromý zájem fyzické osoby, ale občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého (NSS č.j. 6 As 57/2012). Hlavní podmínkou k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je skutečnost, že jinému bylo ublíženo na cti. Záleží vždy na posouzení, zda se provedeným jednáním, které může být provedeno ústně, písemně, pomocí technických zařízení, posunky atd., postižená osoba cítí uražena, a že výrok je způsobitelný ji zesměšnit nebo jiným způsobem hrubě urazit. Nezáleží, zda byl výrok pronesen na veřejnosti nebo v soukromí, před postiženou osobou nebo před kýmkoliv jiným. Mezi pojmové znaky přestupku ublížení na cti tak není výrok provedený veřejně před více lidmi. Nejvyšší správní soud k tomu dodal: „Pokud je totiž posuzováno, zda má být za přestupek ublížení na cti považováno pronesení hanlivého výroku, má skutečnost, zda byl tento výrok pronesen před jedinou třetí osobou, či před více takovými osobami, vliv pouze na intenzitu ublížení na cti, a nikoli na samotný jeho fakt. Počet osob, jež výrok slyšely, tak určuje pouze závažnost přestupku, plynoucí z míry ublížení na cti, a nikoli fakt jeho spáchání“ (NSS č.j. 2 As 60/2006). Formy útoků jsou zde uvedeny taxativně, pachatel musí jiného zesměšnit nebo jiným způsobem hrubě urazit.

K přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bodu 1. zákona o některých přestupcích odvolací orgán uvádí, že újma na zdraví je následkem ublížení na zdraví, tedy vyhrožování újmou je vlastně vyhrožování následkem jednání, jímž je ublížení na zdraví. Proto vhodnějším vymezením této formy útoku by bylo „vyhrožování ublížením na zdraví“. Podmínkou k naplnění této skutkové podstaty přestupku je však skutečnost, že újmě na zdraví, respektive k ublížení na zdraví nedošlo. Korespondujícím trestným činem je trestný čin vydírání podle § 175 odst. 1 TrZ, kterého se dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl, nebo trestný čin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 TrZ, kterého se dopustí ten, kdo jinému vyhrožuje usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu. Hranice mezi přestupkem a trestným činem bude spočívat v naplnění zákonných znaků skutkových podstat.

Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, a nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. V případě přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákon o některých přestupcích výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, proto bude postačovat zavinění ve formě nedbalosti. S ohledem na povahu tohoto přestupku

je však vyloučena nedbalost nevědomá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud: „(...) přestupku formou hanlivého výroku se dopouští pouze ten, kdo si může být vědom, že jeho výrok v dané situaci, v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, může být hanlivý“ (NSS č.j. 2 As 35/2010).

Odvolací orgán přezkoumal předložený přestupkový spis, napadené rozhodnutí a samotné odvolání a k věci uvádí, že správní orgán I. stupně během přestupkového řízení zjistil přesný a skutečný stav věci, provedl řádné dokazování a na základě důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí prokázal zavinění obviněné. Správní orgán I. stupně hodnotil všechny podklady, důkazy a výpovědi, a to jak dle písemného vyjádření obviněné, tak výpovědi svědků. Hodnotil je jak jednotlivě, tak ve vzájemné souvislosti. Zabýval se všemi doloženými důkazy a na základě nich vydal rozhodnutí o vině obviněné z přestupku. Zároveň se zabýval i námitkami obviněné, které uvedla během řízení ve svém vyjádření. Po zhodnocení všech výpovědí a získaných důkazů správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že obviněná se dopustila jednání, které je jí kladeno za vinu a odvolací orgán se s tímto závěrem ztotožňuje. Dle odvolacího orgánu správní orgán I. stupně zhodnotil jednotlivé důkazy a vycházel při svém rozhodování ze skutečností uvedených ve spisovém materiálu.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že obsahem správního spisu je jednoznačně prokázáno jednání odvolatelky uvedené v rozhodnutí, jednáním odvolatelky došlo k přestupku proti občanskému soužití, a to úmyslnému narušení občanského soužití, a to konkrétně urážkou na cti, neboť svým výrokem hrubě urazila nezletilého T. K. a dále použitými výrazy mu vyhrožovala újmou na zdraví, což je z provedených důkazů doloženo, že tak učinila. Obviněná dané jednání i potvrdila ve svém písemném vyjádření, kdy uvedla, že daný výraz „dá pár facek“ užíla. Skutkový stav, který vzal správní orgán I. stupně za základ napadeného rozhodnutí, má oporu ve spise, skutkový stav byl zjištěn dostatečně a nejsou zde pochybnosti o tom, že se odvolatelka přestupku dopustila. K jednání, které je obviněné kladeno za vinu, se během řízení i sama v písemném vyjádření doznala, ačkoliv tvrdila, že jde o rodinné neshody, které ji k tomuto jednání vedly. I přesto, že mají osoby mezi sebou osobní či rodinné spory, není přípustné, aby se urážely, natož aby byly uráženy těmito výrazy nezletilé děti. Odvolatelka svým jednáním narušil občanské soužití, a to tak, že jinému ublížil na cti tím, že ho hrubě urazil a vyhrožovala jinému újmou na zdraví.

Správní orgán I. stupně se zabýval formou zavinění, kdy konstatoval, že obviněná jednala úmyslně, s čímž se odvolací orgán ztotožňuje. Ze spisové dokumentace vyplývá, že obviněná chtěla svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Jednalo se o úmyslné jednání, což vyplývá i ze skutečnosti, že obviněná uvedla, že výroky opravdu na ulici uvedla.

Správní orgán I. stupně při ukládání správního trestu přihlédl ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. S výší pokuty se odvolací orgán ztotožňuje a neshledává při jejím uložení pochybení. Odvolací orgán se domnívá, že takto stanovená výše pokuty bude pro obviněnou dostatečná, aby se její jednání již vícekrát neopakovalo. Při stanovení nákladů řízení správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a nebyly shledány žádné důvody pro snížení povinnosti uhradit náklady řízení, odvolatelka o to ani nepožádala.

Dle odvolacího orgánu odvolatelka svým jednáním narušila občanské soužití, a to tak že nezletilému T. K. ublížila na cti tím, že ho hrubě urazila a vyhrožovala mu újmou na zdraví. Během řízení obviněná z přestupku toto jednání nepopřela a přiznala, že uvedený výrok opravdu pronesla, byť z osobních důvodů. Odvolací orgán je si vědom situace, kterou obviněná z přestupku uvedla, že její vnuk ji měl pomlouvat, přesto není možné, řešit danou rodinnou situaci tímto způsobem a hrubě urážet na cti či vyhrožovat újmou na zdraví na veřejnosti nezletilému dítěti.

K námitce podané v odvolání, že je obviněná ochotna se usmířit, odvolací orgán uvádí, že v tuto chvíli již není možné uzavřít smír u přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Toto bylo možné učinit při ústním jednání, než bylo provedeno řízení ve věci. Odvolací orgán však uvádí, že během ústního jednání byla dotazována matka nezletilého T. K., zda je ochotna uzavřít smír. Jmenovaná J. K. do protokolu uvedla, že není ochotna uzavřít smír.

Dále k námitce týkající se slovního napadení, že daný výraz obviněná neuvedla, odvolací orgán uvádí, že dané slovní napadení výrazem „parchant zadržaný“ potvrdila ve výpovědi učitelka T. K., J. Š., která byla přítomna danému incidentu, neboť to bylo v době výuky, kdy děti šly z tělocviku. Výraz „dá pár facek“ obviněná sama v obou vyjádřeních uvedla.

K námitce ohledně výše pokuty odvolací orgán uvádí, že správní orgán I. stupně v rámci stanovení sankce nijak nepochybil a odvolací orgán se ztotožňuje s výší uložené sankce. Správní orgán I. stupně uložil sankci při spodní hranici zákonem stanovené sankce, kdy za shora uvedené přestupky je možné uložit podle ust. § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích sankci do výše 20 000 Kč, kdy je postupováno podle ust. § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví: „*Za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*“. K uložení nákladů řízení odvolací orgán uvádí, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví: „*Správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.*“.

Závěrem by chtěl odvolací orgán uvést, že výrok I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl změněn, a to pouze z důvodu opomenutí uvedení formy zavinění přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Správní orgán I. stupně neuvedl v tomto případě formu zavinění, kdy z předloženého spisu je zřejmé, že obviněná se daného přestupku dopustila v úmyslu přímém. Formu zavinění však správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí řádně odůvodnil. Takto provedená změna nemá vliv na vyslovení viny.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a po zhodnocení všech důkazů dospěl odvolací orgán k názoru, že správní orgán I. stupně v rámci přestupkového řízení nepochybil, zjistil přesný a skutečný stav věci, provedl dostatečné dokazování, rozhodoval na základě získaných důkazů a podkladů pro vydání rozhodnutí, a proto odvolací orgán výrok I. rozhodnutí změnil, kdy byl změněn z důvodu doplnění zavinění a v případě výroků II. a III. rozhodnutí odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v těchto výrocích potvrdil, tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

referent státní správy na úseku přestupkové agendy

ODBOR LEGISLATIVY A VNITŘNÍCH VĚCÍ

ODDĚLENÍ SPRÁVNÍ

číslo jednací: **KUJCK /2018**
spis. zn.: **OLVV-správ.**datum: **25. 4. 2018**

vyřizuje:

telefon: **386 720 111**Vypraveno: **26. 4. 2018****ROZHODNUTÍ**

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání obviněného z přestupku **Z. K.**, nar. ..., trvale bytem ... (dále jen „odvolatel“), přezkoumal rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků Města T., č. j.: ... ze dne 5. 3. 2018, kterým byl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“) a rozhodl dnešního dne **t a k t o** :

podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí č. j.: MÚT/05502/2018/KPPP-211/2017 ze dne 5. 3. 2018, které vydala Komise pro projednávání přestupků Města T.

ruší a věc se vrací k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í

Dne 5. 3. 2018 Komise pro projednávání přestupků Města T. (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala výše napadené rozhodnutí, kterým byl odvolatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 4. zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 15. 10. 2017 době mezi 16,45 hod. až 17,00 hod. na chodbě domu č. 51 v obci V. se měl údajně bránit proti útoku J. R. tak, že jí uchopil za předloktí levé ruky, kdy jí tím způsobil mírné hematomy a současně použil druhou rukou pepřový sprej, který po předchozím upozornění použil tak, že jí pepřový sprej aplikoval na její levou tvář, tím jí způsobil pálení v obličejí a podráždění levého oka J. R. byla nucena vyhledat lékařské ošetření, tedy, svým jednáním úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním. Za uvedený přestupek byla odvolateli podle § 90 odst. 1 a podle § 46 zákona č. 250/2016, o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOP“) uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 ZOP mu dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč, oboje splatné do 15 dnů po právní moci napadeného rozhodnutí. Dále správní orgán I. stupně rozhodl podle § 48 odst. 1 písm. a) o propadnutí věci, která byla ke spáchání přestupku užita – obranného pepřového spreje.

Písemné vyhotovení rozhodnutí odvolatel převzal dne 9. 3. 2018 a dne 23. 3. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno jeho odvolání. To bylo posouzeno jako přípustné, neboť bylo v zákonné patnáctidenní lhůtě doručeno příslušnému správnímu orgánu I. stupně. Ten neshledal důvody k vyřízení odvolání autoremedurou (§ 87 správního řádu), a proto je dne 19. 4. 2018 postoupil spolu s přestupkovým spisem a svým stanoviskem Krajskému úřadu Jihočeského kraje, odboru legislativy a vnitřních věcí (dále jen „odvolací orgán“).

Odvolatel do odvolání uvedl, že se odvolává proti rozhodnutí v plném rozsahu, že Komise města T. v čele s předsedou p. S. ve své formulaci odůvodnění dokazuje svou chybějící objektivitu a zaujatost proti jeho osobě. Odůvodnění je neúplné a je viditelné, že jeho detailní výpověď a fakta nebyly objektivně vyhodnoceny. Údaje, jak jsou v rozhodnutí formulovány, jsou zcela neúplné a jednostranné v jeho neprospěch p. S. vyhodnocené. Celkové jednání doprovázely verbální výpovědi p. S.:

- a) jdu do penze a dalšího jednání se již nemusím zúčastnit,
- b) jste povinen jako každý občan znát občanský zákoník,
- c) jako občan České republiky měl/musíte znát česky,
- d) opakovaně mne urážíte, opakovaný dotaz - čím a jak, se odvolateli nedostalo odpovědi,
- e) odmítl výslech p. R. (na základě fotografování jeho osoby p. R. vznikl incident), který se nacházel před jednací místností a také odmítl jeho podnět k zajištění fotoaparátu, kterým byl odvolatel fotografován. Paní R. vypovídala úplně jinak o vzniku incidentu nežli odvolatel, p. S. ho odkázal, ať jde na policii. Fotografie by do doby zajištění s vědomím manželů R., že se jedná o zajištění důkazu, ještě byly? Zde měl p. S. možnost rozpoznat pravdu, když je výpověď proti výpovědi.

Nebránil se údajně proti útoku pí R., ale se 100 % jistotou, tak jak vypovídal příslušníkům Policie ČR v den incidentu a komisi. Paní R. vypovídala účelově a její výpověď byla uznána jako pravdivá. Manželé R. dokazatelně a opakovaně vypovídají účelově, jak při této události, tak v minulosti a dodnes. Událost se stala beze svědků. Odvolatel žádá zastupitele Krajského úřadu (*asi je míněn odvolatelem odvolací orgán a nikoliv Zastupitelstvo Jihočeského kraje*) o osobní nové vyslechnutí a objektivní hodnocení. Žádá protokol Policie ČR z T. k náhledu. S ním osobně nebyl nikdy žádný protokol incidentu vyhotoven nebo podepsán. Je mu známo, že jeho výpověď se konala před kapotou automobilu Policie ČR, kde byla nahrávána. Žádá záznam výslechu, jako důkaz jeho pravdivé výpovědi. Příslušníkům policie vypovídal, jak incident vznikl a žádal o zajištění důkazů. Odůvodnění jeho viny nebere zřetel na jeho kompletní a detailní výpověď. On byl napaden a jednal v sebeobraně. Útoku pí R. se bránil v nutné obraně svého zdraví. Celkově po třetí byli rodinou R. napadeni, dvakrát pí R. a jednou p. R. ml. Obranný sprej si pořídil na základě těchto zkušeností. Ne jednou, ale dvakrát pí R. vyzýval útoku zanechat, když útočila mnoha údery svou pěstí do jeho napřažené paže. Za paži pí R. nechytil, jestli hematomy byly dokazatelně čerstvé, tak si je způsobila pí R. sama údery proti jeho napřažené paži a ruce. Útok nehrozil, ale přetrvával. Jeho obrana byla více nežli přiměřená. Měl útok odrážet pěstmi, tak jak byl napaden? Měl se nechat bít jen proto, že ho napadla žena? Pan S. odkazuje na věk pí R., jeho mamince je 93 let a 3 roky vedla spor a trpěla lžemi manželů R. Žádá zrušení rozhodnutí přestupkové komise města T. a dále žádá vydání svého majetku, obranného spreje.

Podle § 98 odst. 1 ZOP *odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu a podle věty třetí § 89 odst. 2 správního řádu k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*

Napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně a místně příslušným správním orgánem, neboť město T. má uzavřenou veřejnoprávní smlouvu s obcí V. na úseku přestupkové agendy.

Z předloženého přestupkového spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Správnímu orgánu I. stupně byl přestupek oznámen dne 13. 12. 2017, a to Obvodním oddělením Policie ČR T. (dále jen „Policie ČR“) č. j.: ... ze dne 13. 12. 2017. Z předloženého oznámení Policie ČR vyplývá, že správnímu orgánu I. stupně byly oznámeny dva přestupky, a to mimo projednávaný, ještě přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Toho se měli dopustit navzájem odvolatel J. R. Ta dala souhlas s jeho projednáním, avšak přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích nebyl odvolateli prokázán, a proto bylo řízení o něm usnesením zastaveno. Vůči J. R. byl přestupek odložen, neboť odvolatel nadal v zákonné třicetidenní lhůtě souhlas s jeho projednáním.

Ve věci přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích jako první úkon v řízení, vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým uznal odvolatele vinným a uložil mu pokutu ve výši 2 000 Kč. Odvolatel proti vydanému příkazu podal odpor, a proto správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, a to tím, že na den 20. 2. 2018 předvolal odvolatele (jako obviněného z přestupku) k ústnímu projednání přestupku podle § 80 ZOP. Zároveň předvolal k podání svědecké výpovědi J. R. Z předloženého přestupkového spisu vyplývá, že odvolatel se uvedeného dne dostavil před správní orgán I. stupně, kde se k projednávané věci vyjádřil do protokolu. Dále ze spisu vyplývá, že byl proveden důkaz svědeckou výpovědí J. R. Následně, dne 5. 3. 2018 vydal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí, které odůvodnil takto:

Část výroku napadeného rozhodnutí o vině mj. tím, že obviněný se, odkázal na pokus J. R. po předchozí urážce slovem „pitomče“ jej fyzicky napadnout. Tedy, jak vyplývá z přestupkového spisu i z jeho výpovědi před komisí, zde použil institutu „nutné obrany“ před útokem jiné osoby. Nutná obrana ve smyslu ustanovení § 25 zákona ZOP je definována jako „čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem. Nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku“. Přičemž v nutné obraně se odvrací útok člověka, útok musí přímo hrozit nebo trvat, obrana musí být útoku přiměřená a způsobený následek nesmí být zřejmě stejně závažný nebo závažnější než ten, který hrozil.

Komise v tomto směru konstatuje, že je zde zřejmá nepřiměřenost obrany před útokem. Pokud hrozil útok – máchnutí ruky 68 leté ženy a na obranu byl použit stisk ruky a poté i použití obranného pepřového spreje, je tedy zřejmé, že se jednalo o obranu nepřiměřenou. Osoba, na kterou údajný útok měl směřovat (Z. K.), neutrpěla žádné zranění – tedy žádné nenahlásila, a údajný útočník, tj. J. R. utrpěla hematoma předloktí ruky, kterou měla útočit – je tedy zřejmé, že již v tomto byl útok zastaven a znemožněn, dále utrpěla poranění tváře a oka pepřovým sprejem. Je tedy z výše uvedeného zřejmé, že na jednání pana Z. K. není možné aplikovat institut nutné obrany. Vyslovení viny se opírá o výpovědi výše uvedených osob a z uvedeného rozebrání celé situace komisí a jeho aplikací výkladu institutu nutné obrany. Komise dále konstatuje, že občanské soužití, které bylo porušeno - jako pojem není definován. Jedná se o souhrn pravidel chování, jejichž dodržování - nad rámec právních norem - je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci.

Část výroku napadeného rozhodnutí o uloženém správním trestu tím, že vyslovená sankce – je sankcí preventivní, mající účel upozornit na protiprávní jednání a zamezit jeho opakování do budoucna a vzhledem k intenzitě útoku i jejím následkům ji komise považuje za dostatečnou, kdy je možné ve správním řízení za tento skutek uložit pokutu do 20 000 Kč. Další uložená sankce – propadnutí věci, kterou byl přestupek spáchán – je rovněž sankcí preventivní s tím, aby v budoucnu nebylo možné podobný incident opakovat, resp. obranný pepřový sprej použít.

Část výroku o uložené povinnosti nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku správní orgán I. stupně vůbec neodůvodnil, pouze uvedl, že komise neshledala žádné důvody pro snížení, resp. upuštění nákladů řízení.

Po přezkoumání předloženého přestupkového spisu, napadeného rozhodnutí a samotného odvolání konstatuje odvolací orgán, že správní orgán I. stupně obvinil odvolatele a uznal ho vinným z přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že se údajně bránil proti útoku J. R. tak, že ji uchopil za předloktí levé ruky, kdy jí tím způsobil mírné hematomy a současně použil druhou rukou pepřový sprej, který po předchozím upozornění použil tak, že jí pepřový sprej aplikoval na její levou tvář, tím jí způsobil pálení v obličeji a podráždění levého oka J. R. byla nucena vyhledat lékařské ošetření, čímž měl odvolatel úmyslně narušit občanské soužití hrubým jednáním. S touto kvalifikací skutku se odvolací orgán neztotožňuje – viz níže.

Občanské soužití, jako tzv. neurčitý právní pojem lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. Příklady (formy) hrubého jednání, které jsou schopny narušit občanské soužití, zákon o některých přestupcích stanovil demonstrativním výčtem (čest a důstojnost občana, jeho zdraví, pokojný život), tedy ta pravidla občanského soužití, jejichž porušení směřuje proti těmto zájmům.

Správní orgán I. stupně uznal odvolatele vinným z přestupku proti občanskému soužití, a to podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4. zákona o některých přestupcích, podle kterého *se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že občanské soužití naruší tak, že se vůči jinému dopustí jiného hrubého jednání.*

Jiné hrubé jednání jako skutková podstata přestupku je jednání narušující občanské soužití, ale jen pokud ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, který je objektem přestupků podle § 7 zákon o některých přestupcích a přitom nejde o jiné zde uvedené jednání (vyhrožování újmou na zdraví, nepravdivé obvinění z přestupku, schválnost). Další podmínkou je, že musí jít o jednání hrubé, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti). Je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé od jinak jednání nevhodného. Pojem hrubé jednání musí být správním orgánem vykládán objektivně, protože v opačném případě by bylo fakticky pouze na subjektivní úvaze toho, vůči kterému bylo hrubé jednání užito, zda se pachatel přestupku dopustil. Hrubým jednáním narušujícím občanské soužití je dle vžitě judikatury např. vyhrožování jinou újmou než újmou na zdraví, pomlouvání, vydírání, za podmínky, že nejde o trestný čin, apod. K naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je proto třeba, aby se jednalo o hrubé jednání způsobilé narušit občanské soužití, tedy aby byl naplněn materiální znak přestupku. Materiální znak pak představuje protiprávní společensky škodlivý čin, kdy určujícím kritériem pro jeho posouzení je stupeň jeho nebezpečnosti (škodlivosti) pro společnost.

Z předloženého přestupkového spisu je zřejmé, že svědkyní J. R. bylo jednáním odvolatele způsobeno zranění, které si vyžádalo lékařské ošetření. To vyplývá, jak ze spisu Policie ČR, tak i z výpovědi svědkyně. Součástí postoupeného spisu Policie ČR je ohlášení úrazu ze dne 13. 11. 2017, který vyhotovil MUDr. J. M., praktický lékař. V něm k osobě J. R., nar. ..., trvale bytem ... v bodě 7. uvedl diagnózu: *zhmoždění pravého předloktí s hematomem, poleptání spojivek levého oka*, v bodě 8. předpokládaná délka pracovní neschopnosti: *1-2 týdny* a v bodě 11. uvedl, že zranění je kvalifikováno jako *lehké*. Obdobně pro Policii ČR popsal zranění svědkyně J. R. i

doc. MUDr. V., CSc., primář ... Nemocnice ..., a. s., který dne 9. 12. 2017 mj. uvedl, že *uvedené poranění ze soudně lékařského hlediska zpravidla nepovažujeme za poruchu zdraví, obvyklá doba léčení a pracovní neschopnosti je do 1 týdne*. Podle odborného vyjádření MUDr. V., CSc., nedosáhla zranění svědkyně takové intenzity, která by naplňovala skutkovou podstatu trestného činu – viz níže.

Vzhledem k výše uvedenému, měl být odvolatel v projednávané věci obviněn ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, podle kterého se přestupku proti občanskému soužití dopustí fyzická osoba tím, že **jinému ublíží na zdraví** a nikoliv jako přestupek spočívající v jiném hrubém jednání.

„Přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí tím, že jinému ublíží na zdraví. Protiprávní jednání pachatele posuzovaného přestupku ve vztahu k jiné fyzické osobě spočívá v ublížení na zdraví. Zákon o přestupcích však nedefinuje pojem ublížení na zdraví, a proto pro vymezení tohoto pojmu musíme analogicky vyjít z právní úpravy trestního práva. Ublížením na zdraví se podle § 122 odst. 1 TrZ rozumí takový stav náležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření.

Tohoto přestupku se může dopustit pouze fyzická osoba. Podle § 13 odst. 1 ZOP je však fyzická osoba pachatelem přestupku, jestliže naplnila znaky přestupku svým zaviněným jednáním. Podle § 15 odst. 1 ZOP platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, a nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. V případě přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, proto bude postačovat zavinění ve formě nedbalosti. K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek bude postačovat nedbalost nevědomá.

Korespondujícím trestným činem je trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 TrZ, kterého se dopustí ten, kdo jinému úmyslně ublíží na zdraví, a trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 TrZ, kterého se dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví tím, že poruší důležitou povinností vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti. Odborná literatura k tomu dodává: „Za porušení důležité povinnosti ve smyslu § 148 odst. 1 však není možno mechanicky považovat porušení jakéhokoli předpisu, ale jen takové povinnosti, jejíž porušení má zpravidla za následek nebezpečí pro lidské zdraví, jestliže tedy jejím porušením může snadno dojít k ublížení na zdraví“ (Šámal a kol. 2012, s. 1577).

S ohledem na stejnou objektivní stránku bude posouzení, zda se jedná o přestupek anebo o trestný čin záležet na posouzení zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 TrZ (trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu). Hranice mezi přestupkem a trestným činem spočívá nejenom v posouzení společenské škodlivosti, ale zejména ve způsobeném následku, respektive ve změně na hmotném předmětu útoku, kterým je člověk. K závěru, že ublížení na zdraví je takové intenzity, že naplňuje skutkovou podstatu trestného činu, bude třeba posouzení všech významných skutečností, zejména jaká je povaha poruchy zdraví nebo jiného onemocnění, jaká je intenzita takové poruchy, jaké tělesné nebo duševní funkce byly porušeny a po jak dlouhou dobu, jakým způsobem byl znesnadněn obvyklý způsob života poškozeného atd. Pokud bude mít správní orgán pochybnosti o tom, jestli ublížení na zdraví je v konkrétním případě přestupkem nebo trestným činem, předá věc bezodkladně i v průběhu řízení orgánu činnému v trestním řízení, nasvědčující-li zjištěné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin [§ 64 odst. 1 písm. a) PřesZ]. Jako přestupek bylo Nejvyšším správním soudem posouzeno ublížení na zdraví v podobě modřin, nevolnosti a oděrek (NSS 4 As 56/2003), nebo kousnutí psem (NSS 4 As 40/2007).“ (VETEŠNÍK, Pavel. § 7 [Přestupky proti občanskému soužití]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; Zákon o některých přestupcích. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 1052. ISBN 978-80-7400-666-1.)

Dále odvolací orgán upozorňuje na další pochybení, kterých se správní orgán I. stupně při řízení a rozhodování dopustil:

Ve výroku napadeného rozhodnutí jsou nesprávně a neúplně aplikována ustanovení, podle kterých byl odvolateli uložen správní trest – pokuta. Nesprávně je ve výroku uveden § 90 odst. 1 ZOP, který se týká příkazního řízení. Dále zde absentuje § 7 odst. 4 písm. b) zákona o některých přestupcích, podle kterého lze za spáchaný přestupek spočívající v jiném hrubém jednání uložit pokutu do výše 20 000 Kč.

Odvolací orgán při přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně ve výroku, kterým uložil odvolateli pokutu ve výši 2 000 Kč, tuto uložil uhradit do 15 dnů ode dne právní moci napadeného rozhodnutí. Podle § 46 odst. 2 ZOP *pokuta je splatná do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, pokud správní orgán nestanoví lhůtu jinou.* Citovaným ustanovením je tedy dána obecná lhůta pro splatnost pokuty. Správní orgán I. stupně uložil odvolateli pokutu uhradit ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, tedy lhůtu kratší. K odlišné (kratší nebo delší) lhůtě je oprávněn, ale pouze za předpokladu, že tuto „odlišnou“ lhůtu řádně odůvodní, což neučinil.

Podle § 90 odst. 3 ZOP *pokud byl proti příkazu podán odpor, nelze obviněnému v řízení uložit jiný druh správního trestu s výjimkou napomenutí nebo vyšší výměru správního trestu, než mu byly uloženy příkazem; to neplatí, pokud správní orgán v řízení změnil právní kvalifikaci skutku.* Příkazem č. j.: MÚT/00283/2018/KPPP-211/2017 ze dne 2. 1. 2018 byl odvolateli uložen pouze trest – pokuta ve výši 2 000 Kč. Odvolatel podal proti příkazu odpor a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení. Po jeho skončení uložil odvolateli za totožnou skutkovou podstatu (§ 7 odst. 1 písm. c) bod 4.) vedle trestu pokuty ve výši 2 000 Kč ještě další trest podle § 48 odst. 1 písm. a) ZOP, a to propadnutí věci – obranného pepřového spreje. O dalším trestu - propadnutí věci, rozhodl tedy v rozporu s § 90 odst. 3 ZOP.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí – v části viny odvolací orgán upozorňuje na to, že musí být zřejmé, co je z hlediska správního trestání považováno za přestupek spočívající v *jiném hrubém jednání (ubližením na zdraví)* a jakým jednáním obviněného byl naplněn (materiální znak přestupku). Dále je správní orgán povinen označit jednotlivé důkazy, které provedl, jak je hodnotil, a to jak samostatně provedené důkazy, tak i ve vzájemných souvislostech. Dále je pak povinen postupovat v souladu s § 37 ZOP, podle kterého se určuje druh a výměra správního trestu, přičemž musí být přihlíženo (odůvodněno) k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem.

Správní orgán I. stupně vůbec neodůvodnil, z jakého důvodu uložil odvolateli podle § 95 odst. 1 ZOP náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Pouze uvedl, že komise neshledala žádné důvody pro snížení, resp. upuštění nákladů řízení. K tomu odvolací orgán uvádí, že podle § 95 odst. 1 zákona ZOP *správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou*, a to v souladu s § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějšího předpisu, ve výši 1 000 Kč. Tato povinnost přímo vyplývá ze zákona v součinnosti s citovanou vyhláškou. Vzhledem k tomu, že odvolatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku, byla mu tato povinnost uložena v souladu s výše citovaným. Snížit náklady řízení správní orgán I. stupně může pouze v případě hodných zvláštního zřetele, a to za předpokladu, že o snížení požádá účastník řízení, kterému je tato povinnost ukládána.

Oznámení (doručení) napadeného rozhodnutí – v poučení správní orgán I. stupně uvedl v jaké lhůtě a komu lze podat proti napadenému rozhodnutí odvolání, přičemž napadené rozhodnutí oznámil (doručil) nejen odvolateli, jako účastníkovi řízení, ale i svědkyni J. R., čímž jí de facto přiznal právo na odvolání, a to v rozporu s § 96 odst. 1 ZOP, podle kterého se *proti rozhodnutí o přestupku, kterým byla vyslovena vina, se může odvolat a) obviněný v plném rozsahu, b) poškozený pouze proti výroku o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení a výroku o nákladech spojených s uplatněním nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení, nebo c) zákonný zástupce a opatrovník mladistvého obviněného a orgán sociálně-právní ochrany dětí ve prospěch mladistvého obviněného pouze proti výroku o vině, o správním trestu, o ochranném opatření a o nároku na náhradu škody nebo nároku na vydání bezdůvodného obohacení.*

K samotnému odvolání odvolací orgán uvádí, že Komise pro projednávání přestupků Města T. byla s účinností k 31. 3. 2018 zrušena a přestupky s účinností od 1. 4. 2018 projednává Městský úřad T., tzn., že i nové projednání přestupku, ze kterého byl odvolatel uznán vinným, již bude projednávat jiný orgán městského úřadu, který se bude zabývat i námitkami odvolatele, které uvedl v odvolání. Proto odvolací orgán nevyhověl jeho žádosti uvedené v odvolání, aby byl osobně vyslechnut odvolacím orgánem, aby byl proveden důkaz svědeckou výpovědí p. R., důkaz – hlasový záznam Policie ČR z výpovědi odvolatele (před kapotou auta Policie ČR) a aby mu byl poskytnut protokol Policie ČR k nahlédnutí, neboť jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, odvolací orgán napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrací k novému projednání. Při něm je odvolatel oprávněn na svoji obhajobu navrhnout důkazy (výslechy svědků, listinné důkazy, apod.), zároveň má správní orgán I. stupně i povinnost před vydáním rozhodnutí seznámit odvolatele s podklady pro své rozhodnutí, tedy i s postoupeným oznámením přestupku Policií ČR – viz výše (včetně všech příloh), což měl i za povinnost učinit před vydáním napadeného rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí o odvolání, tedy napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrací k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm.

b) správního řádu, podle kterého *jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání.*

P o u č e n í

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

referent státní správy na úseku přestupkové agendy

Rozdělovník:

1 x Z. K. – odvolatel

1 x správní orgán I. stupně

1 x do spisu

ODBOR LEGISLATIVY A VNITŘNÍCH VĚCÍ
ODDĚLENÍ SPRÁVNÍ

čj.: KUJCK /2018

datum: 6. 4. 2018

vyřizuje:

telefon: 386 720 111

Sp. zn.: OLVV-správ.

Vypraveno: 6. 4. 2018

R O Z H O D N U T Í

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí, jako věcně a místně příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a § 89 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě odvolání obviněného **L. B.**, nar. ..., bytem ... (dále jen „odvolatel“) doručeného dne 18. 12. 2017 rozhodnutí komise pro projednávání přestupků města V. (dále jen „správní orgán I. stupně“) čj. ... ze dne 24. 11. 2017, kterým byl odvolatel uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích a přestupkem proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích a rozhodl dnešního dne **t a k t o :**

podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

O d ů v o d n ě n í

Dne 24. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj...., kterým byl odvolatel uznán vinným přestupkem proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, podle kterého narušil občanské soužití tím, že jinému ublížil na zdraví a přestupkem proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že úmyslně způsobil škodu na cizím majetku jeho poškozením, a to tím způsobem, že dne 7. 7. 2017 v době od 12.30 do 12.40 hodin na nástupišti ČD V. fyzicky napadl K. H., nar. ..., bytem ..., kterému způsobil zranění hlavy a dále mu poškodil kožené pouzdro přenosné elektronické pokladny v hodnotě 2 000 Kč.

Za uvedené přestupky uložil správní orgán I. stupně odvolateli podle § 90 odst. 1, § 35 odst. 1 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a § 7 odst. 4 písm. b) a § 8 odst. 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích pokutu ve výši 3 000 Kč a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich uložil povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

Rozhodnutí bylo odvolateli doručeno dne 11. 12. 2017. Odvolání bylo správnímu orgánu doručeno dne 18. 12. 2017, tedy v zákonné patnáctidenní lhůtě.

Odvolatel v odvolání uvedl, že si je vědom svého chování, fyzické a psychické újmy na zdraví a majetku. Svého činu lituje a dotčeným osobám se omlouvá. Nebyl však schopen rozeznat následky svých činů a musel se podrobit hospitalizaci v T. na psychiatrickém oddělení. Od propuštění se léčí ambulantně. Proto žádá o schovávavost a přihlédnutí k této skutečnosti. Předvolání si nepřevzal, neboť se v Č. už několik let nezdržuje. Od srpna 2017 se trvale zdržuje u svého otce v K. a žádá, aby mu tam byla doručována pošta.

Správní orgán I. stupně předal spis spolu se stanoviskem krajskému úřadu podáním ze dne 21. 3. 2018, doručeným dne 22. 3. 2018.

Z předloženého spisu vyplývá, že dne 21. 7. 2017 oznámila Policie ČR, obvodní oddělení V. správnímu orgánu I. stupně podezření na spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. b) a § 8 odst. 1 písm. a) bod 4. zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích L. B. Ten se měl přestupků dopustit tím, že dne 7. 7. 2017 od 12.30 hod. do 12. 40 hod. na nástupišti ČD V. napadl průvodčího K. H., kdy mu způsobil zranění hlavy (hematom způsobený pádem na zem) a dále mu poškodil kožené pouzdro přenosné elektronické pokladny v hodnotě 2 000 Kč.

Správní orgán I. stupně zaslal odvolateli oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání na den 12. 9. 2017 doporučeně na adresu trvalého bydliště Zásilku si odvolatel nepřevzal, pošta na obálku vyznačila „odmítnuto“ a zásilku dne 12. 9. 2017 vrátila. Dané ústní jednání bylo pravděpodobně zrušeno, neboť svědek K. H. se z jednání omluvil. Ve spise však o tom není učiněn žádný záznam. Společnost České dráhy, a. s. sdělila dopisem ze dne 6. 9. 2017, že neuplatňuje nárok na náhradu majetkové škody. Další ústní jednání bylo nařízeno na den 24. 10. 2017, odvolatel si zásilku v úložní době nevyzvedl. Ve spise je pak založen protokol o ústním jednání konaném dne 10. 10. 2017, na které se dostavil svědek K. H. a uvedl, že mu žádná škoda, kterou by uplatňoval, nevznikla. Ve spise k tomuto ústnímu jednání není založena žádná předvolánka, ani oznámení pro odvolatele o konání ústního jednání. Další ústní jednání se pak konalo dne 24. 10. 2017. Jednání bylo dle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. konáno v nepřítomnosti odvolatele.

Následně bylo dne 24. 11. 2017 vypraveno napadené rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí popsal průběh řízení. Uvedl, že po zhodnocení předložených důkazů – výpovědi poškozeného K. H. a svědka J. K., dospěla komise k závěru, že obviněný se přestupků prokazatelně dopustil. Na základě vyjádření společnosti ČD, a. s. se škoda v řízení neprojednávala. Obviněnému nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, neboť v místě trvalého bydliště nepřebírá poštu a jiná adresa není známá. V závěru správní orgán I. stupně uvedl, že pokuta byla uložena při spodní hranici sazby, při projednávání vzala komise v úvahu závažnost přestupku a skutečnost, že nespolupracoval s policií a nereagoval na předvolání komise.

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí jako příslušný odvolací orgán (dále jen „odvolací orgán“) přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu odvoláním napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Úvodem odvolací orgán konstatuje, že rozhodnutí bylo vydáno věcně a místně příslušným správním orgánem v rámci jeho pravomoci.

Po posouzení předloženého spisu dospěl odvolací orgán k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno jednak v rozporu s právními předpisy a jednak došlo k takovým vadám řízení, které měly vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy.

K pochybení došlo již při provádění prvního úkonu v řízení. Správní orgán I. stupně odvolateli vůbec nedoručil oznámení o zahájení řízení. Byť na obálku pošta vyznačila jako důvod nepřevzetí zásilky „odmítnuto“, nelze zásilku považovat za doručenou, neboť odvolatel nebyl v souladu s § 24 odst. 3 správního řádu poučen o právních důsledcích svého jednání. S ohledem na skutečnost, že se účastníkovi řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu nepodařilo doručit oznámení o zahájení řízení, měl správní orgán odvolateli ustanovit podle § 32 odst. 2 písm. h) správního řádu opatrovníka. Skutečnost, že správní orgán I. stupně neustanovil odvolateli opatrovníka, který by za odvolatele vykonával jeho procesní práva v přestupkovém řízení, má vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Podle čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý, kdo je obviněn z trestného činu (*když ve smyslu Úmluvy je nutno za takový čin považovat i přestupek, pozn. odvolacího orgánu*), právo být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu. Správní orgán I. stupně byl pak dále povinen zasílat další písemnosti ustanovenému opatrovníkovi.

Odvolatel (resp. jeho opatrovník, který mu měl být ustanoven) dále nebyl vůbec správním orgánem I. stupně informován o konání ústního jednání dne 10. 10. 2017, na kterém byl vyslechnut svědek K. H. Ze spisu není zřejmé, zda se svědek k podání svědecké výpovědi dostavil o své vůli, či byl termín dohodnut se svědkem telefonicky. Dle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy má obviněný právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. K tomuto se rovněž vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 4. 2014, č. j. 8 As 105/2013 – 50, v kterém je uvedeno: *„Dle zvláštní právní úpravy v řízení o přestupku podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích je nařízení ústního jednání obligatorní a v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Obviněný z přestupku má právo vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a vyjádřit se bezprostředně k jejich výpovědi. Přestupkové řízení je tak ovládáno zásadou bezprostřednosti a ústnosti a*

obviněný z přestupku má právo účastnit se výslechu svědka.“

Správní orgán I. stupně u jednání odvolatele nesprávně stanovil, že jde o jednočinný souběh přestupku ublížení na zdraví a úmyslného poškození věci z cizího majetku. Kvalifikace jednání obviněného i jako přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., tedy úmyslné poškození věci z cizího majetku, nemá oporu ve spise. U daného přestupku je nutno posoudit otázku zavinění. Zavinění je obligatorním znakem subjektivní stránky přestupku. Zavinění je vnitřní, psychický stav rušitele k protiprávnímu jednání a k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného právem (viz V. Veverka, J. Boguszak, J. Čapek: Základy teorie práva a právní filozofie, nakl. Codex, Praha 1996). Dle odvolacího orgánu zde není dáno zavinění ve formě úmyslu (ani nepřímého) ve vztahu k porušení zájmu chráněného daným ustanovením zákona, tj. nepoškození cizí věci. K poškození věci došlo neúmyslně v souvislosti s úmyslným ublížením na zdraví. Odvolatel cestoval bez platné jízdenky a byl vyloučen z přepravy, poté se pokoušel dostat zpět do vlaku, čemuž chtěl svědek H. zabránit, proto došlo k jeho napadení. Při napadení došlo k poškození přenosné pokladny, kterou měl svědek v ten okamžik u sebe. Odvolatel se chtěl dostat do vlaku a úmyslně napadl svědka, který mu v tom bránil, jeho cílem nebylo poškodit pokladnu, ale k jejímu poškození došlo v souvislosti s napadením.

Pokud jde o přestupek ublížení na zdraví dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., lze se jej dopustit jak nedbalostně, tak úmyslně. Správní orgán I. stupně však v rozporu s § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb. formu zavinění ve výroku rozhodnutí nevedl. V části odůvodnění je pak třeba formu zavinění v konkrétním případě náležitě odůvodnit, což správní orgán I. stupně rovněž neučinil.

Odvolací orgán po přezkoumání rozhodnutí zjistil, že správní orgán I. stupně v předloženém rozhodnutí (v části odůvodnění) vůbec žádným způsobem důkazní prostředky nehodnotí. V rozhodnutí absentuje hodnocení důkazů a správní orgán se v podstatě omezil na pouhý popis jednání. Výpověď svědka J. K. zaznamenaná v úředním záznamu Policie ČR dne 7. 7. 2017 není důkazem, neboť správní orgán I. stupně tohoto svědka nevyslechl, ale může být pouze podkladem pro rozhodnutí. Odvolací orgán proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladů právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že nestačí, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouze výčet důkazů a podkladů pro rozhodnutí, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil, jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Dle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady podle své úvahy, tato úvaha pak musí být vyjádřena právě v odůvodnění rozhodnutí.

Odvolací orgán dále konstatuje, že správní orgán I. stupně je povinen s ohledem na odvolací důvody v rámci řízení nejprve posoudit, zda obviněný je za své jednání odpovědný, když dle § 19 zákona č. 250/2016 Sb. za přestupek není odpovědný ten, kdo pro duševní poruchu v době jeho spáchání nemohl rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat. Z podaného odvolání plyne, že odvolatel mohl v době jednání, za které byl uznán vinným, trpět duševní poruchou, pro kterou by nemohl být za přestupek odpovědný. Posouzení nepřičetnosti náleží sice správnímu orgánu, avšak na základě zjištěných okolností, zejména na základě znaleckého posudku či vyjádření lékaře, neboť jde o odbornou otázku, kterou správní orgán není schopen posoudit bez náležitých podkladů. Je tedy zřejmé, že správní orgán je povinen v novém řízení v předloženém případě posoudit, zda je odvolatel za přestupek odpovědný či nikoli. Bez zjištění stavu přičetnosti či nepřičetnosti tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nelze pokračovat v rozhodnutí o otázce viny za daný přestupek.

Odvolací orgán dále upozorňuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně sice vydal rozhodnutí a odvolatele poučil o právu podat proti rozhodnutí do 15 dní ode dne doručení rozhodnutí odvolání, avšak v návěti rozhodnutí a v části uložení pokuty odkázal na ustanovení týkající se příkazu. Vyhotovování rozhodnutí je vždy třeba věnovat náležitou pozornost, neboť takovéto chyby vzbuzují pochybnosti, jaký typ rozhodnutí vlastně správní orgán I. stupně vydal. Odvolací orgán se zejména s ohledem na poučení přiklonil k tomu, že jde o rozhodnutí a provedl odvolací řízení a s ohledem na výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil mu věc k novému řízení.

P o u č e n í

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

ODBOR LEGISLATIVY A VNITŘNÍCH VĚCÍ
ODDĚLENÍ SPRÁVNÍčj.: KUJCK /2018
Spis. zn.: OLVV-správ.

datum: 7. 2. 2018 vyřizuje:

telefon: 386 720 111

Vypraveno: 9. 2. 2018

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor legislativy a vnitřních věcí, jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včas podaného odvolání obviněného J. S., nar. ..., trvale bytem ... 67 (dále jen „odvolatel“), rozhodnutí Přestupkové komise města P. (dále jen „správní orgán I. stupně“), č.j. ..., ze dne 13. 12. 2017, kterým byl obviněný uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Osobou přímo postiženou spácháním přestupku byl J. P., nar. ..., trvale bytem Ve výše uvedené věci odvolací orgán rozhodl **t a k t o**:

podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu

**se napadené rozhodnutí ruší
a věc se vrací zpět správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.**

O d ů v o d ň ě n í

Dne 13. 12. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byl J. S. uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 10. 6. 2017 v době od 14:00 hod. do 14:20 hod. v obci M. u domu č.p. 59 svým jednáním, a to slovními nadávkami, urážkami a výsměchem, vůči J. P. a A. P., oba bytem ..., kdy jednání obviněného z přestupku bylo zaznamenáno zvukovým záznamem na CD, tzn. jinému ublížil na cti tím, že ho urazil a vydal v posměch. Za tento přestupek uložil správní orgán I. stupně J. S. v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b) s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 a podle ust. § 49 odst. 3 přestupkového zákona pokutu ve výši 1 000 Kč. Podle ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona byla J. S. uložena povinnost uhradit náklady přestupkového řízení stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění uvedl, že řízení bylo zahájeno na základě návrhu, který podal J. P. Ve věci správní orgán I. stupně následně nařídil ústní jednání ve věci přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, ke kterému byl předvolán jak obviněný, tak navrhovatel. Při ústním jednání obviněný své jednání popřel. Před vydáním rozhodnutí správní orgán I. stupně vyzval jak obviněného, tak navrhovatele, prostřednictvím jeho zástupce, k možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze spisové dokumentace. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že obviněný z přestupku se předmětného protiprávního jednání

dopustil, tzn. tímto svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku. Při rozhodování vycházel z výpovědi J. P. a A. P. a ze zvukového záznamu. Při úvaze o druhu sankce a její výměry správní orgán I. stupně přihlédl k ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona a uložil sankci pokuty ve výši 1 000 Kč a měl za to, že tato sankce by měla být do budoucna dostatečná s tím, aby obviněný z přestupku se podobného protiprávního jednání vyvaroval. V neposlední řadě konstatoval povinnost obviněného z přestupku nahradit náklady řízení v plné výši.

Shora jmenovaný J. S. podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém uvedl, že dne 10. 6. 2017 jeho manželka oznámila na linku 158 opětovné problémy se sousedy P. Důvodem bylo, že kouřem a zápachem zamořují okolí a tím opětovně zhoršují sousedské vztahy nejenom s jeho rodinou, ale i s rodinou S. přes ulici. Pan Z. S. se také snažil sousedům vysvětlit, že ho nepřiměřený zápach obtěžuje. Rodina P. místo, aby pálení ukončila, tak místo toho jeho manželku L. S. slovně napadli. Pan P. jí napadal slovy: „Drž hubu ty krávo blbá, pičo.“. Policie P. byla součástí tohoto incidentu a celou situaci vyhodnotila tak, že A. P. aj. P. jsou podezřelí z přestupku proti občanskému soužití tím, že jeho manželku slovně uráželi. Toto mohou dosvědčit svědci L. a N. S. a též celá rodina S. Uvedené údajné urážky z audionahrávky P. nepovažuje v žádném případě za jakýkoliv důkaz o jeho vině, neboť tato slova nebyla mířena na nikoho z rodiny P.. Např. „lččení v ústavu Vám doporučila policie celé rodině“ je věta, kterou řekl v minulosti ve zcela jiném kontextu při soukromém rozhovoru na svém pozemku se svými známými. Rodina P. u toho nebyla, alespoň si to myslel, ale je jasné, že si tento jeho soukromý rozhovor nahrávali přes plot. To samé platí o větě „udejte stotisíc lidí, když jste jich již udali devadesát tisíc, ubožáci, vy jste rodinka povedená, aufwiedersehen debilci“. Věta „prej prodáváte barák, je to pravda, prej byste se chtěli dožít stáří někde jinde“ je pravdivá, neboť tuto informaci slyšel v Myšenecké hospodě a doufal tedy, že se zakládá na pravdě. Tuto konverzaci nepovažuje za jakoukoliv urážku, stejně tak jako další větu „do padesáti kilometrů nejoblíbenější rodina, oblíbenější rodinu neznám“ (toto považuje za kompliment). Zrovna tak věty „to není hobby dílna, to je masturbační dílna pro P., kdybyste věnovala manželovi tak jako nám, tak si ho nemusí honit, nebo A. mu dělala sekretářku, když byl guma“, tak tyto věty nebyly mířené k rodině P., neboť je pronášel opět v jinou dobu na svém pozemku při rozhovoru se svojí rodinou, tudíž do jeho soukromého rozhovoru nikomu nic nebylo a už vůbec ne rodině P., kteří zcela jistě jeho soukromý rozhovor šmírovali a potají ho nahrávali za plotem, tak jako to činí celé tři roky, ačkoliv jim to policie již několikrát zakázala. Toto jejich chování považuje za stalking a již to několikrát uvedl na policii, ale vedoucí policie v P. ho odbyla s tím, že se o žádný stalking nejedná. Podle jeho názoru neustálé neoprávněné natáčení ze strany rodiny P. je omezování osobní svobody jeho i jeho rodiny a snadno pak mohou použít staré nahrávky k sestavení rádobý protiprávního jednání z jeho strany. Zrovna tak věta „kdo je mutant, tamhle ten mutant“ je věta, kterou pronášel za úplně jiných okolností a absolutně odmítá, že by se tak vyjadřoval o jejich vnukovi. Ba naopak jejich nezletilý vnuk se sprostě vyjadřoval k jeho rodině, což poté řešil sociální odbor v P. Poslední věta, která údajně uráží pana P. „když si honíš ptáka a čumíš na mé děti, to ti nevadí úchyláku“ také nepochází z přímého rozhovoru s panem P., ale ze soukromého rozhovoru z jiné doby. Autenticitu záznamu údajně ověřila policie P., která ovšem byla v době, kdy měl údajně urážet rodinu P. na místě, a nic takové nezaznamenala, ba naopak vyhodnotila situaci tak, že rodina P. urážela je. Co se týká autenticity nahrávky, podotýká, že policie P. nemá v žádném případě technické prostředky k tomu, aby vyloučila jakoukoliv manipulaci s touto pochybnou nahrávkou, takovou nahrávku dokáže upravit podle své potřeby dnes již každý. Nemůže se tedy v žádném případě jednat o důkaz proti jeho osobě a nechápe, jak může komise na základě této pochybné nahrávky uznat vinnou jeho osobu. PČR P. jim oznámila, že kdykoliv je rodina P. označí jako viníky v jakémkoliv protiprávním jednání, tak policie bez jakéhokoliv šetření či jiných úkonů automaticky posílá oznámení o podezření z přestupku na Městský úřad P. Tím pádem je neustále nutí chodit na správní řízení a vysvětlovat tam, že se ničeho nedopustili. Toto je velice stresující a obtížné a celou jeho rodinu to nesmírně obtěžuje, omezuje v normálním životě a psychicky deptá. Když už ne tedy PČR P., tak Městský úřad P. si měl předvolat svědky (rodina S.), kteří se toho dne, kdy se údajně dopustil citovaných urážek, nacházeli na místě, aby potvrdili jeho verzi a de facto i původní verzi policie z úředního záznamu, který je přiložen. Toto navrhoval městskému úřadu při správním řízení, nebylo však jeho žádosti vyhověno, domnívá se, že z toho důvodu, že pan R. (advokát rodiny P.) si to nepřál, neboť tvrdil, že předvolání těchto svědků není potřeba, protože je zcela jasné, že se dopustil protiprávního jednání. Ještě jednou tedy uvádí, že se žádného protiprávního jednání nedopustil, neexistuje jediný skutečný důkaz proti jeho osobě. Vše jsou pouze paranoidní domněnky rodiny P. a nahrávka jeho soukromých rozhovorů nemůže být použita jako důkaz proti němu. Žádá, aby byl případ znovu přezkoumán a aby byli předvoláni svědci z rodiny S., což navrhoval. Ti potvrdí jeho verzi a verzi PČR P. V žádném případě nikoho neurazil, což se nedá říct o rodině P., kteří uráželi sprostě jeho

manželku. To si však samozřejmě nenahrávali. Závěrem uvádí, že neustále šikanování rodiny P. se jeho a jeho rodiny silně dotýká a neustále narušuje sousedské soužití a poklidný chod jejich života. Byl by rád, kdyby s tím už konečně někdo kompetentní něco udělal. Trvá to již neuvěřitelné tři roky a za celou tu dobu nebyl nikdo schopen s tím cokoliv udělat. Žádá o sdělení, jako bylo jeho odvolání vyřízeno.

Správní orgán I. stupně podle ust. § 86 odst. 2 správního řádu zaslal dne 5. 1. 2018 J. P., prostřednictvím jeho zástupce Mgr. J. R., advokáta, odvolání obviněného s možností se k tomuto odvolání vyjádřit. Jmenovaný svého práva využil a ve stanovené lhůtě se prostřednictvím svého zástupce vyjádřil. Ve vyjádření uvedl, že poškozený se v plném rozsahu ztotožňuje s vydaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Poškozený je přesvědčen o tom, že odvolání obviněného neobsahuje žádné relevantní ani nové skutečnosti, se kterými by se nevypořádal správní orgán při rozhodování o jeho přestupku. Na tom nemůže nic změnit ani to, že obviněný odmítá svou vinu a opakovaně uvádí, že to nebyl on, kdo se dopustil přestupku, ale naopak to mají být manželé P., kteří se k němu a k jeho rodině měli chovat protizákonně. Pan J. P. je toho názoru, že správní orgán měl k dispozici veškeré potřebné důkazy pro rozhodnutí ve věci. Jednalo se o výpověď manželů P., zvukový záznam událostí na místě samém a vyjádření obviněného. Pokud obviněný uvedl, že výroky na adresu manželů P. měly zaznít v jiném místě a v jiném čase či při jiné příležitosti, pak se takové tvrzení obviněného v konkurenci s pořízenou nahrávkou a výpověďmi manželů P. jeví jako zcela nepravdivé. Jestliže obviněný napadá věrohodnost pořízené nahrávky, pak je s podivem, že tak činí až nyní v rámci podaného odvolání a nic nenamítal v rámci přestupkového řízení. Věrohodnost nahrávky byla ověřena PČR a přestupkovou komisí, která z jejího obsahu vycházela. Poškozený je názoru, že se v daném případě nemohlo jednat o zásah do osobnostních práv obviněného a jeho manželky. Je zcela vyloučeno, že by pak J. P. nebo jeho manželka slovně vulgárně napadli obviněného nebo členy jeho rodiny. Zároveň ani nemohlo dojít k naplnění jednání, které obviněný označuje jako stalking. Pokud pak obviněný z přestupku v odůvodnění svého odvolání popisuje skutečnosti, které mají nasvědčovat tomu, že se manželé P. dopustili přestupkového jednání a navrhuje k tomu důkazy, pak je s ohledem na to, že žádné přestupkové řízení nebylo v této věci zahájeno a zřejmě se uvedené skutečnosti nezakládají na pravdě. Je tedy zcela nadbytečné, aby ve věci byli k těmto obviněným tvrzeným skutečnostem vyslyšeni další svědci a prováděno další dokazování. Vzhledem k výše uvedenému poškozený navrhuje, aby obviněným podané odvolání bylo jako nedůvodné v celém rozsahu zamítnuto.

Odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Zákon o odpovědnosti za přestupky v ustanovení § 5 vymezuje pojem přestupku jeho materiálním znakem a formálními znaky. Všechny tyto znaky musí být naplněny současně. Materiální znak představuje jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Povinností správního orgánu je prokázat, jak naplnění formální stránky přestupku tak i stránky materiální, neboť nelze obecně uzavřít, že naplnění materiální stránky přestupku je vždy zahrnuto v naplnění stránky formální. Materiální znak přestupku se musí vždy prokazovat. To vyplývá z rozsudku NSS č.j. 5 As 104/2008-45. Přestupkem je vždy zaviněné jednání (spočívající na principu subjektivní odpovědnosti), přičemž zavinění je obecným a obligatorním znakem přestupku a je tudíž nezbytnou podmínkou pro naplnění jakékoliv skutkové podstaty přestupku. S ohledem na tuto konstrukci je proto podstatné, aby správní orgán vždy posoudil konkrétní jednání, které má formální znaky přestupku, zda jde o jednání porušující nebo ohrožující zájem společnosti. Míra porušení pak představuje hledisko pro posouzení závažnosti přestupku. Přestupkem je vždy jednání, které je zákonem za přestupek výslovně označeno. Povinností správního orgánu je proto v rozhodnutí, kterým je konkrétní osoba uznána vinnou z přestupku, srozumitelně a konkrétně uvést, v čem spočívají jak formální tak materiální znaky konkrétního přestupkového jednání.

Přestupku podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích se dopustí ten, kdo jiného zesměšní nebo ho jiným způsobem hrubě urazí, čímž mu ublíží na cti. Správní orgán musí v konkrétních případech

dokazovat, že urážka byla hrubá a zesměšnění bylo způsobilé ublížit jinému na cti. Příkladem urážky jsou např. nadávky, hanlivá nebo posměšná gesta či pomluvy, podle úpravy účinné od 1. 7. 2017 je však třeba prokázat, že urážka byla hrubá, což předchází právní úprava nevyžadovala. K odpovědnosti za tento přestupek bude postačovat zavinění z nedbalosti.

Objektem tohoto přestupku není soukromý zájem fyzické osoby, ale občanské soužití a veřejný zájem na ochraně cti každého (NSS 6 As 57/2012). Hlavní podmínkou k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je skutečnost, že jinému bylo ublíženo na cti. Záleží vždy na posouzení, zda se provedeným jednáním, které může být provedeno ústně, písemně, pomocí technických zařízení, posunky atd., postižená osoba cítí uražena, a že výrok je způsobil ji zesměšnit nebo jiným způsobem hrubě urazit. Nezáleží, zda byl výrok pronesen na veřejnosti nebo v soukromí, před postiženou osobou nebo před kýmkoliv jiným. Mezi pojmové znaky přestupku ublížení na cti tak není výrok provedený veřejně před více lidmi. Nejvyšší správní soud k tomu dodal: „Pokud je totiž posuzováno, zda má být za přestupek ublížení na cti považováno pronesení hanlivého výroku, má skutečnost, zda byl tento výrok pronesen před jedinou třetí osobou, či před více takovými osobami, vliv pouze na intenzitu ublížení na cti, a nikoli na samotný jeho fakt. Počet osob, jež výrok slyšely, tak určuje pouze závažnost přestupku, plynoucí z míry ublížení na cti, a nikoli fakt jeho spáchání“ (NSS 2 As 60/2006). Formy útoků jsou zde uvedeny taxativně, pachatel musí jiného zesměšnit nebo jiným způsobem hrubě urazit.

Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění, a nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, postačí zavinění z nedbalosti. V případě přestupku podle § 7 odst. 1 písm. a) zákon o některých přestupcích výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění, proto bude postačovat zavinění ve formě nedbalosti. S ohledem na povahu tohoto přestupku je však vyloučena nedbalost nevědomá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud: „(...) přestupku formou hanlivého výroku se dopouští pouze ten, kdo si může být vědom, že jeho výrok v dané situaci, v dané skupině obyvatel, tedy v celkovém společenském kontextu, může být hanlivý“ (NSS 2 As 35/2010).

Odvolací orgán přezkoumal předložený přestupkový spis, napadené rozhodnutí a samotné odvolání a k věci uvádí, že správní orgán I. stupně během přestupkového řízení pochybil, neboť nepostupoval v souladu se zákonem. V řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona správní orgán I. stupně nesprávně stanovil účastníky řízení, neboť řízení bylo zahájeno po 1. 7. 2017, kdy již byl v účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dělá jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), kdy měl správní orgán I. stupně postupovat již podle tohoto zákona a tento zákon již nevymezuje pojem „navrhovatel“. Dále se správní orgán I. stupně nepokusil mezi obviněným a osobou přímo postiženou spácháním přestupku uzavřít smír.

Správní orgán I. stupně v rámci přestupkového řízení nepostupoval v souladu se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017 a vedl řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, který byl platný do 30. 6. 2017.

Přestupek byl spáchán dne 10. 6. 2017 za platnosti přestupkového zákona, platného do 30. 6. 2017. Správnímu orgánu I. stupně byl přestupek oznámen dne 18. 7. 2017. Správní orgán I. stupně již neměl po obdržení oznámení přestupku zasílat J. P. vyrozumění, že může podat návrh na projednání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Správní orgán I. stupně však toto učinil J. P. návrh dne 6. 9. 2017 podal. V době podání návrhu již byl v účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky. V uvedené době podle nového zákona již nebylo možné projednávat přestupky na návrh, ale pouze přestupky zahájené se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku podle ust. § 79 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. V případě, že osoba přímo postižená spácháním přestupkem dá souhlas se zahájením řízení, správní orgán I. stupně zahájí řízení z úřední povinnosti.

V případě, že správní orgány I. stupně nezahájily řízení u přestupků spáchaných do 30. 6. 2017 podle přestupkového zákona, po 1. 7. 2017 již nebylo možné u těchto přestupků procesně postupovat podle

přestupkového zákona, ale správní orgány I. stupně již musely postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

Správní orgán I. stupně dne 13. 11. 2017 během ústního jednání měl J. P. „navrhovatele“, poučit, že se již nejedná o návrhový přestupek podle ust. § 68 přestupkového zákona, ale že jeho návrh bude brán jako souhlas osoby přímo postižené spácháním přestupku podle ust. § 79 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Zároveň měl „navrhovatele“, nově „osobu přímo postiženou spácháním přestupku“, poučit o skutečnosti, že se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku již není spojena skutečnost, která vyplývala z ust. § 79 odst. 1 přestupkového zákona, že v případě zastavení řízení podle ust. § 79 odst. 1 písm. a), b), c) a j) přestupkového zákona bude uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč, podle přestupkového zákona platného do 30. 6. 2017. Správní orgán I. stupně měl tedy J. P. poučit o jeho právech a povinnostech a vysvětlit mu, jaké postavení má osoba přímo postižená spácháním přestupku v přestupkovém řízení.

Zároveň měl správní orgán I. stupně přestupek proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona překvalifikovat na přestupek proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“) s odkazem na ust. § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví: *„odpovědnost za přestupky se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“* (tzn., od 1. 7. 2017 se na přestupek podle § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona hledí jako na přestupek podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích).

Na základě shora uvedeného správní orgán I. stupně během nového projednávání uvedeného přestupku, a to hrubé urážky na cti, vyzoomí obviněného o shora uvedené skutečnosti a zároveň obviněnému sdělí, že přestupek bude překvalifikován.

V případě, že správní orgány I. stupně nezhájily řízení u přestupků spáchaných do 30. 6. 2017 podle přestupkového zákona, po 1. 7. 2017 již nebylo možné u těchto přestupků procesně postupovat podle přestupkového zákona, ale správní orgány I. stupně již musely postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky.

Po provedeném ústním jednání správní orgán I. stupně měl oznámit obviněnému zahájení řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích, z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně však obviněnému tuto skutečnost nesdělil. V souladu se zákonem měl správní orgán I. stupně zahájit řízení se souhlasem osoby přímo postižené spácháním přestupku a tuto skutečnost obviněnému sdělit.

V rámci ústního jednání měl správní orgán I. stupně postupovat podle ust. § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích a pokusit se obviněného a osobu, již bylo ublíženo na cti, usmířit. Pochybení, jak je již uvedeno výše, odvolací orgán shledává ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně před projednáním spáchaného přestupku se nepokusil podle ust. § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích uzavřít smír. Ustanovení § 7 odst. 8 zákona o některých přestupcích stanoví: *„Při projednávání přestupku podle odstavce 1 písm. a) nebo odstavce 2 písm. a) se správní orgán pokusí obviněného a osobu, již bylo ublíženo na cti, usmířit. Dojde-li k usmíření, správní orgán řízení usnesením zastaví.“*

Správní orgán I. stupně měl tedy již postupovat podle zákona o odpovědnosti za přestupky a podle tohoto zákona vést celé přestupkové řízení, účastníka řízení, obviněného poučit o jeho právech a povinnostech a o změně zákonů, která v daném případě nastala. Dále měl podle nového zákona postupovat i s osobou přímo postiženou spácháním přestupku.

Správní orgán I. stupně v rámci nového projednání věci musí zahájit řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a podaný návrh brát jako souhlas osoby přímo postižené spácháním přestupku a spáchaný přestupek projednat. Zároveň v rámci nového projednávání je nutné J. P. poučit jako osobu přímo postiženou spácháním přestupku. Následně při rozhodování správní orgán I. stupně musí uvést, zda měl být J. P. hrubě uražen na cti nebo zesměšněn, neboť se jedná o dvě různé skutkové podstaty.

Po přezkoumání spisové dokumentace odvolací orgán musí konstatovat, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že vycházel ze spisové dokumentace a dospěl k závěru, že obviněný z přestupku naplnil skutkovou podstatu přestupku. S tímto však odvolací orgán nesouhlasí. Správní orgán v předloženém rozhodnutí (v části odůvodnění) vůbec žádným způsobem důkazní prostředky či situaci nehodnotí, v rozhodnutí neuvedl žádnou svou úvahu, na které založil závěr, že odvolatel se skutku dopustil, nijak se tedy argumentačně nevypořádal s tím, proč ho za uvedené jednání uznal vinným. Správní orgán nijak nehodnotil důkazy, tedy výpovědi obviněného a osoby přímo postižené spácháním přestupku, případně další podklady.

Odvolací orgán proto považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí. Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladů právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že nestačí, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí například uvedl pouze výčet podkladů pro rozhodnutí, ale musí uvést, jakým způsobem tyto podklady hodnotil, jaký přikládal jednotlivým podkladům význam a proč činil právě tak. Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady podle své úvahy, tato úvaha pak musí být vyjádřena právě v odůvodnění rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně neposoudil ani formální ani materiální stránku přestupku, neuvedl, v čem spočívalo narušení občanského soužití a v čem bylo jednání odvolatele společensky škodlivé. Správní orgán I. stupně se ani v odůvodnění nezabýval zaviněním, zda jednání odvolatele bylo v úmyslu přímém či nepřímém. Správní orgán I. stupně nijak neodůvodnil výrok svého rozhodnutí, ačkoliv jak je to již uvedeno výše, to stanoví ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dále vůbec neodůvodnil uloženou sankci, pouze konstatoval, že uložená sankce je dostačující, ale není uvedeno, z jakých důvodů.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že obsahem správního spisu není jednoznačně prokázáno jednání odvolatele uvedené v rozhodnutí. Skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně a nebylo provedeno řádné dokazování. Jednání odvolatele nebylo jednoznačně prokázáno řádnými důkazy, a pokud správní orgán I. stupně vzal jako důkaz audionahrávku, tak odvolací orgán konstatuje následující. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, v ust. § 86, stanoví: „*Nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.*“. Zároveň stejný zákon v ust. § 88 odst. 1 stanoví: „*Svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.*“. Správní orgán I. stupně bude muset v novém řízení provést test proporcionality, kdy odvolací orgán odkazuje na rozsudek NSS č.j. 9 As 331/2016-56 ze dne 3. 8. 2017, ve kterém je uvedeno: „*V těchto případech je však nutné vždy provést jistý test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo; na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Jde tak nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1) a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s taktéž ústavně zaručenými právy (zejména čl. 7 odst. 1, čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním).*“.

K provedenímu dokazování by chtěl dále odvolací orgán uvést, že v úředním záznamu od policie jsou uvedeni svědci, které správní orgán I. stupně vůbec nepozval k ústnímu jednání, aby zjistil přesný a skutečný stav věci. Správní orgán I. stupně pouze vyslechl obviněného a osobu přímo postiženou spácháním přestupku a při rozhodování přihlédl k audionahrávce. Takto provedené dokazování shledává odvolací orgán za nedostatečné a porušení ust. § 3 správního řádu, který stanoví: „*Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“.

Následně by chtěl odvolací orgán uvést, že ve výroku rozhodnutí musí správní orgán I. stupně přesně citovat, jaké konkrétní vulgární výrazy osobu přímo postiženou spácháním přestupku hrubě urazily. Toto mohlo být upřesněno v rámci ústního jednání. Nelze pouze uvést „slovní nadávky, urážky a výsměch“.

Odvolací orgán dále upozorňuje správní orgán I. stupně na ust. § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví: „*Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.*“, ust. § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, který stanoví: „*Ve společném řízení se projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán.*“ a ust. § 88 odst. 3 téhož zákona: „*Ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*“.

Odvolací orgán se ve svém rozhodnutí již nezabýval námitkami uvedenými v odvolání, neboť těmito námitkami se bude zabývat správní orgán I. stupně při novém projednávání, při novém ústním jednání a s těmito námitkami se dále vypořádá v novém rozhodnutí ve věci spáchaného přestupku, a to v části odůvodnění.

Odvolací orgán si ověřil informace uvedené v odvolání obviněného, ohledně přiloženého oznámení přestupku a úředního záznamu PČR P. u Městského úřadu P. a bylo odvolacímu orgánu sděleno, že osoby přímo postižené spácháním přestupku, tedy L. S., J. S. a Z. S. vzali svůj souhlas zpět dne 21. 9. 2017 a následně bylo řízení správním orgánem I. stupně dne 25. 9. 2017 zastaveno podle ust. § 86 odst. 1 písm. n) zákona o odpovědnosti za přestupky. V tomto případě správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a po zhodnocení všech důkazů dospěl odvolací orgán k názoru, že správní orgán I. stupně procesně pochybil, neprovedl dostatečné dokazování a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, aby mohl ve věci přestupků proti občanskému soužití rozhodnout, a proto odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil a věc vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze podle § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

referent státní správy na úseku přestupkové agendy

ODBOR REGIONÁLNÍHO ROZVOJE, ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ,
STAVEBNÍHO ŘÁDU A INVESTIC
ODDĚLENÍ STAVEBNÍHO ŘÁDU

č. j.: KUJCK 19510/2018
č. spis: OREG/146229/2017/adka

datum: 13. 2. 2018

vyřizuje: JUDr. Adéla Kamenská telefon: 386 720 155

JUDr. Václav Kalina advokát, Heydukova 101/2, 397 01 Písek

ROZHODNUTÍ

Výroková část:

Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic (dále jen "odvolací orgán"), jako správní orgán příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a § 89 odst. 1 a § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (správní řád), obdržel dne 15. 12. 2017 od Městského úřadu Protivín, odboru výstavby, dopravy a ŽP (stavební úřad), odvolání [redacted] (odvolatel), proti rozhodnutí stavebního úřadu č.j. výst.4/2017-1112/2017-3/PRE/Rozh/Koš ze dne 31.10.2017, kterým mu byla podle § 178 odst. 3 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) uložena pokuta ve výši 65 000 Kč za spáchání přestupku dle § 178 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, kterého se měl dopustit tím, že „v rozporu s § 108 stavebního zákona provedl přístavbu, nástavbu a stavební úpravu objektu na pozemku KN č. 33 v k.ú. Skály u Protivína bez stavebního řízení“. Zároveň mu byla podle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (přestupkový zákon) uložena povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu a rozhodl takto:

Rozhodnutí stavebního úřadu č.j. výst.4/2017-1112/2017-3/PRE/Rozh/Koš ze dne 31.10.2017 se podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu **r u š í** a věc se **v r a c í** stavebnímu úřadu k novému projednání.

Účastníci řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu:

[redacted]
zastoupený JUDr. Václavem Kalinou, advokátem, IČO 66200792, Heydukova 101/2, 397 01 Písek

Odůvodnění

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Odvolání bylo podáno účastníkem řízení ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu a bylo podáno včas podle § 83 správního řádu, když rozhodnutí bylo odvolateli oznámeno dne 2. 11. 2017 a odvolání bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 16. 11. 2017. Bylo proto přípustné a bylo možné o něm rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v § 90 správního řádu.

V odvolání odvolatel uvádí, že se odvolává pouze do výroku o uložení pokuty, to, že se dopustil přestupku, uznává. Namítá, že ještě před skončením řízení se snažil svůj nesprávný postup napravit a podal proto žádost o změnu územního plánu a požádal o dodatečné povolení stavby. Namítá, že nesouhlasí se závěry stavebního úřadu, podle kterého ohrozil zájem společnosti na nezbytné preventivní regulaci stavební činnosti. Jediné, čím se provinil, je to, že započal se stavbou před vydáním stavebního povolení. Uznává regulační funkci územního plánu, který omezuje zastavenost v obci, nicméně věc je třeba posuzovat s ohledem na skutečnost, že probíhá změna územního plánu. Nebezpečnost jednání odvolatele je tak zanedbatelná. Odvolatel požaduje, aby odvolací orgán výrok o uložení pokuty zrušil.

Z předloženého spisu zjistil odvolací orgán tento skutkový stav:

Na základě podnětu vlastníka sousedního pozemku nařídil stavební úřad kontrolní prohlídku stavby na pozemku p. č. 33 v k.ú. Skály u Protivína. Vlastníkem pozemku je odvolatel a jeho manželka Renáta Cupanová. Při kontrolní prohlídce dne 25. 11. 2016 stavební úřad zjistil, že na pozemku se nachází stavba skladu a přístřešku, na které bylo dne 27. 5. 2015 vydáno ověření zjednodušené dokumentace stavby. Nad stavbou skladu a dále směrem k bráně je provedena stavba „nástavba, přístavba – úprava objektu“, a to bez stavebního povolení. Stavba byla rozšířena o 42 m² směrem k bráně, rozšířena v délce 8m. Mezi stavbou a objektem sousedů je vzdálenost 55 cm. Odvolatel se k věci vyjádřil tak, že zatím nepožádal o dodatečné povolení, protože nejprve musí zažádat o změnu územního plánu, což učiní dnes. K protokolu je přiložena fotodokumentace. Dne 2. 3. 2017 vyzval stavební úřad odvolatele k okamžitému zastavení prací, téhož dne pak zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 14. 6. 2017 oznámil stavební úřad odvolateli zahájení řízení o přestupku, který měl spočívat v provádění přístavby. Odvolatel uvedl do protokolu, že stavbu prováděl sám, důvodem bylo dlouhé jednání úřadů, potřeboval stavbu urychlit, má tři děti, v bytě 3+1 žijí v současné době 4 dospělé osoby a dvě nezletilé děti.

Dne 31. 10. 2017 vydal stavební úřad napadené rozhodnutí, kterým odvolateli uložil pokutu ve výši 65 000 Kč, kterým ho uznal vinným spácháním přestupku dle § 178 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, kterého se dopustil tím, že „v rozporu s § 108 stavebního zákona provedl přístavbu, nástavbu a stavební úpravu objektu na pozemku KN č. 33 v k.ú. Skály u Protivína bez stavebního řízení“. Zároveň mu podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona uložil povinnost uhradit náklady řízení 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že odvolatel započal stavbu v dubnu 2016, střechu dokončil v říjnu 2016. Stavba se nachází téměř na hranici pozemku sousedního objektu čp. 11, konkrétně 55 cm od jeho stěny. Nástavba, přístavba a stavební úprava vznikla na objektu, jehož zjednodušenou stavební dokumentací ověřil stavební úřad dne 27. 5. 2015. Stavba je rozestavěná, na stavbu nevydal stavební úřad územní souhlas ani stavební povolení. Dále stavební úřad uvedl, že ze shromážděných podkladů (místní šetření a protokol z ústního jednání) je zřejmé, že odvolatel se uvedeného jednání dopustil, a to aktivním jednáním a úmyslně. Následkem jeho jednání je porušení zájmu společnosti na preventivní regulaci stavební činnosti. K tvrzení odvolatele o pomalém jednání úřadu, kterým spáchání přestupku odůvodňuje, uvedl stavební úřad, že ke dni konání kontrolní prohlídky neobdržel od odvolatele žádný podnět k zahájení řízení. Protože se jedná o první přestupek odvolatele a zároveň se odvolatel pokouší o nápravu stavu, uložil stavební úřad pokutu na spodní hranici možné výše.

K přezkumu rozhodnutí odvolací orgán uvádí:

Předně odvolací orgán uvádí, že se při rozhodování řídil, stejně jako stavební úřad, zákonem č. 200/1990 Sb., který byl s účinností ke dni 30. 6. 2017 zrušen zákonem č. 250//2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Podle § 112 odst. 4 zákona č. 250//2016 Sb. „zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů“. Řízení o projednání přestupku bylo zahájeno dne 29. 6. 2017.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí stavebního úřadu v rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu (a ve spojení s § 81 a 82 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích), tj. přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a s přihlédnutím k veřejnému zájmu pokud se týče správnosti rozhodnutí v řízeních vedených z moci úřední a zvláště pak v řízeních o přestupcích, přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, tj. nejen v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Vzhledem ke skutečnosti, že podklady pro rozhodnutí nebylo nutné ze strany odvolacího správního orgánu doplňovat a v dané věci bylo možno rozhodovat na základě spisového materiálu I. stupně, nesvolával odvolací správní orgán ústní jednání, ani neseznamoval účastníky řízení se spisovým materiálem v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu.

Pokud není v odvolání jednoznačně uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, resp. jeho výrokovou část, pak platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Odvolatel výslovně napadá pouze výrok o uložení pokuty a nákladů řízení. Z dikce § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že výroky o vině přestupkem a o druhu a výměře sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení jsou vzájemně oddělitelné z hlediska skutkových nebo právních vad, pro které mohou být podle výsledku přezkoumání zrušeny, i když všechny mají základ ve výroku o vině či nevině přestupkem, a možnost jejich uložení se odvíjí právě od vyslovení tohoto výroku. Vyslovení výroku o vině či nevině přestupkem je však zásadní ve vztahu k volbě druhu a výměry sankce, popřípadě k dalším výrokům, které mají ve výroku o vině svůj podklad. Z logiky věci proto vyplývá, že jestliže je vadná jen část rozhodnutí o přestupku a lze ji oddělit od ostatních, lze zrušit rozhodnutí jen v této části; je-li však zrušen, byť i jen zčásti, výrok o vině přestupkem, je třeba zrušit vždy zároveň celý výrok o druhu a výměře sankce, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

Odvolací orgán na základě odvolání účastníka řízení přezkoumal napadené rozhodnutí stavebního úřadu v rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu (a ve spojení s § 81 a 82 přestupkového zákona), tj. přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a s přihlédnutím k veřejnému zájmu na správnosti rozhodnutí v řízeních vedených z moci úřední, a zvláště pak v řízeních o přestupcích, přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, tj. nejen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Zjistil přitom vady, které způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí a které není možné napravit změnou rozhodnutí, protože odůvodnění rozhodnutí ani spisový materiál k takovému postupu neposkytují podklady.

Zákon o přestupcích, který je ve vztahu ke stavebnímu zákonu v poměru obecného ke zvláštnímu, definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, a které je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postížitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba posuzovat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, zda je u pachatele naplněn znak zavinění, zda jsou dány předpoklady pro uložení sankce včetně stanovení její výše, stejně jako zda došlo k naplnění skutkové podstaty i z hlediska materiálního korektivu, tzn. zda se podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jedná o „... (zaviněné) jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“.

Správní orgán je pak povinen při posouzení věci vycházet především ze zásad, na nichž je postaveno správní řízení, zvláště pak oblast správního trestání. Zásadou, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy. Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní orgán. Postupuje přitom dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

1) K výroku o vině:

Podle § 68 odst. 2 správního řádu „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení“.

Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce...“.

V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o přestupku, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením i způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, a to zejména pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, dvojího postihu pro týž skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V předmětném výroku tak popis jednání odvolatele musí být doplněn o popis stavby a stavu, ve kterém se ke dni zjištění stavba nacházela (popis rozestavěnosti) tak, aby nemohla být zaměněna s jinou. Odvolací orgán konstatuje, že stavba je popsána slovy „přístavba, nástavba a stavební úprava objektu na pozemku st. p. č. 33“. V oznámení kontrolní prohlídky se hovoří o kontrole stavebních prací prováděných na nemovitosti čp. 12, v protokolu z prohlídky je už uváděno, že na pozemku se nachází stavba skladu a přístřešek, nad stavbu skladu pak byla provedena přístavba, nástavba a změna stavby (rozšíření o 42 m² směrem k bráně). Podle výpisu z katastru nemovitostí je součástí pozemku objekt bydlení čp. 12., ze satelitního snímku je patrné, že na pozemku se staveb nachází více. Je tak třeba do výroku rozhodnutí uvést přesně, na jaké stavbě byly změny provedeny. Uvést je dále třeba stadium rozestavěnosti, a to opět přímo do výroku, nestačí pouhé konstatování v odůvodnění, že je stavba rozestavěná. Je třeba si uvědomit, že přestupek provádění stavby bez příslušného povolení stavebního úřadu je trvajícím přestupkem, a pokud je zjištěno v průběhu stavby, počíná běžet lhůta k projednání přestupku tímto zjištěním. Pokračuje-li stavebník i poté v protiprávní činnosti, jedná se o přestupek další. Pokud ve výroku rozhodnutí popis stavu stavby ke dni zjištění chybí, nelze pak jednoznačně zjistit, zda přestupce protiprávní jednání ukončil, či zda v něm pokračuje (a tedy se dopouští dalšího přestupku). Vadu nelze napravit změnou rozhodnutí, protože stavba není popsána ani v odůvodnění rozhodnutí, její stav nelze zjistit ani z obsahu spisu (z fotodokumentace lze dovodit pouze vnější stav). Výrok by měl obsahovat i konkretizaci provedených prací, resp. stručnou specifikaci toho, co je míněno nástavbou, přístavbou a co stavební úpravou, a to včetně rozměrů stavby. Tento detailnější popis chybí i v odůvodnění rozhodnutí.

Přesný popis stavby je potřebný i pro posouzení správnosti podřazení jednání odvolatele pod správnou skutkovou podstatu přestupku. Stavební úřad nijak neodůvodnil, proč stavba vyžadovala právě stavební povolení, proč nepostačují pouhé ohlášení. Stavbu označil jako „přístavbu, nástavbu a stavební úpravu“, tedy změnu dokončené stavby (§ 2 odst. 5 stavebního zákona), jednání odvolatele přitom podřadil pod skutkovou podstatu § 178 odst. 2 písm. e), která spočívá v provádění stavby v rozporu s § 108 bez stavebního povolení nebo veřejnoprávní smlouvy anebo oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora. Pokud však odvolatel provedl změnu dokončené stavby, dopustil by se přestupku podle § 178 odst. 2 písm. d), který spočívá v provádění změny stavby v rozporu s § 108 bez stavebního povolení nebo veřejnoprávní smlouvy anebo oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora. Odvolací orgán konstatuje, že v daném případě je přesné posouzení charakteru stavební činnosti (tedy zda se jedná o novou stavbu vyžadující stavební povolení) či změnu dokončené stavby vyžadující stavební povolení zásadní i pro určení výše sankce; za přestupek podle § 178 odst. 2 písm. e) stavebního zákona lze uložit podle § 178 odst. 3 písm. b) pokutu do 1 000 000 Kč, za přestupek dle § 178 odst. 2 písm. d) pak pokutu dle § 178 odst. 3 písm. b) do 500 000 Kč. Z rozdílné výše sankce vyplývá i odlišná společenská nebezpečnost přestupku. Stavební úřad tak (pokud se jedná skutečně o změnu stávající stavby) podřadil jednání odvolatele pod nesprávnou skutkovou podstatu.

Ve výroku rozhodnutí stavební úřad sice vyslovil vinu (uznal odvolatele vinným ze spáchání přestupku), ale opomněl uvést formu zavinění, tedy zda se odvolatel přestupku dopustil úmyslně (§ 4 odst. 1 přestupkového zákona), či z pouhé nedbalosti (§ 4 odst. 2 přestupkového zákona). Zavinění je pojmovým znakem přestupku, uvedení formy zavinění je náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Odvolací orgán poznamenává, že pokud by ve výroku rozhodnutí nebyly další vady, napravit by toto pochybení změnou

rozhodnutí, protože z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad se formou zavinění zabýval a dospěl k závěru, že odvolatel se přestupku dopustil úmyslně.

Ve výroku dále absentuje uvedení času spáchání přestupku. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 19/2013-27 „Neuvede-li správní orgán čas spáchání skutku do výroku svého rozhodnutí, podstatně tak poruší ustanovení o správním řízení, konkrétně § 68 správního řádu, neboť "řešením otázky, která je předmětem řízení", je v případě správních deliktů nutno rozumět též popis skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Důvodem povinnosti uvést do výroku čas spáchání přestupku je zejména vyloučení rizika možného dvojího postihu v téže věci.

Provádění stavby bez stavebního povolení či jiného opatření stavebního úřadu je typickým trvajícím přestupkem. Pojem "provádění stavby" nelze dle názoru NSS „zúžit pouze na samotnou dílčí stavební činnost, která byla v rozporu se stavebním povolením, resp. stavební dokumentací. Naopak prováděním stavby je třeba rozumět komplexní činnost zaměřenou na výstavbu a dokončení celé stavby. Trvajícím delikt spočívající v provádění stavby v rozporu se stavebním povolením (v daném případě bez stavebního povolení) je tak zásadně ukončen až dokončením stavby jako celku, tedy ukončením veškeré stavební činnosti prováděné k dosažení cíle vymezeného stavebním povolením“. Pokud je protiprávní jednání zjištěno před dokončením stavby (tak jako v daném případě), počíná lhůta k projednání přestupku (§ 20 zákona o přestupcích) běžet ode dne tohoto zjištění“. V projednávané věci bylo provádění stavby bez stavebního povolení zjištěno v průběhu stavby, a to konkrétně dne 25. 11. 2016 při provádění kontrolní prohlídky. Tato skutečnost je doložena protokolem z kontrolní prohlídky, dle sdělení odvolatele se stavbou započal v dubnu 2016. Protiprávní stav trval prokazatelně nejméně v období od dubna 2016 do 25. 11. 2016, kdy vykonal stavební úřad kontrolní prohlídku. V tom případě počíná běžet lhůta k projednání přestupku tímto zjištěním. Pokud by odvolatel pokračoval v protiprávním jednání i po provedení kontrolní prohlídky, jednalo by se o přestupek další. Takto zjištěný čas musí být uveden ve výroku rozhodnutí. Odvolací orgán by v tomto smyslu rozhodnutí změnil, protože v odůvodnění je čas spáchání přestupku uveden a odpovídá zjištěním uvedeným ve spise, pokud by výrok neobsahoval vady další.

Odvolací orgán tak konstatuje, že výrok o vině obsahuje vady, z nichž některé by bylo možné napravit změnou rozhodnutí (formu zavinění, uvedení času), protože odůvodnění rozhodnutí i spis by pro takovou změnu poskytovaly dostatečný podklad, nicméně za zásadní vadu považuje nedostatečnou identifikaci stavby a právní kvalifikaci skutku neodpovídající popsanému jednání odvolatele, které způsobují nepřezkoumatelnost výroku a které změnou rozhodnutí napravit nelze.

K výroku o uložení pokuty

Odvolací orgán konstatuje, že pokud je nepřezkoumatelný výrok o vině z důvodu nesprávné kvalifikace skutku, je nepřezkoumatelný i výrok o uložení pokuty. Maximální výše pokuty, kterou lze za konkrétní přestupek uložit, je základním ukazatelem závažnosti přestupku. Maximální výše pokuty za přestupek dle § 178 odst. 2 písm. e) je odlišná od výše pokuty dle § 178 odst. 2 písm. d). Odvolací orgán tak uloženou sankci nemůže věcně přezkoumat, nicméně považuje za potřebné vyjádřit se stručně ke způsobu hodnocení v odůvodnění rozhodnutí.

Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích „při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele...“ Ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona stanovuje kritéria, na základě kterých se určuje závažnost přestupku, ke které správní orgán přihlédne při určení druhu sankce a její výměry. Při posuzování závažnosti přestupku musí správní orgán brát v úvahu zejména způsob spáchání přestupku (např. zda pachatel spáchal přestupek konáním nebo opomenutím), následky přestupku (např. zda objekt přestupku byl pouze ohrožen nebo došlo k jeho porušení a byl-li porušen, zda jde o poruchu odstranitelnou nebo neodstranitelnou), okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán (subjektivní a objektivní okolnosti, které závažnost přestupků snižují nebo zvyšují), míru zavinění, kdy obecně platí, že úmyslné zavinění je závažnější než nedbalostní, stejně jako vědomá nedbalost je závažnější než nevědomá a osobu pachatele (postoj pachatele ke spáchanému přestupku, to, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostiženou).

Tento výčet je demonstrativní a vzhledem k tomu tedy mohou správní orgány přihlédnout i k dalším kritériím, např. k osobním a majetkovým poměrům pachatele, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter.

Druh sankce a její výměra uložená podle § 12 odst. 1 přestupkového zákona musí tedy odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií.

Stavební úřad v odůvodnění pouze uvádí, že při řešení otázky výše sankce zohlednil „společenskou nebezpečnost přestupku, okolnosti spáchání přestupku a osobu odvolatele. Konkrétně pak konstatoval, že odvolatel se dopustil přestupku úmyslně, což dovodil z výpovědi odvolatele, který potvrdil, že se stavbou započal z důvodu zdlouhavého jednání úřadů, přitom nikdy žádnou žádost na stavební úřad nepodal. Ve prospěch odvolatele pak vzal skutečnost, že se snaží o dodatečné povolení stavby, a že se dosud žádného přestupku nedopustil. Stavební úřad tak zejména rezignoval na posouzení závažnosti přestupku, které je pro úvahu o výši sankce zásadní. Pouhé konstatování, že byl porušen „chráněný zájem na preventivní regulaci stavební činnosti“ nestačí. Je třeba, aby stavební úřad posoudil společenskou nebezpečnost z konkrétních okolností jednání odvolatele a z jeho konkrétních následků. To znamená, že by se měl zabývat např. účelem stavby, tím, stadiem rozestavěnosti, zda stavbu lze bez dalšího povolit (samotná snaha o dodatečné povolení polehčující okolností není, podáním žádosti odvolatel pouze řeší svůj vlastní zájem na legalizaci stavby), zásahem do práv vlastníků sousedních pozemků. Je rozdíl ve společenské nebezpečnosti jednání podřazených pod skutkovou podstatu tožných přestupků, kdy (příkladem) v jednom případě stavebník staví, aniž by podal žádost o stavební povolení a stavbu téměř dokončí a v druhém stavebník začne se stavbou před vydáním rozhodnutí o povolení stavby (příp. nevyčká nabytí právní moci) a založí pouze základy stavby. Stejně tak by se měl stavební úřad zabývat i motivací odvolatele. Obecně lze konstatovat, že v úvahu by měly být vzaty i osobní a majetkové poměry odvolatele pachatele přestupku, zejména v případě uložení vyšší pokuty, která by mohla dotyčného existenčně ohrozit. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Dle § 50 odst. 3 správního řádu je povinností správního orgánu „zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost“. Tato povinnost se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty. V přestupkovém řízení se tak uplatňuje zásada vyšetřovací – správní orgán je povinen činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na procesní aktivitu účastníka řízení. V projednávaném případě stavební úřad měl zjišťovat dle svých možností majetkové poměry odvolatele přesto, že sám odvolatel nepřiměřenost pokuty vzhledem k majetkovým poměrům nenamítá.

Stavební úřad se nevypořádal s jednotlivými kritérii ovlivňujícími výši sankce ve smyslu již citovaného ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, které výše uvedené posouzení neobsahuje, je nepřezkoumatelné.

Odvolací orgán tak z důvodu nepřezkoumatelnosti zrušil i výrok o uložení pokuty.

K námitkám odvolatele

Námítky odvolatele jsou zcela nepřípadné. Tím, že odvolatel prováděl stavbu (změnu stavby) bez stavebního povolení či jiného opatření stavebního úřadu bezesporu ohrozil zájem společnosti na nezbytné preventivní regulaci stavební činnosti – konečně, jinak by ani jeho jednání nemohlo naplnit skutkovou podstatu přestupku, protože společenská nebezpečnost je znakem přestupku. Pokud se odvolatel brání slovy, že se „provinil jedním tím, že začal stavět dříve, než měl k dispozici stavební povolení“, pak taková obrana je zcela absurdní, protože právě popsané jednání je porušením zákona a naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Jednání odvolatele je o to závažnější, že stavěl bez jakéhokoli povolení (to znamená, že před započítím stavby nepodal ke stavebnímu úřadu žádnou žádost), stavěl v rozporu s územním plánem a evidentně ani nedodržel odstupovou vzdálenost od sousedního pozemku. To znamená, že se dopustil poměrně závažného porušení zákona. Vinu ani závažnost přestupku nesnižuje snaha odvolatele o napravení stavu, to znamená podání žádosti (v den konání kontrolní prohlídky) o změnu územního plánu a žádosti o dodatečné povolení stavby. Tyto kroky musí odvolatel činit, jinak by byl nucen stavbu odstranit. Stavební úřad by jako polehčující mohl zohlednit skutečnost, že došlo pouze k provedení základových pasů a co se týče „legalizace stavby“, tak zohlednit skutečnost, že stavbu bylo možné bez dalšího dodatečně povolit. To, že by stavbu bylo možné dodatečně povolit, by znamenalo, že došlo pouze k porušení stavební kázně (bez narušení jiných zájmů), což má za následek nižší společenskou nebezpečnost. Obvykle se jedná o případy, kdy stavebník začne stavět po podání žádosti, případně nevyčká na právní moc stavebního povolení, stavba je v souladu s územním plánem, projektovou dokumentací a vlastníci sousedních pozemků k ní nemají připomínky. Taková však projednávaná věc není. Stavbu rozhodně není možné bez dalšího povolit, bylo nutné žádat o změnu územního plánu, a i když tato změna již byla schválena, tak vydání dodatečného povolení není,

s ohledem na nedodržení odstupové vzdálenosti od sousedního pozemku, rozhodně jisté. Škodlivost jednání odvolatele tak rozhodně není možné pokládat za „zanedbatelnou“.

Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je při novém projednání věci vázán tímto právním názorem odvolacího správního orgánu:

Stavební úřad při novém projednání věci odstraní vytýkané vady rozhodnutí. Odůvodní, proč stavba vyžaduje stavební povolení, posoudí charakter stavby (tedy skutečnost, zda se jedná o změnu stavby či novou stavbu) a v závislosti na tomto posouzení podřadí jednání odvolatele pod skutkovou podstatu odpovídajícího přestupku. Uloženou sankci odůvodní dle hledisek stanovených v § 12 přestupkového zákona. S ohledem na nedostatečný popis stavu stavby a specifikaci provedených prací zváží doplnění potřebných důkazů.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Ing. Luboš Průcha

vedoucí odboru regionálního rozvoje,
územního plánování, stavebního řádu a investic

Na vědomí:

Městský úřad Protivín, odbor výstavby, dopravy a ŽP, Masarykovo nám. 128, 398 11 Protivín

Odůvodnění:

Odvolací orgán nejprve posoudil, zda jsou naplněny podmínky řádně podaného odvolání, pokud jde o jeho přípustnost a včasnost. Odvolání bylo podáno účastníky řízení ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu a bylo podáno včas podle § 83 správního řádu, když rozhodnutí bylo každému z odvolatelů oznámeno dne 18. 9. 2017 a společné odvolání bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 3. 10. 2017. Bylo proto přípustné a bylo možné o něm rozhodnout jedním ze způsobů uvedených v § 90 správního řádu.

Odvolací orgán zjistil z předloženého spisu tento skutkový stav:

Písemností ze dne 29. 6. 2017 oznámil stavební úřad odvolatelům zahájení řízení o přestupcích dle § 178 odst. 1 písm. a) a § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterých se měli odvolatelé dopustit tím, že provedli na pozemku p. č. 413/63 v k.ú. Kovářov stavbu rozestavěného objektu o rozměrech 11 m x 2,5 m, který měl sloužit jako společná stavba – 1 kotec pro psy, 1 sklad nářadí, 1 sklad dřeva" (dále jen „stavba“). Z ústního jednání, nařízeného na 25. 7. 2017, se odvolatelé omluvili ze zdravotních důvodů, stavební úřad nařídil nové ústní jednání na 12. 9. 2017. Na jednání se dostavil zástupce odvolatelů, Martin Andrlík, který do protokolu uvedl, že vlastnice sousedního pozemku nejprve se stavbou souhlasila, v průběhu stavby svůj názor změnila. Stavba neměla přesáhnout 25 m², během výstavby došlo k jejímu rozšíření. Odvolatelé jsou oba starobní důchodci, jejich příjem tvoří pouze důchod, finance vkládají do provozu domu. K podkladům rozhodnutí se zástupce odvolatelů dále vyjadřovat nechtěl.

Napadeným rozhodnutím uložil stavební úřad každému z odvolatelů pokutu 3 000 Kč za spáchání přestupků dle § 178 odst. 1 písm. a) a § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterých se dopustili tím, že provedli v období do 22. 7. 2016 stavbu. V odůvodnění stavební úřad stručně rekapituloval průběh řízení. Dále konstatoval, že po přezkoumání a posouzení okolností věci dospěl k závěru, že odvolatelé svým jednáním naplnili skutkové podstaty přestupků dle § 178 odst. 1 písm. a) a § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, když jejich povinností bylo v okamžiku, kdy došlo k překročení rozměrů, zastavit stavbu a se stavebním úřadem projednat umístění stavby a souhlas se stavbou. Následkem jejich jednání bylo ohrožení zájmu společnosti na nezbytné regulaci stavební činnosti. K výši pokuty stavební úřad uvedl, že by měla zabránit dalšímu protiprávnímu jednání, pokuta v uvedené výši pak nemůže být pro odvolatele likvidační.

V odvolání namítají odvolatelé, že rozestavěnou stavbou skladu a kotce pro psa, kterou (aniž by čekali na výsledek šetření stavebního úřadu) odstranili, nijak zásadně zájem společnosti na regulaci stavební činnosti neohrozili. Svůj přestupek nepovažují za závažný, výše pokuty je přitom, s ohledem na výši jejich příjmů (starobní důchody), vysoká.

Stavební úřad ve vyjádření k odvolání uvedl, že odvolatelé stavbu neodstranili, pouze ji upravili.

K přezkumu rozhodnutí odvolací orgán uvádí:

Předně odvolací orgán uvádí, že se při rozhodování řídil, stejně jako stavební úřad, zákonem č. 200/1990 Sb., který byl s účinností ke dni 30. 6. 2017 zrušen zákonem č. 250//2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, protože řízení bylo zahájeno dne 29. 6. 2017 a podle § 112 odst. 4 zákona č. 250//2016 Sb. „*Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů*“.

Zákon o přestupcích, který je ve vztahu ke stavebnímu zákonu v poměru obecného ke zvláštnímu, definuje přestupek jako zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, a které je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba posuzovat naplnění obecných znaků přestupku, a to především, zda jednání pachatele bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, zda je u pachatele naplněn znak zavinění, zda jsou dány předpoklady pro uložení sankce včetně stanovení její výše, stejně jako zda došlo k naplnění skutkové podstaty i z hlediska materiálního korektivu, tzn. zda se podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jedná o „... (zaviněné) jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti“.

Správní orgán je pak povinen při posouzení věci vycházet především ze zásad, na nichž je postaveno správní řízení, zvláště pak oblast správního trestání. Zásadou, ve smyslu které je pak třeba interpretovat příslušná ustanovení jednotlivých právních předpisů, jimiž je řízení ovládáno, je zásada materiální pravdy.

Jejím konkrétním výrazem je povinnost správního orgánu zjistit v rámci každé fáze správního řízení přesně a úplně skutečný stav věci a k tomu si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Důkazní břemeno k prokázání, že jednání majícího znaky skutkové podstaty přestupku se dopustil obviněný z přestupku, nese správní orgán. Postupuje přitom dle § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Odvolací orgán na základě odvolání účastníka řízení přezkoumal napadené rozhodnutí stavebního úřadu v rozsahu dle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu (a ve spojení s § 81 a 82 přestupkového zákona), tj. přezkoumal v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a s přihlédnutím k veřejnému zájmu na správnosti rozhodnutí v řízeních vedených z moci úřední, a zvláště pak v řízeních o přestupcích, přezkoumal správnost napadeného rozhodnutí v celém rozsahu, tj. nejen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Zjistil přitom vady, které způsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí a které není možná napravit změnou rozhodnutí, protože odůvodnění rozhodnutí ani spisový materiál k takovému postupu neposkytují podklady.

1) K výroku rozhodnutí:

Podle § 68 odst. 2 správního řádu „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právníckými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení“.

Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích „Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce...“.

V rozhodnutí trestního charakteru, kterým je i rozhodnutí o přestupku, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením i způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, a to zejména pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, dvojího postihu pro též skutek, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V předmětném výroku tak popis jednání odvolatelů musí být doplněn o popis stavby a stavu, ve kterém se ke dni zjištění stavba nacházela (popis rozestavěnosti). Stavba je ve výroku specifikována pouze účelem (kotec pro psy a sklady), výměrou a konstatováním, že je rozestavěná; z výroku rozhodnutí není především patrné, do jaké fáze byla provedena. Provádění stavby bez příslušného povolení stavebního úřadu je přitom trvajícím přestupkem, a pokud je zjištěno v průběhu stavby, počíná běžet lhůta k projednání přestupku tímto zjištěním. Pokračuje-li stavebník i poté v protiprávní činnosti, jedná se o přestupek další. Pokud ve výroku rozhodnutí popis stavu stavby ke dni zjištění chybí, nelze pak jednoznačně zjistit, zda přestupce protiprávní jednání ukončil. Vadu nelze napravit změnou rozhodnutí, protože stavba není popsána ani v odůvodnění rozhodnutí, její stav nelze zjistit ani z obsahu spisu.

Ve výroku rozhodnutí stavební úřad sice vyslovil vinu (uznal každého z odvolatelů vinným ze spáchání přestupku), ale opomněl uvést formu zavinění, tedy zda se odvolatelé přestupku dopustili úmyslně (§ 4 odst. 1 přestupkového zákona), či z pouhé nedbalosti (§ 4 odst. 2 přestupkového zákona). Zavinění je pojmovým znakem přestupku, uvedení formy zavinění je náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Ani tuto vadu nelze napravit změnou rozhodnutí, protože stavební úřad se formou zavinění nezabýval ani v odůvodnění rozhodnutí.

Ve výroku o trestu není uvedeno, dle jakého ustanovení stavební úřad pokutu uložil. Odvolací orgán přitom upozorňuje, že pokud je ve výroku o vině uvedeno, že se pachatel dopustil dvou a více přestupků, měl by zde být i odkaz na § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, dle kterého se „za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný“, v odůvodnění rozhodnutí by mělo být uvedeno, za jaký z přestupků se pokuta ukládá.

Výrok tak neobsahuje podstatné náležitosti dle § 77 zákona o přestupcích, což způsobuje jeho rozpor se zákonem.

2) Ke zjištění skutkového stavu a právní kvalifikaci skutku:

V předloženém spise není založen protokol z kontrolní prohlídky, není tak zdokumentováno, o jakou stavbu se přesně jedná a v jakém stavu rozestavenosti se nachází. Tento popis absentuje i ve výroku a odůvodnění rozhodnutí, jak odvolací orgán uvádí výše. Vzhledem k absenci protokolu z prohlídky nelze ani doložit dobu, od které je posuzována lhůta k projednání přestupku. Pokud je protokol z prohlídky, při které byl přestupek zjištěn, součástí jiného spisu, je třeba založit do přestupkového spisu alespoň jeho kopii. Stavební úřad tak dostatečně nezjistil skutkový stav, tedy postupoval v rozporu s § 3 správního řádu.

Stavební úřad vedl řízení o přestupku dle § 178 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, kterého se dopustí fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že „v rozporu s § 76 provede činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí nebo veřejnoprávní smlouva nebo územní souhlas anebo regulační plán“, a zároveň o přestupku dle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, kterého se fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba jako stavebník dopustí tím, že „v rozporu s § 104 provede stavbu nebo její změnu, terénní úpravy nebo udržovací práce bez souhlasu stavebního úřadu“. Ve výroku rozhodnutí není uvedeno konkrétně, bez jakého z požadovaných opatření odvolatelé stavbu provedli, toto není ani v odůvodnění. Pokud stavební úřad neuvede, jaké konkrétní opatření stavba vyžadovala a proč, nelze posoudit, zda jednání odvolatelů podřadil pod správnou skutkovou podstatu.

Ke skutečnosti, že stavební úřad uznal odvolatele vinnými spácháním uvedených dvou přestupků, je třeba uvést, že ustanovení § 178 odst. 1 písm. a) se vztahuje pouze na případy, kdy k provádění určitých činností dostačuje právě jen územní rozhodnutí nebo územní souhlas (příp. veřejnoprávní smlouva, regulační plán) a nevyžaduje se stavební povolení ani ohlášení. Je tak třeba postavit najisto (jak je již výše uvedeno), jaké povolení či opatření ze strany stavebního úřadu stavba vyžadovala, a na základě tohoto posouzení podřadit jednání odvolatelů pod jednu z uvedených skutkových podstat. Jinak řečeno, pokud se jedná o jednu stavbu, mohli se odvolatelé dopustit buď přestupku podle § 178 odst. 1 písm. a) nebo přestupku podle § 178 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, nikoli obou.

Odvolací orgán konstatuje, že rozhodnutí je vzhledem k nedostatečnému skutkovému zjištění a nedostatečnému odůvodnění nepřezkoumatelné.

2) K výši pokuty

Předně odvolací orgán uvádí, že výší uložené pokuty se může zabývat pouze obecně, protože výrok o uložení pokuty je nepřezkoumatelný již vzhledem k vadám uvedeným výše (zejména chybné uznání viny za spáchání dvou přestupků a neposouzení míry zavinění).

Hlavním kritériem pro stanovení výše sankce je – nejobecněji vyjádřeno – závažnost spáchaného přestupku. Závažnost přestupku je obecně vyjádřena v horní hranici výměry sankce (viz § 178 odst. 3 stavebního zákona). Správní orgán však musí určit závažnost každého konkrétního jednání. Hlediska, na základě kterých správní orgán závažnost přestupku posuzuje, jsou uvedena v § 12 zákona o přestupcích pouze příkladmo (viz použití výrazu „zejména“). Při určení výše sankce se přihlíží k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat všemi hledisky, které zákon předpokládá a odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl a jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce. Konkrétně by se měl stavební úřad zabývat formou zavinění, důvody, které odvolatele k provedení stavby vedly, tím, zda se již někdy přestupku dopustili, zda odvolatelé zasáhli do práv jiných osob atd. Posoudit je třeba i možnost dodatečného povolení stavby. V případě, že stavbu lze dodatečně povolit by se zřejmě jednalo pouze o porušení stavební kázně, tedy o porušení řádného plnění povinností stanovených stavebním zákonem, ale nikoliv o porušení dalších chráněných zájmů (např. ochrana vlastnického práva, ochrana zdraví a bezpečnosti osob a majetku, ochrana životního prostředí, zajišťování harmonického rozvoje území). Lze konstatovat, že pouhé porušení stavební kázně (bez narušení jiných zájmů) nemá zpravidla vysokou společenskou nebezpečnost. Majetkovými poměry odvolatelů je stavební úřad povinen se zabývat v případě, že by výše uložené pokuty pro ně byla likvidační, což je v daném případě nepravděpodobné. Výše uložené sankce tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

V daném případě lze konstatovat, že stavební úřad víceméně na odůvodnění výše pokuty rezignoval, když se omezil na obecné konstatování, že výše pokuty odpovídá zjištěným okolnostem a není pro odvolatele likvidační. To, že pokuta je uložena na dolní hranici možné výše, nezavazuje správní orgán povinnosti ji náležitě odůvodnit. Výrok o pokutě je proto nepřezkoumatelný i sám o sobě.

3) K odůvodnění rozhodnutí

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění "*vedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*".

Odvolací orgán se k jednotlivým vadám v odůvodnění vyjádřil výše. Závěrem lze pouze konstatovat, že odůvodnění (a ani obsah spisu) neposkytuje výroku oporu. Lze sice dovodit, že odvolatelé provedli na svém pozemku stavbu bez příslušného opatření či povolení stavebního úřadu, což konečně sami přiznávají, nicméně je třeba (jak je již výše uvedeno) konkretizovat jakou stavbu (včetně popisu stavu rozestavěnosti), odůvodnit, jaké povolení stavba vyžadovala a na základě tohoto zjištění podřadit jednání odvolatelů pod skutkovou podstatu přestupku. K odůvodnění výše pokuty se vyjádřil odvolací orgán výše. Odůvodnění přitom musí vycházet z obsahu spisu.

4) K námitkám odvolatelů:

K námitce, že výše pokuty je nepřiměřená jejich příjmům odvolací orgán uvádí, že je na odvolatelích, aby své majetkové poměry prokázali. Obě pokuty jsou uloženy v takové výši, která by obecně neměla být likvidační a ani by neměla představovat nepřiměřený zásah do průměrných majetkových poměrů. Pokud jsou odvolatelé názoru, že pokuta představuje nepřiměřený zásah do jejich majetkových poměrů, je třeba, aby své majetkové poměry stavebnímu úřadu doložili.

K námitkám týkajícím se závažnosti přestupku a tvrzení, že stavbu odstranili (což stavební úřad ve svém vyjádření popírá) se odvolací orgán nemůže vyjádřit s ohledem na nedostatečná skutková zjištění.

Stavební úřad je při novém projednání věci vázán tímto právním názorem odvolacího orgánu:

Stavební úřad předně odstraní nedostatky ve skutkovém zjištění (včetně doplnění spisu) a právní kvalifikaci skutku. V novém rozhodnutí odstraní vady výroku popsané výše a rozhodnutí náležitě odůvodní.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.

Ing. Luboš Průcha

vedoucí odboru regionálního rozvoje,
územního plánování, stavebního řádu a investic

Na vědomí:

Městský úřad Milevsko, odbor regionálního rozvoje, nám. E. Beneše 420, 399 01 Milevsko

KRAJSKÝ ÚŘAD

JIHOČESKÝ KRAJ

ODBOR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ, ZEMĚDĚLSTVÍ A LESNICTVÍ

Č.j.: KUJCK 27136/2018/OZZL/O – 9/18
Sp. zn.: OZZL 21401/2018/jokl

datum: 22. 02. 2018

vyřizuje:

telefon: 386 720

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 23.2.2018 (4)KRAJSKÝ ÚŘAD – JIHOČESKÝ KRAJ
Odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví
dne 19.2.2018 podpis

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice (dále též krajský úřad), jako příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů a podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), rozhodl v rámci odvolacího řízení podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu takto:

Rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav, č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým byl pan P.

....., uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské strážní odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolenke k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši 4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč, **se ruší a věc se vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

Krajský úřad obdržel dne 9. 2. 2018 odvolání pana P.

..... zastoupeného na základě plné moci (dále též odvolatel), proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav, č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým byl pan P. z Lužnicí, uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o rybářství), kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské strážní odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolenke k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši

4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč. Proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, podal odvolatel ve stanovené lhůtě odvolání.

Odvolatel ve svém odvolání uvádí:

I.

Napadeným rozhodnutím rozhodl prvostupňový správní orgán tak, že podezřelý je vinen přestupky podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zák. č. 99/2004 Sb., o rybářství v platném znění. Tím, že jako člen ČRS vlastník rybářský lístek a povolenku k lovu ryb na revíry Jihočeského územního svazu dne 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6 nebyl přítomen u nastraženého prutu, čímž porušil v povolenke k lovu zakotvené ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb.

Dle rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu byl skutkový stav zjištěn na základě průběhu kontroly prováděné rybářskou stráží ČRS, které měl na požádání odmítnout předložit rybářský lístek a povolenku k lovu, čímž měl porušit ust. § 13 odst. 7 zákona o rybářství a dále se měl dopustit porušení ust. § 13 odst. 9 téhož zákona tím, že v povolenke nevyznačil datum lovu, rybářský revír, počet, druh a hmotnost ulovených ryb.

Za shora uvedené jednání byla podezřelému uložena pokuta ve výši 4.500,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

II.

Správní orgán se zcela nedostatečně vypořádal s důkazní situací a s tvrzeními podezřelého. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, že bez dalšího jednoznačně hodnotí výpověď svědků ing.

a jako věrohodnou. Podezřelý tvrdí, že se odmítl legitimovat proto, že v době, kdy k nemu na pozemek rybářská stráž vstoupila, ryby nelovil, proto se odmítl prokázat povolenkou k lovu. Prut měl položený ve vidličkách, ovšem lov ryb neprováděl, udice nebyla nastražena ve vodě. Členové rybářské stráže se podezřelému neprokázali odznakem rybářské stráže, jak je jim uloženo v ust. § 17 odst. 1 písm. b) zák. č. 99/2004 Sb. Pokud sami členové RS uvádí, že byli oblečeni do vesty s logem ČRS a nápisem rybářská stráž, na které byl upevněn odznak RS, dokazuje to pouze splnění povinnosti nosit odznak na viditelném místě dle ust. § 17 odst. 1 písm. a), ne však povinnost se tímto odznakem při kontrole prokázat a to i bez vyzvání kontrolovaného.

Podezřelý dále tvrdí, že poté, kdy byl členy RS vyzván k tomu, aby předložil povolenku, toto odmítl se slovy, že ryby neloví a prokazovat se tedy nebude. Z platné legislativy přitom jednoznačně vyplývá, že RS je oprávněna kontrolovat osoby provádějící lov ryb. Podezřelý se tedy zcela v souladu se zákonem odmítl legitimovat v době, kdy lov neprováděl.

III.

I v případě, že by udice na prutu byla nastražena k lovu ryb v době kontroly podezřelého, bylo povinností orgánu první instance provést dokazování ohledně skutečnosti, kdo udici nastražil a lov ryb zahájil. Správní orgán se ztotožnil pouze s tvrzením podezřelého, že se jedná o jeho prut. V této souvislosti se nabízí srovnání s typickou situací v silničním provozu. Pokud někomu půjčím své vozidlo, se kterým on spáchá přestupek, je vinen ten, kdo přestupek spáchal, nikoliv vlastník vozidla. Stejně tak fakt, že podezřelý je vlastníkem prutu, který byl jako doličný předmět zabaven, nemůže vést bez dalšího k závěru, že přestupku se dopustil majitel prutu, jakýkoliv důkaz v tomto směru v řízení absentuje, chybí dokonce i jakékoliv tvrzení v tomto směru a podezřelému není zřejmé, jak správní orgán došel k závěru, že přestupku se dopustil právě podezřelý.

IV.

Z rozhodnutí dále není zjevné, z čeho správní orgán dovozuje, že zabaveným prutem byl v okamžiku provádění kontroly ze strany RS prováděn lov ryb. Pokud se RS podaří získat doličný předmět v podobě prutu o kterém tvrdí, že jím byl lov ryb prováděn, bylo by legitimní očekávat, že správní orgán takový důkaz provede a vyhodnotí. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by na udici byla nastražena návnada, že by byla návnada umístěna v krmítku (lze předpokládat, že by zbytky krmiva v krmítku byly patrné i v případě, že by udice byla vytažena z vody), příslušníci PČR, kteří na místo dorazili později, se rovněž nevyjadřovali k tomu, zda byla rybářská šňůra a udice mokré apod. Tvrzení správního orgánu o tom, že obviněný lovil ryby v době kontroly, je podepřeno pouze výpovědí členů rybářské stráže, kteří naprosto shodně uvedli, že viděli podezřelého, jak prut vytahuje z vody.

Ti sami členové RS současně tvrdí, že prut byl položený ve vidličkách, následně jej podezřelý má vytahovat z vody. Není zjevné, jak se prut do vody dostal a zda v ní vůbec byl. Možné vysvětlení lze nalézt v tom, že členové RS nerozlišují mezi prutem a udicí, s ohledem na fakt, že se jedná o osoby odborně způsobilé, není tato varianta příliš pravděpodobná.

Pokud tedy členové RS tvrdí, že zabaveným prutem byl prováděn rybolov, proč v tomto směru nebyl zajištěn důkaz fotografií návnady na udici, fotografií mokré udice a rybářské šňůry apod. Jednalo by se o důkaz zcela jednoznačný

a nezpochybnitelný, oproti důkazní situaci stávající, kdy 3 členové rybářské stráže ve snaze pomstít se podezřelému za to, že je na svém pozemku nepřivítal zrovna přivětivě a ve snaze zakrýt svá pochybení stran toho, že kontrolovali prut, který nebyl využíván k rybolovu, uvádějí nepravdivé informace.

Správní orgán dále vinu podezřelého dotvrzuje tím, že se podezřelý nijak nebránil uložení sankce ze strany ČRS. Dle názoru podezřelého tímto jednáním, resp. postojem, nelze vinu prokázat. Podezřelý nemá problém s poskytnutím naturálního plnění své rybářské organizaci, jejímž je dlouhodobým členem, nepovažoval za racionální se naturálnímu plnění bránit, tento postoj však nelze v žádném případě vnímat jako doznání viny.

Dle ust. § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Toto ustanovení správního řádu správní orgán zcela ignoroval.

V.

Za další podstatnou vadu řízení považuje podezřelý skutečnost, že správní orgán před výslechem všech svědků, tedy ing. a tyto osoby seznámil se spisem!!! Podezřelý si není vědom toho, že by zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, umožňoval svědkovi, který má nestranně vypovědět o tom, co viděl a slyšel, aby se před svou výpovědí seznámil se spisovým materiálem.

Pokud tedy po výslechu ing. prohlásil, že souhlasí s popisem incidentu tak, jak ho popsal ing. a svědek, že souhlasí s popisem průběhu incidentu tak, jak jej popsal kolegové, byli svědci zjevně skutečně předem seznámeni s obsahem výpovědi Ing. a nebo dokonce byli všichni svědci vyslýcháni v přítomnosti svědků ostatních. Obě varianty představují nepřipustný zásah do práv podezřelého, jedná se o důkazy pořízené v rozporu se zákonem, neboť pokud je svědkovi známo, jak vypovídá jiný svědek, nelze o takovém důkazu jako důkazu hodnověrnému ani uvažovat a k takové výpovědi přihlížet. Správní orgán tedy při provádění důkazu svědeckým výpověďmi pochybil takovým způsobem, že k výpovědím svědků nelze přihlížet a je třeba je jako procesně nepoužitelné ignorovat.

VI.

S ohledem na vše výše uvedené navrhuje podezřelý, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Z postoupeného spisu vyplývají tyto skutečnosti:

Městský úřad obdržel dne 30. 8. 2017 od Městského úřadu Tábor, odboru životního prostředí, Husovo náměstí 2938, 390 02 Tábor postoupení přestupku podaného Českým rybářským svazem z. s., Jihočeským územním svazem, Rybářská 237, Poříčí, 373 Boršov nad Vltavou, kterého se měl dopustit odvolatel. Dne 22. 9. 2017 bylo doručení oznámení o zahájení přestupkového řízení zahájeno přestupkové řízení s odvolatelem ve věci přestupků podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona o rybářství, kterého se měl odvolatel dopustit tím, že dne 19. 7. 2017 v době okolo 20:00 hodin, v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 prováděl lov ryb v rozporu s podmínkami výkonu rybářského práva stanovenými v povolence k lovu ryb a na požádání nepředložil doklady opravňující k lovu ryb. Zároveň předvolal městský úřad odvolatele k ústnímu jednání na den 29. 7. 2017. Městský úřad předvolal na den 27. 9. 2017 tři členy rybářské stráže k svědecké výpovědi. Dne 27. 9. 2017 proběhlo ústní jednání ve věci přestupku, který měl spáchat odvolatel, kdy při ústním jednání za přítomnosti odvolatele byli vyslechnuti tři svědci. Městský úřad vydal rozhodnutí č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým uznal odvolatele vinným z přestupků podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské stráže odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolence k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolence k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši 4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč. Proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, podal odvolatel ve stanovené lhůtě odvolání.

Krajský úřad k námitkám odvolatele uvádí:

K bodu I. odvolání

Zde odvolatel pouze uvádí, skutečnosti uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí.

K bodu II. odvolání

Odvolaatel namítá, že v době kdy k němu rybářská stráž vstoupila, ryby nelovil, proto se odmítl prokázat povolenkou k lovu ryb. Dále uvádí, že z platné legislativy vyplývá, že rybářská stráž je oprávněna kontrolovat osoby provádějící lov a on se tedy v souladu se zákonem odmítl legitimovat v době, kdy lov ryb neprováděl. K tomuto krajský úřad uvádí, že dle ustanovení § 16 písm. b) bod 1. a 2. zákona o rybářství je rybářská stráž v rybářském revíru oprávněna požadovat nejen od osoby lovicí ryby nebo vodní organizmy prokázání její totožnosti, předložení platného rybářského lístku a platné povolenky, ale i od osoby důvodně podezřelé ze spáchání přestupku nebo trestného činu v bezprostřední blízkosti rybářského revíru předložení rybářského lístku, popřípadě povolenky k lovu nebo jiného dokladu opravňující osobu k lovu anebo dokladu o nabytí ryby nebo vodního organismu.

Odvolaatel dále namítá, že členové rybářské stráže se odvolateli neprokázali odznakem rybářské stráže, jak je jim uloženo v ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o rybářství, ale měli odznak rybářské stráže upevněn na viditelném místě dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství, kdy skutečnost, že měli odznak rybářské stráže na viditelném místě, uvedli i členové rybářské stráže při svědecké výpovědi. Krajský úřad chce odvolatele upozornit na skutečnost, že dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o rybářství, se rybářská stráž neproказuje odznakem rybářské stráže, ale průkazem rybářské stráže. Dle svědeckých výpovědí se ing. při žádosti o předložení dokladů odvolateli prokázal průkazem rybářské stráže a odznak rybářské stráže měl na viditelném místě tak, jak je stanoveno v zákoně o rybářství.

K bodu III. a IV.

Zde odvolaatel uvádí, že bylo povinností správního orgánu, aby zjistil, kdo lov ryb zahájil a není zde žádný důkaz, že přestupku se dopustil odvolaatel. Krajský úřad uvádí, že dle svědeckých výpovědí byla udice v době kontroly nastražena a během kontroly rybářskou stráží přišel odvolaatel a nastraženou udici stáhl a opřel o chatu. Z toho je zřejmé, že s nastraženou udicí manipuloval, tedy lovil odvolaatel. Dle krajského úřadu je rozhodující, kdo lov ryb prováděl v době kontroly rybářskou stráží. Odvolaatel napadá i to, že jednou svědci hovoří o prutu a jindy o udici. Je pravdou, že v příloze č. 7 k vyhlášce č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších je uvedeno „Udice, která je tvořena prutem, zpravidla navijákem, šňůrou nebo vlascem a háčkem nebo umělou nástrahou, popřípadě dalšími doplňky.“ S těmito nesrovnalostmi se bude muset vyrovnat městský úřad v dalším řízení. Dle krajského úřadu je ale pravdou, že mnoho rybářů nevidí rozdíl mezi označením prut a udice, na druhou stranu by se toto nemělo stávat rybářské stráží či správnímu orgánu. Co se týká fotodokumentace, tak tu provedla až po příjezdu policie a v tu dobu, podle svědeckých výpovědí byla udice již stažena a opřena o chatu. Z popisu udice je zřejmé, že součástí udice bylo krmítko i háček. Dále odvolaatel napadá rybářskou stráž, že kontrolovala udici, která nebyla využívána k lovu ryb, a členové rybářské stráže uvádějí nepravdivé informace. Ze spisového materiálu, respektive ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že udice v době kontroly rybářskou stráží byla nastražena, svědci (rybářská stráž) byla před svědeckou výpovědí řádně poučena mimo jiné i o tom, že má vypovídat pravdivě a nic nezamíčovat.

Dále odvolaatel napadá to, že městský úřad vinu odvolatele dotvrzuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí i tím, že se nebránil uložení sankce ze strany ČRS. Krajský úřad v tomto případě musí dát odvolateli za pravdu v tom, že nelze vinu odvolatele dovozovat z toho, že odvolaatel nevyjádřil nesouhlas se svojí vinou, uznanou v rozhodnutí kárné komise MO ČRS Planá nad Lužnicí.

K bodu V.

Za další podstatnou vadu řízení považuje odvolaatel to, že před svědeckou výpovědí byli svědci seznámeni se spisovým materiálem. Krajský úřad neví, co vedlo městský úřad k tomuto postupu, neboť svědci nejsou účastníky přestupkového řízení. V tomto konkrétním případě to však krajský úřad nepovažuje za chybu, která by vedla k nezákonnému rozhodnutí a to především s ohledem na skutečnost, že obsahem spisu v tomto případě bylo toliko hlášení o přestupku sepsané rybářskou stráží, která byla předvolána k svědecké výpovědi.

Dále odvolaatel napadá to, že při ústním projednání přestupku byli přítomni vždy při svědeckých výpovědích všichni svědci. Opět krajský úřad musí konstatovat, že neví, proč takto městský úřad postupoval a bude v dalším řízení na městském úřadě, aby se s touto námitkou odvolatele vypořádal v dalším řízení. Dle názoru krajského úřadu tento postup městského úřadu nemůže ale mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odvolaatel napadá to, že výpovědi svědků mohou být zkresleny a k výpovědím svědků nelze přihlížet. Jako první svědek vypovídala rybářská stráž, která odvolatele přímo kontrolovala a psala i zápis o přestupku. Tato rybářská stráž, dle svědeckých výpovědí se odvolateli prokázala průkazem rybářské stráže a odznak rybářské stráže měla na viditelném místě. Vzhledem ke skutečnosti, že vypovídala jako první, nemohla být její výpověď ovlivněna dalšími výpověďmi ostatních svědků. Další dva svědci, také rybářské stráže (úřední osoby), byli na místě samém a pouze potvrdili výpověď prvního svědka. Těmito svědeckým důkazům byl přítomen i odvolaatel a tento postup městského úřadu žádným způsobem na místě samém nezpochybnil a ani nenavrhol, aby jednotlivé svědky městský úřad

vyslechl odděleně. Všechny osoby zúčastněné na ústním jednání byli řádně poučeni o svých právech a povinnostech, tedy i svědci, že musí vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Městský úřad v rámci ústního jednání provedl důkazy svědeckou výpovědí, což není v rozporu se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a ani se správním řádem.

K bodu VI.

V tomto bodě odvolatel navrhuje, aby krajský úřad napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena městskému úřadu k dalšímu projednání. Krajský úřad chce jen uvést, že napadené rozhodnutí ruší a věc vrací městskému úřadu k novému projednání. Důvody svého rozhodnutí uvádí krajský úřad dále v kapitole **„Ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání vedly krajský úřad především tyto skutečnosti“**.

Krajský úřad k věci dále uvádí:

Krajský úřad přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu, jak je uvedeno v § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o odpovědnosti za přestupky).

Krajský úřad zjistil, že ve výroku rozhodnutí o správním trestu není uvedeno ustanovení zákona o rybářství, dle kterého se stanoví výše pokuty, v tomto případě ustanovení § 30 odst. 6 zákona o rybářství. Dále městský úřad neuvedl ve výroku rozhodnutí čas, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku ale pouze datum, byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v hlášení o přestupku je čas uveden. Krajský úřad chce městský úřad rovněž upozornit na některé chyby v psaní v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy na straně 7 v třetím odstavci od zdola městský úřad uvádí § 41 odst. 1 zákona o rybářství a mělo by jít o zákon o odpovědnosti za přestupky, nebo v poučení účastníků řízení je uvedeno usnesení místo rozhodnutí. Městský úřad v odůvodnění uložení druhu sankce mimo jiné uvádí mezi přitěžující okolnosti následující *„Proto považuje orgán státní správy rybářství jakýkoliv projev nespolupráce nebo odmítnutí splnění povinnosti člena rybářského svazu vůči rybářské strážní za hrubé až nebezpečné jednání.“* K tomu krajský úřad chce jen uvést, že nesplnění povinností člena rybářského svazu by si měl rybářský svaz řešit v rámci svých stanov a správní orgány by se měly zabývat především okolnostmi z hlediska zákona o rybářství a jeho prováděcích předpisů. Povinnost předložit rybářské strážní povolenku k lovu ryb a rybářský lístek je stanovena pro lovíceho v ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství a nejde tedy jen o povinnost člena rybářského svazu.

Městský úřad ve výroku rozhodnutí uvedl *„bylo zjištěno, že podezřelý porušil ustanovení § 13 odst. 9 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), kdy je osoba provádějící lov povinna vyznačit v povolenke k lovu datum lovu, rybářský revír, počet, druh a hmotnost ulovených ryb. Podezřelý lovil ryby v mimopstruhovém revíru ČRS – Jihočeského svazu a nevyplnil evidenci docházky a úlovků v příslušném oddělení povolenky k lovu.“* Krajský úřad chce k tomu uvést, že v tomto případě se jedná o porušení podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb, konkrétně v oddělení III. povolenky k lovu, kde je uvedeno v bližších podmínkách výkonu rybářského práva na revírech ČRS, mimo jiné, že osoba provádějící lov je povinna zapsat nezmatelným způsobem do oddělení II. povolenky k lovu **před zahájením lovu** ryb na mimopstruhovém i pstruhovém rybářském revíru **datum a číslo revíru**. Tyto bližší podmínky stanovuje v povolenke k lovu ryb uživatel rybářského revíru na základě ustanovení § 13 odst. 9 zákona o rybářství.

Krajský úřad upozorňuje městský úřad na dodržování lhůt. Městský úřad konal ústní jednání dne 27. 9. 2017 a rozhodnutí bylo napsáno 29. 11. 2017, tedy po dvou měsících, aniž by městský úřad učinil nějaký úkon v přestupkovém řízení. Dále odvolání městský úřad obdržel od odvolatele dne 20. 12. 2017 a krajskému úřadu ho postoupil až 7. 2. 2018. Tyto skutečnosti však neměly vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání vedly krajský úřad především tyto skutečnosti:

Městský úřad při odůvodnění uložení druhu správního trestu vyjmenoval některé okolnosti, kterými se řídil a které jsou uvedeny v ustanovení § 37 až § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, toto již neučinil u odůvodnění výše pokuty, ale v odůvodnění uvedl *„Při stanovení výše sankce pokuty správní orgán zhodnotil všechny přitěžující a polehčující okolnosti případu. Sankci stanovenou ve výši 15% částky, tedy ve spodní hranici sazby považuje správní orgán za přiměřenou a dostačující k nápravě. Výše pokuty není likvidační a lze domluvit její uhrazení ve splátkovém kalendáři.“* Zde měl městský úřad přihlídnout k povaze a závažnosti přestupku, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měla tato okolnost na konečnou výši pokuty. Krajský úřad dospěl k závěru, na základě výše uvedeného, že odůvodnění výroku o výši uložené pokuty je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Pokud by takové rozhodnutí krajský úřad potvrdil, mohlo by

být i rozhodnutí krajského úřadu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Zde krajský úřad vycházel např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č.j. 4 As 40/2005 – 98, www.nssoud.cz, kde je mimo jiné uvedeno: „Obdobně je vadou nepřezkoumatelnosti stíženo rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které (ač se věcně vypořádalo s některými odvolacími námitkami) zcela pominulo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, spočívající v nedostatku odůvodnění výroku rozhodnutí, pokud jde o výši uložené pokuty.“ Rovněž u druhu správního trestu městský úřad vyjmenoval některé okolnosti, kterými se řídil při stanovení druhu sankce, ale po vyjmenování polehčujících okolností pouze uvedl, že přistoupil k uložení sankce pokuty. Zde by mělo být uvedeno, jak jednotlivé okolnosti hodnotil a jaký měly vliv na určení druhu sankce a proč pokuta a ne například napomenutí. Tyto úvahy městského úřadu krajský úřad v odůvodnění postrádá.

V dalším řízení bude na městském úřadu, aby ve výroku rozhodnutí uvedl čas spáchání přestupku, přesně specifikoval ve výroku rozhodnutí, co nezapsal obviněný z přestupku do povolenky k lovu ryb před zahájením lovu ryb a které ustanovení tím porušil, ustanovení zákona o rybářství, dle kterého stanovil výši pokuty, v odůvodnění rozhodnutí uvedl u výše pokuty přitěžující a polehčující okolnosti případu, dle kterých stanovil výši pokuty a uvedl, jak jednotlivé okolnosti hodnotil a jaký měly vliv na výši pokuty a v dalším řízení se zabýval všemi námitkami odvolatele uvedenými v odvolání.

Na základě výše uvedeného krajský úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení účastníka

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Ing. Zdeněk Klimeš
vedoucí odboru životního prostředí,
zemědělství a lesnictví

„otisk úředního razítka“

Příloha: spisový materiál

Obdrží účastník řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) spr. ř. a zároveň odvolatel DS:

nar. , bytem
r , advokát, sídlem

prostřednictvím

Obdrží na doručencek: s přílohou (po nabytí právní moci)

Městský úřad Soběslav, odbor životního prostředí, náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav

KRAJSKÝ ÚŘAD

JIHOČESKÝ KRAJ

ODBOR ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ, ZEMĚDĚLSTVÍ A LESNICTVÍ

Č.j.: KUJCK 27136/2018/OZZL/O – 9/18
Sp. zn.: OZZL 21401/2018/jokl

datum: 22. 02. 2018

vyřizuje:

telefon: 386 720

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 23.2.2018 (4)KRAJSKÝ ÚŘAD – JIHOČESKÝ KRAJ
Odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví
dne 19.2.2018 podpis

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad – Jihočeský kraj, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice (dále též krajský úřad), jako příslušný správní orgán podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů a podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), rozhodl v rámci odvolacího řízení podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu takto:

Rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav, č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým byl pan P.

....., uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské strážie odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolenke k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši 4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč, **se ruší a věc se vrací k novému projednání.**

Odůvodnění

Krajský úřad obdržel dne 9. 2. 2018 odvolání pana P.

..... zastoupeného na základě plné moci (dále též odvolatel), proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav, č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým byl pan P. d Lužnicí, uznán vinným z úmyslného spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o rybářství), kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské strážie odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolenke k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši

4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč. Proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, podal odvolatel ve stanovené lhůtě odvolání.

Odvolatel ve svém odvolání uvádí:

I.

Napadeným rozhodnutím rozhodl prvostupňový správní orgán tak, že podezřelý je vinen přestupky podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zák. č. 99/2004 Sb., o rybářství v platném znění. Tím, že jako člen ČRS vlastník rybářský lístek a povolenku k lovu ryb na revíry Jihočeského územního svazu dne 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6 nebyl přítomen u nastraženého prutu, čímž porušil v povolenke k lovu zakotvené ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb.

Dle rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu byl skutkový stav zjištěn na základě průběhu kontroly prováděné rybářskou stráží ČRS, které měl na požádání odmítnout předložit rybářský lístek a povolenku k lovu, čímž měl porušit ust. § 13 odst. 7 zákona o rybářství a dále se měl dopustit porušení ust. § 13 odst. 9 téhož zákona tím, že v povolenke nevyznačil datum lovu, rybářský revír, počet, druh a hmotnost ulovených ryb.

Za shora uvedené jednání byla podezřelému uložena pokuta ve výši 4.500,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč.

II.

Správní orgán se zcela nedostatečně vypořádal s důkazní situací a s tvrzeními podezřelého. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá pouze to, že bez dalšího jednoznačně hodnotí výpověď svědků ing.

a jako věrohodnou. Podezřelý tvrdí, že se odmítl legitimovat proto, že v době, kdy k nemu na pozemek rybářská stráž vstoupila, ryby nelovil, proto se odmítl prokázat povolenkou k lovu. Prut měl položený ve vidličkách, ovšem lov ryb neprováděl, udice nebyla nastražena ve vodě. Členové rybářské stráže se podezřelému neprokázali odznakem rybářské stráže, jak je jim uloženo v ust. § 17 odst. 1 písm. b) zák. č. 99/2004 Sb. Pokud sami členové RS uvádí, že byli oblečeni do vesty s logem ČRS a nápisem rybářská stráž, na které byl upevněn odznak RS, dokazuje to pouze splnění povinnosti nosit odznak na viditelném místě dle ust. § 17 odst. 1 písm. a), ne však povinnost se tímto odznakem při kontrole prokázat a to i bez vyzvání kontrolovaného.

Podezřelý dále tvrdí, že poté, kdy byl členy RS vyzván k tomu, aby předložil povolenku, toto odmítl se slovy, že ryby neloví a prokazovat se tedy nebude. Z platné legislativy přitom jednoznačně vyplývá, že RS je oprávněna kontrolovat osoby provádějící lov ryb. Podezřelý se tedy zcela v souladu se zákonem odmítl legitimovat v době, kdy lov neprováděl.

III.

I v případě, že by udice na prutu byla nastražena k lovu ryb v době kontroly podezřelého, bylo povinností orgánu první instance provést dokazování ohledně skutečnosti, kdo udici nastražil a lov ryb zahájil. Správní orgán se ztožnil pouze s tvrzením podezřelého, že se jedná o jeho prut. V této souvislosti se nabízí srovnání s typickou situací v silničním provozu. Pokud někomu půjčím své vozidlo, se kterým on spáchá přestupek, je vinen ten, kdo přestupek spáchal, nikoliv vlastník vozidla. Stejně tak fakt, že podezřelý je vlastníkem prutu, který byl jako doličný předmět zabaven, nemůže vést bez dalšího k závěru, že přestupku se dopustil majitel prutu, jakýkoliv důkaz v tomto směru v řízení absentuje, chybí dokonce i jakékoliv tvrzení v tomto směru a podezřelému není zřejmé, jak správní orgán došel k závěru, že přestupku se dopustil právě podezřelý.

IV.

Z rozhodnutí dále není zjevné, z čeho správní orgán dovozuje, že zabaveným prutem byl v okamžiku provádění kontroly ze strany RS prováděn lov ryb. Pokud se RS podaří získat doličný předmět v podobě prutu o kterém tvrdí, že jím byl lov ryb prováděn, bylo by legitimní očekávat, že správní orgán takový důkaz provede a vyhodnotí. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by na udici byla nastražena návnada, že by byla návnada umístěna v krmítku (lze předpokládat, že by zbytky krmiva v krmítku byly patrné i v případě, že by udice byla vytažena z vody), příslušníci PČR, kteří na místo dorazili později, se rovněž nevyjadřovali k tomu, zda byla rybářská šňůra a udice mokré apod. Tvrzení správního orgánu o tom, že obviněný lovil ryby v době kontroly, je podepřeno pouze výpovědí členů rybářské stráže, kteří naprosto shodně uvedli, že viděli podezřelého, jak prut vytahuje z vody.

Ti sami členové RS současně tvrdí, že prut byl položený ve vidličkách, následně jej podezřelý má vytahovat z vody. Není zjevné, jak se prut do vody dostal a zda v ní vůbec byl. Možné vysvětlení lze nalézt v tom, že členové RS nerozlišují mezi prutem a udicí, s ohledem na fakt, že se jedná o osoby odborně způsobilé, není tato varianta příliš pravděpodobná.

Pokud tedy členové RS tvrdí, že zabaveným prutem byl prováděn rybolov, proč v tomto směru nebyl zajištěn důkaz fotografií návnady na udici, fotografií mokré udice a rybářské šňůry apod. Jednalo by se o důkaz zcela jednoznačný

a nezpochybnitelný, oproti důkazní situaci stávající, kdy 3 členové rybářské stráže ve snaze pomstít se podezřelému za to, že je na svém pozemku nepřivítal zrovna přivětivě a ve snaze zakrýt svá pochybení stran toho, že kontrolovali prut, který nebyl využíván k rybolovu, uvádějí nepravdivé informace.

Správní orgán dále vinu podezřelého dotvrzuje tím, že se podezřelý nijak nebránil uložení sankce ze strany ČRS. Dle názoru podezřelého tímto jednáním, resp. postojem, nelze vinu prokázat. Podezřelý nemá problém s poskytnutím naturálního plnění své rybářské organizaci, jejímž je dlouhodobým členem, nepovažoval za racionální se naturálnímu plnění bránit, tento postoj však nelze v žádném případě vnímat jako doznání viny.

Dle ust. § 50 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Toto ustanovení správního řádu správní orgán zcela ignoroval.

V.

Za další podstatnou vadu řízení považuje podezřelý skutečnost, že správní orgán před výslechem všech svědků, tedy ing. a tyto osoby seznámil se spisem!!! Podezřelý si není vědom toho, že by zák. č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, umožňoval svědkovi, který má nestranně vypovědět o tom, co viděl a slyšel, aby se před svou výpovědí seznámil se spisovým materiálem.

Pokud tedy po výslechu ing. a prohlásil, že souhlasí s popisem incidentu tak, jak ho popsal ing. a svědek , že souhlasí s popisem průběhu incidentu tak iak iei popsali kolegové, byli svědci zjevně skutečně předem seznámeni s obsahem výpovědi Ing. a nebo dokonce byli všichni svědci vyslýcháni v přítomnosti svědků ostatních. Obě varianty představují nepřipustný zásah do práv podezřelého, jedná se o důkazy pořízené v rozporu se zákonem, neboť pokud je svědkovi známo, jak vypovídá jiný svědek, nelze o takovém důkazu jako důkazu hodnověrnému ani uvažovat a k takové výpovědi přihlížet. Správní orgán tedy při provádění důkazu svědeckým výpověďmi pochybil takovým způsobem, že k výpovědím svědků nelze přihlížet a je třeba je jako procesně nepoužitelné ignorovat.

VI.

S ohledem na vše výše uvedené navrhuje podezřelý, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

Z postoupeného spisu vyplývají tyto skutečnosti:

Městský úřad obdržel dne 30. 8. 2017 od Městského úřadu Tábor, odboru životního prostředí, Husovo náměstí 2938, 390 02 Tábor postoupení přestupku podaného Českým rybářským svazem z. s., Jihočeským územním svazem, Rybářská 237, Poříčí, 373 Boršov nad Vltavou, kterého se měl dopustit odvolatel. Dne 22. 9. 2017 bylo doručení oznámení o zahájení přestupkového řízení zahájeno přestupkové řízení s odvolatelem ve věci přestupků podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona o rybářství, kterého se měl odvolatel dopustit tím, že dne 19. 7. 2017 v době okolo 20:00 hodin, v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 prováděl lov ryb v rozporu s podmínkami výkonu rybářského práva stanovenými v povolence k lovu ryb a na požádání nepředložil doklady opravňující k lovu ryb. Zároveň předvolal městský úřad odvolatele k ústnímu jednání na den 29. 7. 2017. Městský úřad předvolal na den 27. 9. 2017 tři členy rybářské stráže k svědecké výpovědi. Dne 27. 9. 2017 proběhlo ústní jednání ve věci přestupku, který měl spáchat odvolatel, kdy při ústním jednání za přítomnosti odvolatele byli vyslechnuti tři svědci. Městský úřad vydal rozhodnutí č.j. MS/26121/2017 ze dne 29. 11. 2017, kterým uznal odvolatele vinným z přestupků podle § 30 odst. 1 písm. f) a h) zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že 19. 7. 2017 při lovu ryb v rybářském revíru Lužnice 6, č. rybářského revíru 421 037 nebyl přítomen u nastraženého prutu a na požádání rybářské stráže odmítl předložit rybářský lístek a povolenku k lovu ryb, čímž porušil ustanovení § 14 odst. 5 vyhlášky č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších předpisů a jež je součástí podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolence k lovu ryb a ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybářství, dále neměl zapsán datum a rybářský revír v povolence k lovu ryb před zahájením lovu a byla mu uložena pokuta ve výši 4 500,- Kč a náhrada nákladů řízení paušální částkou ve výši 1000,- Kč. Proti rozhodnutí Městského úřadu Soběslav, odboru životního prostředí, podal odvolatel ve stanovené lhůtě odvolání.

Krajský úřad k námitkám odvolatele uvádí:

K bodu I. odvolání

Zde odvolatel pouze uvádí, skutečnosti uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí.

K bodu II. odvolání

Odvolaatel namítá, že v době kdy k němu rybářská stráž vstoupila, ryby nelovil, proto se odmítl prokázat povolenkou k lovu ryb. Dále uvádí, že z platné legislativy vyplývá, že rybářská stráž je oprávněna kontrolovat osoby provádějící lov a on se tedy v souladu se zákonem odmítl legitimovat v době, kdy lov ryb neprováděl. K tomuto krajský úřad uvádí, že dle ustanovení § 16 písm. b) bod 1. a 2. zákona o rybářství je rybářská stráž v rybářském revíru oprávněna požadovat nejen od osoby lovící ryby nebo vodní organizmy prokázání její totožnosti, předložení platného rybářského lístku a platné povolenky, ale i od osoby důvodně podezřelé ze spáchání přestupku nebo trestného činu v bezprostřední blízkosti rybářského revíru předložení rybářského lístku, popřípadě povolenky k lovu nebo jiného dokladu opravňující osobu k lovu anebo dokladu o nabytí ryby nebo vodního organismu.

Odvolaatel dále namítá, že členové rybářské stráže se odvolateli neprokázali odznakem rybářské stráže, jak je jim uloženo v ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o rybářství, ale měli odznak rybářské stráže upevněn na viditelném místě dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. a) zákona o rybářství, kdy skutečnost, že měli odznak rybářské stráže na viditelném místě, uvedli i členové rybářské stráže při svědecké výpovědi. Krajský úřad chce odvolatele upozornit na skutečnost, že dle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o rybářství, se rybářská stráž neproказuje odznakem rybářské stráže, ale průkazem rybářské stráže. Dle svědeckých výpovědí se ing. při žádosti o předložení dokladů odvolateli prokázal průkazem rybářské stráže a odznak rybářské stráže měl na viditelném místě tak, jak je stanoveno v zákoně o rybářství.

K bodu III. a IV.

Zde odvolaatel uvádí, že bylo povinností správního orgánu, aby zjistil, kdo lov ryb zahájil a není zde žádný důkaz, že přestupku se dopustil odvolaatel. Krajský úřad uvádí, že dle svědeckých výpovědí byla udice v době kontroly nastražena a během kontroly rybářskou stráží přišel odvolaatel a nastraženou udici stáhl a opřel o chatu. Z toho je zřejmé, že s nastraženou udicí manipuloval, tedy lovil odvolaatel. Dle krajského úřadu je rozhodující, kdo lov ryb prováděl v době kontroly rybářskou stráží. Odvolaatel napadá i to, že jednou svědci hovoří o prutu a jindy o udici. Je pravdou, že v příloze č. 7 k vyhlášce č. 197/2004 Sb., k provedení zákona o rybářství, ve znění pozdějších je uvedeno „Udice, která je tvořena prutem, zpravidla navijákem, šňůrou nebo vlascem a háčkem nebo umělou nástrahou, popřípadě dalšími doplňky.“ S těmito nesrovnalostmi se bude muset vyrovnat městský úřad v dalším řízení. Dle krajského úřadu je ale pravdou, že mnoho rybářů nevidí rozdíl mezi označením prut a udice, na druhou stranu by se toto nemělo stávat rybářské stráží či správnímu orgánu. Co se týká fotodokumentace, tak tu provedla až po příjezdu policie a v tu dobu, podle svědeckých výpovědí byla udice již stažena a opřena o chatu. Z popisu udice je zřejmé, že součástí udice bylo krmítko i háček. Dále odvolaatel napadá rybářskou stráž, že kontrolovala udici, která nebyla využívána k lovu ryb, a členové rybářské stráže uvádějí nepravdivé informace. Ze spisového materiálu, respektive ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že udice v době kontroly rybářskou stráží byla nastražena, svědci (rybářská stráž) byla před svědeckou výpovědí řádně poučena mimo jiné i o tom, že má vypovídat pravdivě a nic nezamíčovat.

Dále odvolaatel napadá to, že městský úřad vinu odvolatele dotvrzuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí i tím, že se nebránil uložení sankce ze strany ČRS. Krajský úřad v tomto případě musí dát odvolateli za pravdu v tom, že nelze vinu odvolatele dovozovat z toho, že odvolaatel nevyjádřil nesouhlas se svojí vinou, uznanou v rozhodnutí kárné komise MO ČRS Planá nad Lužnicí.

K bodu V.

Za další podstatnou vadu řízení považuje odvolaatel to, že před svědeckou výpovědí byli svědci seznámeni se spisovým materiálem. Krajský úřad neví, co vedlo městský úřad k tomuto postupu, neboť svědci nejsou účastníky přestupkového řízení. V tomto konkrétním případě to však krajský úřad nepovažuje za chybu, která by vedla k nezákonnému rozhodnutí a to především s ohledem na skutečnost, že obsahem spisu v tomto případě bylo toliko hlášení o přestupku sepsané rybářskou stráží, která byla předvolána k svědecké výpovědi.

Dále odvolaatel napadá to, že při ústním projednání přestupku byli přítomni vždy při svědeckých výpovědích všichni svědci. Opět krajský úřad musí konstatovat, že neví, proč takto městský úřad postupoval a bude v dalším řízení na městském úřadě, aby se s touto námitkou odvolatele vypořádal v dalším řízení. Dle názoru krajského úřadu tento postup městského úřadu nemůže ale mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odvolaatel napadá to, že výpovědi svědků mohou být zkresleny a k výpovědím svědků nelze přihlížet. Jako první svědek vypovídala rybářská stráž, která odvolatele přímo kontrolovala a psala i zápis o přestupku. Tato rybářská stráž, dle svědeckých výpovědí se odvolateli prokázala průkazem rybářské stráže a odznak rybářské stráže měla na viditelném místě. Vzhledem ke skutečnosti, že vypovídala jako první, nemohla být její výpověď ovlivněna dalšími výpověďmi ostatních svědků. Další dva svědci, také rybářské stráže (úřední osoby), byli na místě samém a pouze potvrdili výpověď prvního svědka. Těmito svědeckými důkazům byl přítomen i odvolaatel a tento postup městského úřadu žádným způsobem na místě samém nezpochybnil a ani nenavrhol, aby jednotlivé svědky městský úřad

vyslechl odděleně. Všechny osoby zúčastněné na ústním jednání byli řádně poučeni o svých právech a povinnostech, tedy i svědci, že musí vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Městský úřad v rámci ústního jednání provedl důkazy svědeckou výpovědí, což není v rozporu se zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a ani se správním řádem.

K bodu VI.

V tomto bodě odvolatel navrhuje, aby krajský úřad napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena městskému úřadu k dalšímu projednání. Krajský úřad chce jen uvést, že napadené rozhodnutí ruší a věc vrací městskému úřadu k novému projednání. Důvody svého rozhodnutí uvádí krajský úřad dále v kapitole **„Ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání vedly krajský úřad především tyto skutečnosti“**.

Krajský úřad k věci dále uvádí:

Krajský úřad přezkoumal napadené rozhodnutí v plném rozsahu, jak je uvedeno v § 98 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o odpovědnosti za přestupky).

Krajský úřad zjistil, že ve výroku rozhodnutí o správním trestu není uvedeno ustanovení zákona o rybařství, dle kterého se stanoví výše pokuty, v tomto případě ustanovení § 30 odst. 6 zákona o rybařství. Dále městský úřad neuvedl ve výroku rozhodnutí čas, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku ale pouze datum, byť v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v hlášení o přestupku je čas uveden. Krajský úřad chce městský úřad rovněž upozornit na některé chyby v psaní v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy na straně 7 v třetím odstavci od zdola městský úřad uvádí § 41 odst. 1 zákona o rybařství a mělo by jít o zákon o odpovědnosti za přestupky, nebo v poučení účastníků řízení je uvedeno usnesení místo rozhodnutí. Městský úřad v odůvodnění uložení druhu sankce mimo jiné uvádí mezi přitěžující okolnosti následující *„Proto považuje orgán státní správy rybařství jakýkoliv projev nespolupráce nebo odmítnutí splnění povinnosti člena rybářského svazu vůči rybářské strážní za hrubé až nebezpečné jednání.“* K tomu krajský úřad chce jen uvést, že nesplnění povinností člena rybářského svazu by si měl rybářský svaz řešit v rámci svých stanov a správní orgány by se měly zabývat především okolnostmi z hlediska zákona o rybařství a jeho prováděcích předpisů. Povinnost předložit rybářské strážní povolenku k lovu ryb a rybářský lístek je stanovena pro lovíceho v ustanovení § 13 odst. 7 zákona o rybařství a nejde tedy jen o povinnost člena rybářského svazu.

Městský úřad ve výroku rozhodnutí uvedl *„bylo zjištěno, že podezřelý porušil ustanovení § 13 odst. 9 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské strážní, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybařství), kdy je osoba provádějící lov povinna vyznačit v povolenke k lovu datum lovu, rybářský revír, počet, druh a hmotnost ulovených ryb. Podezřelý lovil ryby v mimopstruhovém revíru ČRS – Jihočeského svazu a nevyplnil evidenci docházky a úlovků v příslušném oddělení povolenky k lovu.“* Krajský úřad chce k tomu uvést, že v tomto případě se jedná o porušení podmínek výkonu rybářského práva stanovených v povolenke k lovu ryb, konkrétně v oddělení III. povolenky k lovu, kde je uvedeno v bližších podmínkách výkonu rybářského práva na revírech ČRS, mimo jiné, že osoba provádějící lov je povinna zapsat nezmatelným způsobem do oddělení II. povolenky k lovu **před zahájením lovu** ryb na mimopstruhovém i pstruhovém rybářském revíru **datum a číslo revíru**. Tyto bližší podmínky stanovuje v povolenke k lovu ryb uživatel rybářského revíru na základě ustanovení § 13 odst. 9 zákona o rybařství.

Krajský úřad upozorňuje městský úřad na dodržování lhůt. Městský úřad konal ústní jednání dne 27. 9. 2017 a rozhodnutí bylo napsáno 29. 11. 2017, tedy po dvou měsících, aniž by městský úřad učinil nějaký úkon v přestupkovém řízení. Dále odvolání městský úřad obdržel od odvolatele dne 20. 12. 2017 a krajskému úřadu ho postoupil až 7. 2. 2018. Tyto skutečnosti však neměly vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání vedly krajský úřad především tyto skutečnosti:

Městský úřad při odůvodnění uložení druhu správního trestu vyjmenoval některé okolnosti, kterými se řídil a které jsou uvedeny v ustanovení § 37 až § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, toto již neučinil u odůvodnění výše pokuty, ale v odůvodnění uvedl *„Při stanovení výše sankce pokuty správní orgán zhodnotil všechny přitěžující a polehčující okolnosti případu. Sankci stanovenou ve výši 15% částky, tedy ve spodní hranici sazby považuje správní orgán za přiměřenou a dostačující k nápravě. Výše pokuty není likvidační a lze domluvit její uhrazení ve splátkovém kalendáři.“* Zde měl městský úřad přihlídnout k povaze a závažnosti přestupku, podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měla tato okolnost na konečnou výši pokuty. Krajský úřad dospěl k závěru, na základě výše uvedeného, že odůvodnění výroku o výši uložené pokuty je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Pokud by takové rozhodnutí krajský úřad potvrdil, mohlo by

být i rozhodnutí krajského úřadu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Zde krajský úřad vycházel např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2006, č.j. 4 As 40/2005 – 98, www.nssoud.cz, kde je mimo jiné uvedeno: „Obdobně je vadou nepřezkoumatelnosti stíženo rozhodnutí odvolacího správního orgánu, které (ač se věcně vypořádalo s některými odvolacími námitkami) zcela pominulo nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, spočívající v nedostatku odůvodnění výroku rozhodnutí, pokud jde o výši uložené pokuty.“ Rovněž u druhu správního trestu městský úřad vyjmenoval některé okolnosti, kterými se řídil při stanovení druhu sankce, ale po vyjmenování polehčujících okolností pouze uvedl, že přistoupil k uložení sankce pokuty. Zde by mělo být uvedeno, jak jednotlivé okolnosti hodnotil a jaký měly vliv na určení druhu sankce a proč pokuta a ne například napomenutí. Tyto úvahy městského úřadu krajský úřad v odůvodnění postrádá.

V dalším řízení bude na městském úřadu, aby ve výroku rozhodnutí uvedl čas spáchání přestupku, přesně specifikoval ve výroku rozhodnutí, co nezapsal obviněný z přestupku do povolenky k lovu ryb před zahájením lovu ryb a které ustanovení tím porušil, ustanovení zákona o rybářství, dle kterého stanovil výši pokuty, v odůvodnění rozhodnutí uvedl u výše pokuty přitěžující a polehčující okolnosti případu, dle kterých stanovil výši pokuty a uvedl, jak jednotlivé okolnosti hodnotil a jaký měly vliv na výši pokuty a v dalším řízení se zabýval všemi námitkami odvolatele uvedenými v odvolání.

Na základě výše uvedeného krajský úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení účastníka

Proti rozhodnutí o odvolání se nelze odvolat (§ 91 odst. 1 správního řádu).

Ing. Zdeněk Klimeš
vedoucí odboru životního prostředí,
zemědělství a lesnictví

„otisk úředního razítka“

Příloha: spisový materiál

Obdrží účastník řízení podle § 27 odst. 1 písm. b) spr. ř. a zároveň odvolatel DS:

nar. , bytem
r , advokát, sídlem

prostřednictvím

Obdrží na doručenceku: s přílohou (po nabytí právní moci)

Městský úřad Soběslav, odbor životního prostředí, náměstí Republiky 59, 392 01 Soběslav

KUCBX00PGTRZ

K R A J S K Ý Ú Ř A D

J I H O Č E S K Ý K R A J

ODBOR DOPRAVY A SILNIČNÍHO HOSPODÁŘSTVÍ

číslo jednací: **KUJCK 32631/2018/ODSH**
spisová značka: **ODSH 5400/2018/frtr SO4**datum: **6. 3. 2018**vyřizuje: **Mgr. František Troják**telefon: **386 720 419**

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, příslušný k přezkoumávání rozhodnutí orgánů obcí podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů, a jako příslušný odvolací správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 a § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), rozhodl o odvolání _____, bytem _____,

_____ , zastoupeného zmocněncem Česká vzájemná pojišťovna motoristů, IČ04478606, sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno – Zábřovice (dále též „odvolatel“), podaném dne 11. 12. 2017 (k poštovní přepravě dne 6. 12. 2017), proti rozhodnutí Městského úřadu Prachatice, odboru vnitřních věcí, Velké náměstí 3, 383 01 Prachatice (dále též „městský úřad“), č. j. MUPt/22995/2017, ze dne 20. 11. 2017, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále též „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, když dne 13. 7. 2017 v 13.14 hodin při řízení automobilu tov. zn. Mercedes Benz Sprinter _____ na pozemní komunikaci č. II/144 v obci Újezdec, na příjezdu od obce Vlachovo Březí, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (naměřená 65 km/hod a po odečtení odchytky měřiče rychlosti 3 km/hod stanovena výsledná rychlost 62 km/hod) v obci, zjištěnou silničním laserovým rychloměrem TruCAM (ověřovací list č. 8012-OL-70287-16 s platností do 12. 9. 2017), takto:

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Městského úřadu Prachatice, odboru vnitřních věcí, č. j. MUPt/22995/2017, ze dne 20. 11. 2017,

ruší a věc se vrací k novému projednání.

Odůvodnění

Zdejší odbor dopravy a silničního hospodářství obdržel dne 9. 1. 2018 odvolání odvolatele, podané dne 11. 12. 2017 (k poštovní přepravě dne 6. 12. 2017), proti rozhodnutí Městského úřadu Prachatice, odboru vnitřních věcí, č. j. MUPt/22995/2017, ze dne 20. 11. 2017, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, pro porušení ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, když dne 13. 7. 2017 v 13.14 hodin při řízení automobilu tov. zn. Mercedes Benz Sprinter RZ _____ na pozemní komunikaci č. II/144 v obci Újezdec, na příjezdu od obce Vlachovo Březí, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy (naměřená 65 km/hod a po odečtení odchytky měřiče rychlosti 3 km/hod stanovena výsledná rychlost 62 km/hod) v obci, zjištěnou silničním laserovým rychloměrem TruCAM (ověřovací list č. 8012-OL-70287-16 s platností do 12. 9. 2017). Vzhledem ke skutečnosti, že byl odvolatel shledán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku, rozhodl správní orgán s odkazem na ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu o uložení pokuty ve výši 1500 Kč. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za

přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“) v návaznosti na ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, ve znění pozdějších předpisů, byla dále odvolateli uložena povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Odvolání bylo podáno před uplynutím odvolací lhůty účastníkem řízení a je tedy podle ust. § 81 odst. 1 a ust. § 83 odst. 1 správního řádu včasné a přípustné. Odvolatel podal v přezkoumávané věci blanketní odvolání, které nebylo na výzvu správního orgánu doplněno.

K předmětné věci se ze spisového materiálu zjišťuje a odvolací orgán konstatuje následující. V přezkoumávané věci byl, jakožto první úkon správního orgánu, vydán dne 6. 9. 2017 příkaz. Písemnost byla doručena dne 11. 9. 2017. Dne 14. 9. 2017 byl odvolatelem proti vydanému a oznámenému příkazu podán elektronicky nepodepsaný odpor, který byl dne 18. 9. 2017 (k poštovní přepravě) autorizován. Písemností správního orgánu ze dne 26. 9. 2017 bylo ve věci nařízeno ústní jednání na den 23. 10. 2017. Písemnost byla doručena dne 6. 10. 2017. Dne 23. 10. 2017 se konalo ve věci ústní jednání v nepřítomnosti odvolatele, který se, ač byl řádně předvolán, bez náležité omluvy nedostavil. Správní orgán v rámci ústního jednání provedl dokazování čtením důkazních prostředků v rozsahu oznámení přestupku, ve kterém je popsáno protiprávní jednání obviněného a stanovena právní kvalifikace, obsahu úředního záznamu policisty , ve kterém je popsán průběh silniční kontroly, záznamu o přestupku (výstupu z rychloměru LTI 20/20 TruCAM), kde je zadokumentována rychlost vozidla, kdy zaměřovací kříž je na vozidle ve správné pozici v oblasti registrační značky a je tedy nepochybné, že bylo změřeno právě vozidlo Mercedes (registrační značka vozidla je čitelná) a dále další údaje, včetně naměřené rychlosti, ověřovacího listu č. 8012-OL-70287-16, z kterého vyplývá, že rychloměr byl řádně ověřen dne 13. 9. 2016 s platností ověření do 12. 9. 2017 a výpisu z evidenční karty řidiče, kde má odvolatel za posledních pět let již dva přestupky. Na závěr, po provedeném dokazování, správní orgán konstatoval, že není žádných důvodných pochybností o tom, že se odvolatel přestupku dopustil. Dne 6. 11. 2017 správní orgán od odvolatele obdržel vyjádření k věci, kdy namítá, že „se žádného přestupku nedopustil. Měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, neboť se celý záměrný kříž v době měření nenacházel na vozidle. Proto došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti. Odvolatel dále konstatuje, že i Český metrologický institut (dále též „ČMI“), jakožto nejvyšší autorita co se měření rychlosti týče, v případě, že se celý záměrný kříž nenachází na měřeném vozidle, doporučuje, aby bylo řízení z důvodu nedodržení návodu k obsluze zastaveno. Jako důkaz navrhuje odvolatel provést přiložené vyjádření ČMI, ze kterého vyplývá, že pokud je měřeno v rozporu s návodem k obsluze, řízení by mělo být zastaveno. Dále navrhuje, aby byl proveden důkaz návodem k obsluze, kterým bude prokázáno, že se musí celý záměrný kříž při měření nacházet na měřeném vozidle. Odvolatel dále namítá, že i pozice k měření rychlosti byla zvolena v rozporu s návodem k obsluze. Návod k obsluze zakazuje měření z vyvýšeného místa, neboť takové měření má větší odchylku než 3 km/h, respektive 3%, která je automaticky odečítána. Slip effect nastane, pokud se se zařízením v kritickém momentu měření pohne. Zařízení totiž funguje na principu opakovaném vysílání světelných paprsků na cíl a měření doby za jakou se po odrazu vrátí zpět. V případě slip effectu se pak jeden ze světelných paprsků odrazí zpravidla od jiného místa na tomtéž automobilu, nicméně odraz od vozovky, jiného automobilu nebo dopravního značení také není výjimečným. Je zřejmé, že pokud k takovému odrazu dojde, změní se trasa, kterou musí paprsek světla urazit a tím dojde k ovlivnění změřené rychlosti. Rozdíl mezi zaměřením kapoty vozidla a předním sklem je přitom více než 8 mil za hodinu, tedy 13 km/hod. Vzhledem k tomu, že se měření provádí pomocí odraženého paprsku, který se pohybuje rychlostí světla, je znát i naprosto minimální pohyb s měřicím zařízením. Z dokumentu BBC přitom vyplynulo, že rychlost může být změřena s rozdílem až třiceti mil za hodinu, což je v přepočtu téměř 50 km/hod. Pozorování a testy provedené BBC byly následně zopakovány reportéry Daily Mail s obdobnými výsledky. Při testech byla například změřena „rychlost“ zdi a to úctyhodných 33 mil za hodinu. V testech přitom lidarové zařízení dosahovalo špatných výsledků i při jeho používání v naprostém souladu s návodem výrobce. Více viz článek Daily Mail dostupný na <http://www.dailymail.co.uk/news/article-365563/The-great-speed-gun-scandal.html>. Návod k obsluze sice uvádí, že v případě měření v rozporu s návodem k obsluze zařízení ukončí měření chybovým hlášením, z testů uváděných výše přitom jednoznačně vyplývá, že tomu tak není a slip effect nedokáže lidarové zařízení žádným způsobem rozpoznat. To ostatně potvrzuje i NSS. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje obviněný provést jako důkaz dokumentem BBC a zprávou Daily Mail, ze kterých vyplývá, že přesnost lidarových zařízení je sporná. Obviněný rovněž navrhuje, aby byl proveden důkaz návodem k obsluze, ze kterého vyplyne, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze. Dále odvolatel navrhuje, aby byl opatřen znalecký posudek, kterým bude prokázáno, že v projednávaném případě nedošlo ke vzniku slip effectu, který by měl vliv na výši změřené rychlosti. Dále navrhuje i provést vyšetřovací pokus s předmětným lidarovým měřicím zařízením za přítomnosti osoby vyškolené k jeho použití, při kterém budou provedeny testy popisované v citovaném dokumentu BBC, čímž bude prokázáno, že ani toto předmětné měřicí zařízení není schopno slip effect zaznamenat a ukončit měření jako chybné. K demonstraci problému výše uvedeného efektu obviněný přikládá poslední video, na kterém je zaznamenáno změření rychlosti 88 mil za hodinu vozovce <https://www.youtube.com/watch?v=wwMitq3lodU&index=2&list=PLpfzDafe1mEz2A7NhtzkvKfQg3Nqm64rH>. Odvolatel dále namítá, že bylo měřeno na vzdálenost, která

je k měření s daným rychloměrem nevhodná. Z návodu k obsluze vyplývá, že optimální vzdálenost pro pořízení snímku je 70 metrů, avšak on byl změřen na vzdálenost 170 metrů, což je téměř 2,5x větší vzdálenost, než na kterou výrobce doporučuje, aby bylo měřeno. Měření, která jsou provedena na delší vzdálenosti, než kterou výrobce doporučuje, mají větší odchylku, než již zmíněné 3 kilometry za hodinu nebo 3 procenta z naměřené rychlosti. Vozidlu tak byla naměřena jiná rychlost, než kterou skutečně jelo. K prokázání daného odvolatel navrhuje, aby byl proveden důkaz vyjádřením výrobce rychloměru. Měření provedla osoba, která k tomu neměla oprávnění. Odvolatel viděl, že měření provedla osoba, která na sobě měla oranžové kalhoty a oranžové tričko s nápisem na zádech. Daná osoba na sobě neměla policejní stejnokroj. S ohledem na skutečnost, že jsou policisté vždy oděni do policejního stejnokroje, je zřejmé, že se jednalo o osobu, která nebyla policistou, a která tedy dle § 79a silničního zákona nebyla oprávněna měřit. Dále při měření došlo ke vzniku reflexe od svodidel, která byla v době měření přímo vedle a za vozidlem. Odvolatel si vzpomíná, že když byl zastaven, všechny osoby, co stály u rychloměru, byly překvapeny, že mu byla naměřena tak vysoká rychlost, jaká mu byla naměřena. Toto si vysvětluje právě tím, že došlo k reflexi od svodidel. Reflexe negativně ovlivnila výsledek měření, když došlo k naměření vyšší než skutečné rychlosti. K prokázání, že jsou svodidla schopna vyvolat reflexi, odvolatel navrhuje, aby byl proveden důkaz návodem k obsluze. Dále, aby byl proveden důkaz doložením originálního videozáznamu z měření, kterým bude prokázáno, kde se po celou dobu měření nacházel záměrný kříž. Vysoká rychlost mohla být naměřena i díky tomu, že bylo zprvu měřeno vozidlo odvolatele, ale v průběhu měření vjelo „do záběru“ osobní vozidlo, které je viditelné na výstupu z rychloměru a které se nachází v samé blízkosti záměrného kříže. I proto navrhuje, aby byl proveden důkaz doložením originálního videa z rychloměru, ze kterého bude prokázáno, kde se záměrný kříž po celou dobu měření nacházel“. Dne 20. 11. 2017 bylo správním orgánem ve věci vydáno rozhodnutí. Písemnost byla doručena dne 4. 12. 2017 (institut fikce doručení). Dne 6. 12. 2017 (k poštovní přepravě) bylo proti vydanému a oznámenému rozhodnutí odvolatelem podáno blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu ze dne 11. 12. 2017 nebylo doplněno.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. nebo mimo obec o méně než 30 km/hod.

Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.

K provedenému řízení sděluje odvolací orgán následující. Správní orgán soustředil těžiště dokazování do nařízeného ústního jednání dne 23. 10. 2017. Zde, jak bylo výše uvedeno, provedl dokazování čtením důkazních prostředků v rozsahu oznámení přestupku, ve kterém je popsáno protiprávní jednání obviněného a stanovena právní kvalifikace, obsahu úředního záznamu policisty , ve kterém je popsán průběh silniční kontroly, záznamu o přestupku (výstupu z rychloměru LTI 20/20 TruCAM), kde je zadokumentována rychlost vozidla, kdy zaměřovací kříž je na vozidle ve správné pozici v oblasti registrační značky a je tedy nepochybné, že bylo změřeno právě vozidlo Mercedes (registrační značka vozidla je čitelná) a dále další údaje, včetně naměřené rychlosti, ověřovacího listu č. 8012-OL-70287-16, z kterého vyplývá, že rychloměr byl řádně ověřen dne 13. 9. 2016 s platností ověření do 12. 9. 2017 a výpisu z evidenční karty řidiče, kde má odvolatel za posledních pět let již dva přestupky. Poté správní orgán konstatoval, že není žádných důvodných pochybností o tom, že se odvolatel přestupku dopustil. Rozhodnutí ve věci bylo správním orgánem vydáno dne 20. 11. 2017. V mezidobí dne 6. 11. 2017 správní orgán obdržel od odvolatele vyjádření k věci, ve kterém vznesl celou řadu námitek (zmíněno výše), a tyto opíral o obsah návodu k obsluze měřiče rychlosti a navrhoval jeho provedení v rámci dokazování. V přezkoumávané věci bylo překročení nejvyšší dovolené rychlosti zjištěno laserovým rychloměrem LTI 20/20 TruCAM. Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán ohledně správnosti měření opíral o obsah návodu k obsluze měřiče rychlosti (např. umístění záměrného kříže na vozidle), který však není součástí spisového materiálu, čímž tyto závěry nelze přezkoumat a dále i některými námitkami odvolatele vznesenými v průběhu řízení před vydáním rozhodnutí. K vypořádání námitek odvolatele ze strany správního orgánu sděluje odvolací orgán, že tyto byly v podstatě jako celek bez dalšího odmítnuty jako irelevantní s konstatováním správního orgánu „Tato tvrzení jsou v dané věci irelevantní a to proto, že o správném měření nemůže být žádných pochyb. Je tomu tak proto, že v případě měření silničním laserovým rychloměrem LTI 20/20 je prakticky vyloučeno, aby mohlo dojít k chybnému měření. Přístroj je nastaven tak, že v případě jakékoli chyby měření či měřením v rozporu s návodem k obsluze se změření vozidla vůbec neuskuteční. Jestliže tedy došlo ke změření vozidla a následné fotografické dokumentaci, je jednoznačné, že měření bylo správné a bezchybné. Konečně takové závěry vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. Rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 AS 82/2012). K důkazním návrhům obviněného, předneseným ve výše uvedeném písemném vyjádření, správní orgán uvádí, že jejich provedení je zcela nadbytečné a to s ohledem na skutečnost, že o správnosti měření radarovým rychloměrem není nejmenších pochyb (podrobnosti k jednotlivým námitkám uvedeny výše)“. Takové

vypořádání námitek odvolatele považuje odvolací orgán za zcela nedostatečné. Na vypořádání konkrétní námitky musí navazovat přezkoumatelná argumentace správního orgánu. Námitky lze odmítnout i jako blok, ale zase jen na základě přezkoumatelné argumentace správního orgánu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však správní orgán uvedl námitky pouze demonstračně a některým se v podstatě věcně nevěnoval. Jedná se například o vypořádání námitek reflexe při měření, měření dle odvolatele na neoptimální vzdálenost (170 m), apod. Přezkoumatelně se správní orgán nevypořádal ani s námitkou odvolatele, že bylo měřeno z vyvýšeného místa (v nesouladu s návodem k obsluze), když uvedl „že toto tvrzení je nesprávné a naopak z fotografie je patrné, že tomu tak nebylo“. Odvolací orgán je názoru, že takovýto závěr z pořízeného záznamu o přestupku učinit nelze. Přezkoumatelně se správní orgán nevypořádal ani s návrhem odvolatele na provedení originálního záznamu z měření (jeho doplnění do spisu), když tento neobstaral. Přezkoumávané věci není ani přílehlavá správním orgánem uváděná judikatura NSS (rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 AS 82/2012), kdy bylo měřeno laserovým rychloměrem MicroDigiCam a ne TruCAM (v dané věci). Jedná se sice v obou případech o laserové měřiče rychlosti, nicméně každý se svým návodem k použití. Pokud správní orgán při činění závěru ohledně správnosti měření nerozlišuje návody k obsluze u jednotlivých rychloměrů, je nutné sdělit, na základě jakých úvah tak činí. Na základě uvedeného je nucen odvolací orgán konstatovat nepřezkoumatelnost závěrů správního orgánu, když tyto obsahově opírá o návod k obsluze měřiče rychlosti a tento není součástí spisového materiálu. Dále pak nevypořádání některých námitek odvolatele vznesených v průběhu řízení nebo jejich nepřezkoumatelné vypořádání (viz. příkladmo výše uvedeno).

Odvolací orgán dále shledal ze strany správního orgánu ve vztahu k odvolateli nedostatečné poučení podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu o jeho právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Správní orgán odvolatele o tomto právu poučil v předvolání k ústnímu jednání ze dne 26. 9. 2017, když uvedl, že „Podle § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu máte právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tato svá práva můžete realizovat po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí“. Z takto obecného poučení nelze dovodit, do jakého okamžiku mohl odvolatel právo seznámit se s podklady pro rozhodnutí realizovat. Povinnost správního orgánu umožnit účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí je nutno považovat za jedno ze základních procesních práv účastníka správního řízení garantované již čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nelze připustit, aby byla tato povinnost obcházena obecným poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí kdykoliv v průběhu řízení. Uvedená povinnost může být splněna pouze tak, že bude účastníkovi řízení řádně procesně sdělena, že se bude moci v konkrétním období mezi opatřeními všech podkladů řízení a vydáním rozhodnutí seznámit s podklady a vyjádřit se k nim. Tato povinnost správního orgánu se vždy opětovně "obnoví", jestliže účastník řízení sice již svého práva využil, ale správní orgán následně opatřil nový podklad rozhodnutí. Smyslem tohoto ustanovení je tedy umožnit, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí měli účastníci možnost uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění, resp. aby mohli učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Na základě uvedeného je tedy zřejmé, že v dané věci si nalézací správní orgán poučovací povinnost ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak jak předpokládá zákonná úprava, nesplnil. Pokud je účastníkovi správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci (pouze konstatováno obecně do vydání rozhodnutí), zakládá to vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního pro porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Odvolací orgán konstatuje na základě výše uvedeného nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku, a proto rozhodl, jak uvedeno ve výroku rozhodnutí. V dalším řízení provede nalézací správní orgán vypořádání zbylých námitek odvolatele vznesených v podaném odvolání.

Poučení:

Proti rozhodnutí o odvolání se podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

„otisk úředního razítka“

Ing. Jiří Klása
vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství
Krajský úřad Jihočeského kraje

Obdrží na doručení

, zastoupený zmocněncem Česká vzájemná pojišťovna
motoristů, IČ04478606, sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno – Zábřovice

Na vědomí (po nabytí právní moci)

Městský úřad Prachatice, odbor vnitřních věcí, Velké náměstí 3, 383 01 Prachatice